

Giới thiệu Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói

Truyện Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói của tác giả Tiểu LangLang là bản tình ca đầy bi thương cùng vô vàng thương xót cho hai nhân vật chính thời cổ đại.

Người đời thường nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân, vị quân vương này không tiếc hủy diệt thiên hạ đem đất trời dung hòa thành một . Dừng nhớ nhớ thương thương xây nên Niệm Trường thành....

Chàng hãy đứng ở một nơi thật cao và nhìn xuống. Bóng Trăng nghiêng đến đâu, nơi đó sẽ là lãnh thổ Sói bảo vệ. Sói con ngốc nghếch, ích kỉ của ta! Dù Trăng có ngự trị ở trên cao, ở nơi xa vời như thế nào..thì vẫn luôn cùng Sói đứng chung trên một thế giới..Mặt trời tỏa sáng cho ba ngàn thế giới, nhưng Trăng ở đó... chỉ để soi sáng cho thế giới của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Cánh bướm trong biển lửa... cổ tích tình yêu dở dang..

Đêm khuya thanh vắng, từng đợt gió rít gào lướt qua thành cây, bụi cỏ lay động chứng liêu mình vũ khúc.

Trong tiếng xào xạc lá rơi, thấp thoáng đâu đó còn nghe thấy những tiếng thét thê lương, ảm đạm vang vọng.

Dưới chân sườn núi, một mảng lửa đỏ rực hùng hực cháy lan rộng khắp cả trang viên của cửa một điền gia, ánh lên nền trời, nhuộm lây sang cả cái nóng bức, ám ách đang bao trùm nơi đây.

Bên trong gia trang rộng lớn đang diễn ra một màn chằng khác gì nơi âm ti địa ngục.

Tiếng la hét, van xin của người, già trẻ nhỏ. Tiếng nức nở, than khóc của các thiếu nữ, phụ nhân. Cả tiếng im lặng chết chóc của các nam nhân nằm dài phơi xác. Vây bọc trong đó là tiếng ngọn lửa cuồng hân cuồng tiếu.

Đám người áo đen vẫn không ngừng lại giết chóc, ba bốn tên chụm lại ở các góc khuất, vây quanh những thiếu nữ nhỏ nhắn, trong tiếng hét thảm, trong tiếng cười đầy dục vọng, thì nhau xâm chiếm các nàng. Mặc cho các nàng vùng vẫy khóc lóc, những nam nhân như những con dã thú vẫn không ngừng đòi hỏi, ép buộc các nàng cho đến khi không còn bất kì âm thanh nào nữa.

Bên ngoài sân là một mảnh hỗn loạn, nhưng bên trong đại sảnh lại thật tĩnh mịch, chỉ nghe thấy âm thanh “Lách cách” của ngọn lửa như bàn tay ma quỷ đang vờn ra, vẽ loạn nên những đường nét nóng bỏng đầy dụ hoặc, phảng phất như mang theo hơi thở của sự điên cuồng muốn hủy diệt mọi thứ, nuốt chửng cả thế gian này.

Trên nền sân, bốn tên hắc y nhân đang đè một thiếu phụ liễu mình chống cự, vui thích cẩu xé quần áo, thưởng thức sự lảnh nhục nàng, bất chấp cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống chúng của bạch y nam tử nằm cách đó không xa.

“Thả nàng ra! Lũ súc sinh các ngươi mau thả nàng ra!”

Quân Lệ Khanh mắt đỏ đậm, điên cuồng gào thét.

Hắn nằm soải dài trên nền sân, cơ thể nơi nơi loang lổ máu, hai bên động mạch cổ tay và cổ chân đều đều đã bị cắt đứt, rải rác trên bạch y nhuộm đỏ máu còn có thể nhìn ra những vết thương chí mạng. Có thể nói, Quân Lệ Khanh đang trong tình trạng rất nguy kịch.

Quên đi hết tất cả mọi đau đớn trên cơ thể, cả từ kỉ gần kề, Quân Lệ Khanh toàn thân căng cứng, khuôn mặt tuần lẳng ngày thường cũng trở nên vặn vẹo, dữ tợn.

“Quân khôn kiếp! Các ngươi một đao giết nàng đi, ta không cho phép các ngươi chạm vào nàng. Lũ súc sinh các ngươi nếu như dám xâm phạm nàng, ta thề dù có hóa thành lệ quỷ cũng không buông tha cho các ngươi.”

Đứng ở một bên quan sát, hắc y nhân từ lúc bước vào vẫn một mực im lặng nheo mắt lại, nhìn khuôn mặt đang trở nên tà ác của Quân Lệ Khanh. Đôi mắt đỏ vằn máu, cơ thể mặc dù không thể di chuyển nhưng có thể cảm nhận được một nguồn nội lực mạnh mẽ chực chờ bộc phát. Sợ nhất là chất niệm của người chết, đặc biệt là những kẻ chết trong hận thù.

“Giết ả!”

Buông một lời lạnh lùng, Thành Bồn khoanh tay dựa vào nền tường dần nóng.

Cả đám hắc y nhân kinh ngạc, đồng loạt quay đầu nhìn về phía thủ lĩnh của mình. Họ có nghe lầm không nha?

Thành Bồn diện vô biểu tình, vẫn một lời như cũ:

“Giết à! Không nghe?”

Thấy ánh mắt nguy hiểm của thủ lĩnh, đám hắc y nhân rùng mình, lúng túng dừng động tác tay lại.

Chết tiệt! Tiệc đã bày sẵn ra như thế này rồi mà còn không ăn được. Họ là nam nhân đó, thấy cơ thể nữ nhân ngọc ngà, nhẵn nhụi đang chờ người thưởng thức, sao có thể không động lòng cho được? Huống hồ, họ bỏ qua thì “người huynh đệ” của họ phải làm sao đây, đều là tên đã lên dây cả rồi, có thể dừng sao? Nhưng biết làm sao được, lệnh của cấp trên chính là là lệnh trời.

Bốn tên đưa mắt nhìn nhau, có thể thấy được sự tiếc nuối trong mắt đôi phương. Mặc dù rất bất mãn với lệnh của cấp trên, bọn họ vẫn chọn việc phục tùng, nữ nhân thì còn có thể kiếm lại được nhưng mạng sống thì không, bất tuân mệnh lệnh của cấp trên chỉ có một kết cục duy nhất chờ đợi họ.. Chết!

Hừm, bọn họ vẫn còn yêu đời lắm, chưa muốn sớm gặp ông bà nhanh vậy đâu.

Nghĩ thế, một tên bực tức rút nhuyễn kiếm bên hông đâm thẳng vào tim nàng.

Thành Bồn nhú mày, bụng dạ mấy tên này nghĩ gì hán sao có thể không biết. Xem ra vẫn còn có chút trí tuệ, biết khi nào nên tiến khi nào nên lùi, chung quy cũng chỉ là một ả đàn bà thôi, muốn có lúc nào mà chẳng được.

Nhiệm vụ đã hoàn thành, Thành Bồn cũng không ở lại thêm nữa, nơi này sắp chìm trong biển lửa, vẫn là nên sớm rời đi.

“Đi.”

"Kia.. thủ lĩnh, còn hán?"

“Không sống được.”

“Thủ, thủ lĩnh, người mau nhìn!” Nghe ra giọng của tên nọ không đúng, Thành Bồn theo bản năng xoay người truy tìm vấn đề, hán sững sờ.

Trên nền sàn nơi Cổ Nhã Lạc nằm, chỉ thấy Quân Lệ Khanh miệng cắn chặt tấm thảm, dụng lực nhích bả vai trườn mình về phía thi thể nàng.

Hừ, bọn chúng cắt gần tay, gần chân cũng không có chặt đầu của Quân Lệ Khanh này. Khi này, chỉ trơ mắt ra nhìn nàng bị chúng suông sã mà không thể làm gì, hán đã muốn điên lên rồi, giờ lại còn phải chăm chăm nhìn nàng cho đến khi chết, hán phải uất hận thêm bao nhiêu nữa. Quân Lệ Khanh hán cũng không phải kẻ bạc nhược yếu đuối như vậy, nghĩ rằng chút chuyện còn con này là có thể làm khó được hán sao? Không thể nào. Cuộc đời của Quân Lệ Khanh hán chưa từng biết đến hai chữ “Bỏ cuộc” là gì đâu.

Chờ ta! Nàng chờ ta một chút, chỉ một chút nữa thôi. Để ta đến ôm nàng vào lòng, Lạc nhi!

Đám người Thành Bồn không ai nói câu nào, tất cả đều im lặng chờ đợi xem Quân Lệ Khanh có thể làm được gì. Trong lòng bọn hán một cảm xúc vô danh nào đó mà họ cũng từng có bỗng dấy lên, nhưng rồi lại nhanh chóng biến mất, tuy vậy vẫn đủ để gọi lên những đợt sóng dao động.

Quân Lệ Khanh vẫn đang cố gắng. Hán cắn, dụng lực nhích người, lại cắn, lại nhích người, mặc kệ bên ngoài lửa sắp bắt vào thiêu rụi căn phòng. Hán phải đến bên Lạc nhi của hán.

Mỗi lần Quân Lệ Khanh trườn về phía nàng đều để lại phía sau một vệt máu dài đỏ thẫm, máu cứ không ngừng loang ra, hán thấy cơ thể thật lạnh, tầm mắt mông lung mơ hồ, những vết thương trên cơ thể như không còn đau nhức nữa, Quân Lệ Khanh biết hán sắp rồi bỏ thế gian này. Nhưng, hán vẫn lao về phía nàng, không chần chừ, không chút do dự.

Nỗ lực của Quân Lệ Khanh đã được đáp lại, hán cuối cùng cũng đến được bên nàng. Hán lại cố gắng, cố gắng thêm một chút nữa nghiêng người nằm cạnh bên nàng, như muốn bao bọc, ôm lấy thân thể trần trụi của nàng vào lòng. Cầm hán đặt trên đỉnh đầu nàng, Quân Lệ Khanh cười khô, miệng đã ứa ra không ít máu, nhỏ giọng thì thầm:

“Lạc nhi! Lạc nhi của ta! Là ta bất tài, ta vô dụng, không thể bảo vệ tốt cho nàng, đã để nàng chịu uất ức, tổn thương, tất cả là lỗi của ta.. lỗi của ta!!”

Khóe miệng Quân Lệ Khanh trào ra từng đợt chỉ sẫm màu, cơ thể dần cứng lại, mỗi một cử động lại càng thêm khó khăn.

Hán vẫn không quan tâm, bất chấp rồi lại bất chấp, đã muốn vượt qua giới hạn của một con người. Như muốn tạo ra kì tích cuối cùng trong đời, Quân Lệ Khanh run rẩy nhích từng ngón tay trắng bệch đã muốn chạm cận máu, tìm kiếm bàn tay nàng, nắm lấy.

Hán đặt tay hán lên tay nàng, lòng bàn tay áp vào lòng bàn tay, mười ngón tay đan xen hòa quyện. Đôi tay lạnh, trái tim lại ấm áp, hán thấy tâm hồn thật bình yên.

“Lạc..Lạc nhi!! Kiếp sau..Kiếp sau, nàng lại gả cho ta được không? Kiếp, kiếp sau, lại là nương tử của ta, nhé!”

Đám người Thành Bồn cảm thấy hít thở không thông, nhìn nam tử tuấn lãng trước mắt giờ phút này dường như đã quên đi sống chết, chỉ một lòng truy cầu tình sự, một lòng ở bên thê tử của mình.

Không phải chưa từng thấy qua tình nghĩa phu thê sâu đậm, bọn hắc cả đòi chém chém giết giết có gì mà chưa kinh qua. Chỉ là, tình yêu sâu đậm, khắc sâu như lòng này vẫn không khỏi làm tâm can rung động.

Nhưng, nàng đã chết thì làm sao trả lời hắn? Tên hắc y nhân ban nãy dùng kiếm đâm nàng bỗng dâng lên nỗi ân hận sâu sắc.

Lúc tưởng chừng mọi việc cứ thế kết thúc, thì lại vang lên giọng nói nhỏ nhỏ đầu đó như gió thoảng bên tai.

“Hào! Ta chờ chàng.. lại đến, lấy ta làm thê!!”

Nàng trả lời hắn?? Cô Nhã Lạc, người mà bọn hắc tin rằng nàng chắc chắn đã chết đang đáp lại Quân Lệ Khanh một cách thần kì. Rốt cuộc thì tình yêu của bọn họ đã vượt qua được ngưỡng cửa sinh tử?!! Bọn Thành Bồn có chút không thể tin được.

Nghe được giọng nói yếu ớt của nàng, Quân Lệ Khanh mỉm cười.

Đó là nụ cười ôn hòa mỗi sáng mai thức dậy Quân Lệ Khanh hôn lên trán nàng chào ngày mới, khi tay trong tay cùng dạo chơi bát phố, lấp lánh như ánh sao đêm trên bầu trời hắc cùng nàng nhìn ngắm,.. thật dịu dàng cũng thật ôn nhu. Ngay cả trong giây phút cuối cùng của đời nàng, ánh mắt đó, nụ cười đó, vòng tay ấm áp của người đó vẫn chưa bao giờ thay đổi, đều chỉ thuộc về duy nhất mình nàng.

Một giọt nước mắt theo khóe mi trượt dài trên má Cô Nhã Lạc, nàng khẽ siết chặt tay hắn lại. Lời thề sẽ mãi mãi ở bên nhau đó, nắm chặt tay nhau, sinh tử lại nguyện cùng chàng chung đôi.

“Nương tử, vì phu.. yêu nàng! Rất.. Rất yêu nàng!!”

Lửa bập bùng cháy, ngọn lửa mạnh mẽ, mãnh liệt như kên gào, như khóc than, tiếc nuối cho câu chuyện tình còn dang dở.

Đứng trên đỉnh núi nhìn xuống toàn gia trang chìm vào biển lửa, năm tên hắc y nhân im lặng thật lâu, thất thần nhìn về biển lửa như muốn qua đó tìm về hình ảnh mà rất lâu sau đó họ vẫn không thể quên được.

Đêm hôm đó, có một đôi bướm, xuyên qua ngọn lửa, bay đi thật xa!!!

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Bé Sói con và Ánh Trăng tĩnh lặng

Vạn Hoa thành – kinh đô phồn hoa giai lệ.

Thành thị tấp nập, đường phố đông đúc, nhân sinh trải dài.

Ngồi trên Vạn Hoa lâu nhìn xuống dòng người xuôi ngược, hoàng y nam tử nâng ly rượu, hào hứng nhìn người ngồi đối diện:

“Khó có dịp Tình huynh đến nơi này. Hôm nay nhất định phải tận hứng, không say không về”.

Người nọ không có phản ứng gì lớn, thấp phàn tao nhã cong môi.

“Được”.

“Công tử, đã mời nàng tới!” Nam nhân cung kính đứng ngoài bẩm báo, khi nói chuyện cũng không nâng mắt lên, rất phép tắc.

Hoàng y nam tử nhàn nhạt, nói: “Cho nàng vào!”

“Vâng!”

Vốn hắn nghe đồn gần đây có một nữ tử hát rất hay, nàng mĩ mạo hơn người, đàn cầm như tiên hạc, yểu điệu thướt tha, nếu không phải khí chất u buồn trên người nàng, người ta hẳn còn lầm tưởng nàng là tiên nữ hạ phàm dạo chơi chốn nhân gian. Tiếc thay, gia quyến nàng đều đã mất trên đường hồi kinh, để lại nàng cùng hai người em nhỏ, từ một tiểu thư con nhà trung lưu giàu có, trong một đêm nàng bị kẻ gian lừa hết tài sản, bản thân vì phải nuôi hai người em nhỏ mà phải lưu lạc bán tiếng hát cho đời.

Hoàng y nam tử không hiếm lạ những tình cảnh như vậy, cái hắn muốn là giọng hát đi vào lòng người của nàng, sẵn sàng trả giá cao hơn bất kì ai để mời nàng về. Bản thân hắn là thương nhân, trong đầu luôn tính toán thiệt hơn những thứ có thể mang lại lợi ích cho hắn, hắn không có hứng thú với những thứ vô nghĩa, nhưng vì vị bằng hữu ngồi trước mặt này, hắn không tiếc trả bất kì giá nào để được lòng huynh đệ, nhất là Tình huynh mà hắn tối kính trọng.

Cửa mở, từ ngoài cửa bước vào là một nữ nhân ôm đàn tì bà. Vân đưa nàng đến chỗ ngồi chỉ định, xoay người lui về sau Tề Hạo.

Từ lúc nàng bước vào ánh mắt Tề Hạo gần như chưa rời đi nàng. Nữ nhân chừng mười bảy, mười tám cái xuân xanh, tóc dài, cột hờ nửa mái đầu bằng dây lụa, khuôn mặt tựa gọi là thanh tú, cách nữ nhân trong truyền thuyết rất xa, nàng vận tố y trắng non, đi ba bước hết một bước loạng choạng. Tề Hạo trầm mặc, thế mới biết cái gì gọi là “lời đồn không đáng tin”, nhìn nhìn nàng thêm hai, ba lần nữa, Tề Hạo thu mắt, phóng một tia sáng điện ra phía sau, trừng mắt nhìn Vân đứng khép nép.

“Người không mời nhầm người chứ?” Nghiến răng. Ôi, tiền xương tiền máu của ta, tất cả chỉ tại cái tên họ vệ bất tài làm ăn câu thả này, làm lão tử phải vừa mất tiền vừa mất mặt với Tinh huynh, biết thế ta đã không nói quá lên rồi.

Vân vội hô oan uổng, hần nào dám to gan dối gạt công tử, mở to mắt rung rung nhìn lại:

“Tiểu nhân thê, đích thực là nàng ấy! Nếu có lời nào dối trá, tiểu nhân nhất định sẽ nhảy từ trên lầu này xuống cái ‘Tạch’.”

“Hừ, bớ lươn lẹo đi, đừng nghĩ qua mặt được ta. Nếu thật có chuyện đó, tự tay ta sẽ ném ngươi xuống dưới.”

Chủ tớ im lặng trò chuyện qua mắt, người ngoài nhìn vào còn tưởng là hai người đang “thâm tình” nhìn nhau. Bầu không khí ngày một quỷ dị, không ai lên tiếng phá tan bầu không khí trầm mặc này, mãi cho đến khi tổ y nữ tử ổn định xong chỗ ngồi, sức nhớ ra mình tới đây làm gì mới nhẹ nề nói:

“Xin hỏi, hai vị công tử muốn nghe tiểu nữ hát khúc nào?”

“Tùy ý”. Tề Hạo chau mày, một bộ “chuyện đã lỡ rồi”.

Thiếu nữ mỉm cười ngoan hiền, nhỏ giọng:” Hào! Vậy tiểu nữ xin mạn phép!”. Nói rồi nàng nâng đàn tì bà lên, hít một hơi, bắt đầu hát:

“Á Á Á..Ồ Ổ Ổ..LA LA..LÀ LÁ LA LÀ LA..HÚ U..Ú..Ồ YE..Ồ YE..”

“Đủ đủ. Dừng lại, mau dừng lại. Ngậm miệng lại cho ta!!!” Tề Hạo che tai, đưa tay ngăn nàng lại muốn tiếp tục gào rú lên.

Đây là hát? Thật sự là hát sao? Là rống thì đúng hơn. Cả đời Tề Hạo cũng chưa từng nghe qua âm thanh nào chất chứa hơn vậy, nghe tiếng vịt kêu, bò rống còn sướng hơn phải nghe nàng hát.

Nữ nhân ủy khuất, trở lại bộ dáng “chim nhỏ nép mình” ban đầu, ngược đôi mắt to tròn dẫm lệ oán trách:”Công tử, tiểu nữ đã vì công tử cống hiến hết sức mình, hi vọng lưu lại trong trái tim công tử những ca từ đẹp đẽ nhất. Thế nhưng ngài, ngài lại..” Cắn cắn ngón tay, nữ nhân về mặt tội nghiệp dùng khăn tay lau đi giọt nước mắt không tồn tại:”..Tiểu nữ hảo đau lòng nga”.

Xin lỗi, cống hiến của người bốn công tử không cần. Vội lại làm ơn nhìn tình hình xung quanh dùm cái, còn nơi nào toàn vẹn khi giọng hát của người càn quét qua không? Tách trà nứt lăm đôi, bình hoa cổ 400 năm tuổi cũng vỡ tan tành, quả thật giọng hát đã đi sâu vào tận trong tim, ít nhất là trong tim của Vân. Cứ nhìn hần một tay đặt lên tim, miệng sùi bọt mép, mắt tròn trắng dã thì có thể thấy uy lực công phá ghê gớm đến mức nào.

Chẳng còn ai đủ tâm trí sau khi nghe nàng hát qua mà còn sức lời cổ nàng chất vấn, vậy nên nữ nhân tiếp tục rom róm kể lể:

“Công tử, số ta thật khổ nha! Có ai muốn sống cảnh phiêu bạt này đây mai đó dâng tiếng hát mua vui cho người đâu. Ta đây sa vào bước đường này cũng là thân bất do kỷ”. Nghiêng đầu theo độ lệch tiêu chuẩn, càng làm nổi bật vẻ đáng thương của nàng:”Ta đây tự biết nhan sắc ta tuy không phải thiên kiều bá mị, nhưng cũng gọi là cái tú lệ vô song. Bởi vậy, lần nào ra đường cũng phải trùm khăn che mặt đề phòng kẻ gian háo sắc. Mà hồi ôi, trời kị hồng nhan, ta vào làm công cho một tửu lâu nọ, chuyên về bếp núc, nói trù nghệ của ta sánh ngang với đầu bếp hoàng cung cũng không phải ngoa, ta đây rất tự tin với tài bếp núc của mình. Vậy mà lũ dân đen kia lại không biết thương thức, ăn xong đều lăn đùng ra nằm dạ (Không phải nằm mà là chết ngất, bị ngộ độc thực phẩm đóá), ai ai cũng ngủ hết quán xá còn làm ăn gì được. Bực bội, ta vô tình đánh rớt bát đầu ăn vào bếp lửa, lửa bùng lên, tửu lâu cháy, ta mất việc.”

Không nhìn đến đôi mắt trừng to của Tề Hạo, nàng nhanh chóng nói tiếp:

“Ngỡ vận may lại tới, ta xin được một công việc mới ở một gia trang. Những phu nhân ở đó thấy nữ mao của ta hơn người, tài hoa kinh thế nên sinh lòng ghen tị giao cho ta chăm sóc người cha chồng sắp chết của họ. Ta nào có nghĩ đến “chim sẻ hóa phượng hoàng” đâu, rất an phận thủ thường làm tốt công việc của mình, chăm sóc cho đại lão gia như thân sinh phụ mẫu, ngoài kính trọng yêu.

Đêm nọ, ta theo thói quen tản bộ đêm khuya, khi đi ngang cây cầu nhỏ bắc qua gian phòng đại lão gia, thấy vàng minh nguyệt soi bóng dưới dưới mặt hồ, côn trùng kêu râm ran trong bụi cỏ, tức cảnh sinh tình bèn nhảy một điệu khiêu vũ dưới ánh trăng. Lại bởi một chữ “Ngờ”, nửa đêm canh ba mà đại lão gia còn chưa ngủ, hứng thú mở cửa sổ ra ngắm trăng thì gặp ta đang múa hăng say quên đời. Đại lão gia la lên:”Quý, quý..!!!” rồi lăn đùng ra ngất. Ta đây xinh đẹp động lòng người thì không nói đi, khổ nỗi mới gọi đầu nên đề xoa tóc, khoác thêm manh áo trắng tinh khôi, những đêm hè nóng bức nên không sợ cảm lạnh, nhưng nhảy múa thì phải chảy mồ hôi, ánh trăng soi xuống, tóc dài che quá nửa gương mặt, chẳng hiểu bức tranh mỹ nhân nhảy múa có bao nhiêu xinh đẹp “hóp hờn” ông ấy mà qua ngày hôm sau ông ấy đi mất, nhắm mắt xuôi tay về miền Tây Phương cực lạc. Vậy nên, ta lại mất việc.”

Nếu có thể lên tiếng Tề Hạo nhất định sẽ hét thật to, chỉ vào mặt nàng, mắng:”Đồ sát tinh!”. Nhưng vì thần hồn vẫn chưa tụ lại đủ, Tề Hạo đành ngơ ngác nhìn nàng đắm chìm vào nỗi đau khôn tưởng của mình.

“Hết nghề ta đành chuyển sang nghề ca hát, hi vọng có thể truyền niềm tin yêu cuộc sống đến cho mọi người. Vậy mà.. ô ô” nàng gục mặt xuống bàn khóc lóc âm ỉ:”Ta trên còn có mẹ già 80 tuổi, dưới có hội tỳ muội chưa lấy được chồng cùng đàn con nhỏ thơ ngây, phu quân ta chết trận sa trường để

lại mình ta gánh vác trên dưới gần hai mươi miệng ăn. Ta thật là mệnh khổ mà, chỉ bằng đập đầu tự vẫn chết đi cho rồi!”. Dứt lời, nàng đứng vụt dậy, đá văng cái bàn cùng công cụ kiếm sống, lao thẳng đầu nhảm vào.. bụng của Tề Hạo, vừa chạy vừa hét: “Phu quân, chàng chờ ta xuống đoàn tụ với chàng! Ya~a..!!!!”

“Người muốn làm gì?” Sinh mạng gặp nguy hiểm khiến Tề hạo trong tích tắc hoảng hốt tỉnh lại, đưa tay ngăn chặn đầu nàng. “Tim chết a.” Nàng ngừng một chút liếc mắt khinh bỉ Tề hạo, rồi tiếp tục vận hết sức bình sinh lao về phía trước, mặc cho bàn tay chặn đầu nàng đã có dấu hiệu bạo gân xanh, Tề Hạo hét lên:

“Hào hào, coi như ta sợ người. Vâng, mau lấy ngân lượng cho nàng. Mau!!”

Hất văng cái đầu còn đang ra sức làm loạn kia, Tề Hạo cúi gập, lắc lắc cánh tay tê rần. Đầu nàng ta là đá sao? Cứng như vậy là muốn tông chết người? Hại hấn tê hết cả tay.

Vẫn ngồi dậy lau lau bọt mép, thật muốn bất tỉnh tiếp mà. Run rẩy đưa cho nàng một túi bạc, nhìn nàng không do dự đoạt lấy, còn đầu về ngoan hiền thực nữ ngày xưa, kia nụ cười cong lên như hồ ly giáo hoạt.

“Công tử ~ Ngài thật tốt nha. Tiểu nữ sẽ hảo hảo ghi nhớ đại ân đại đức của ngài ~”

Điều bộ nũng nịu, nhào nhọt của nàng làm da gà Tề Hạo rơi đầy đất. Nữ nhân, người còn có thể ghê tởm hơn nữa được không?

Không chút quan tâm hình tượng, nàng xoay lưng, mắt sáng ngời mở túi bạc xem có bao nhiêu ngân lượng.

1, 2, 3, 4, 5.. 5 lượng? Chỉ có 5 lượng? Ha hả, chắc là ta đếm nhầm. Tên công tử kia nhìn sao cũng ra người giàu có, không lẽ lại keo kiệt thương cho ta ít như vậy? Ta nhất định là đếm nhầm rồi, phải đếm lại, đếm lại.

Nhưng dù có đếm bao nhiêu lần thì 5 lượng vẫn là 5 lượng, không mọc chân chạy mất cũng không đẻ ra nhiều thêm. Nữ nhân tức giận, trán nổi gân xanh, bạo rống:

“Người, mẹ nó! Thế nhưng chỉ cho ta có 5 lượng, người có còn là con người hay không? Ta đây đã nói đến đau cổ họng, khô nước mắt, vậy mà chỉ có 5 lượng ghê thôi là sao? Bao nhiêu đây còn chưa đủ để bà đây vào sông bạc đánh một ván đầu nhá. Chơi nhau đấy phỏng? Nhanh nhanh móc thêm bạc ra, nếu không thì không xong với bà đâu, nơi nào cũng đừng nghĩ đi.”

Tề Hạo ngây ngốc nhìn nữ nhân trước mắt tay chống nạnh, nói đến nước miếng văng tung tóe vào mặt hấn rửa xả. Tề Hạo trầm trồ, công phu “Sư tử rống” quả nhiên danh bất hư truyền.

Tề Hạo khóc ròng, lần đầu tiên hấn gặp phải tình huống này. Ngay cả thân sinh phụ mẫu của hấn cũng chưa từng đối với hấn như vậy, luyện tiếc mắng hấn, đánh hấn, cung chiêu hấn như châu báu ngọc ngà. Tề Hạo tuy chưa có diễm phúc nếm qua tài nghệ nấu ăn “Kinh hoàng” của nàng, cũng được thưởng qua điệu múa “Kinh hồn đoạt phách”, nhưng mà âm xuyên não cùng công phu ăn vạ làm tiền thì phải nói là “Quý khốc thần sầu”, “Thiên hạ vô địch”.

Thân thể lắc lư mạnh theo bàn tay nắm lấy cổ áo hấn lay động, Tề Hạo lặng lẽ quay một góc 45 độ ưu thương nhìn trời, sâu sắc nghĩ đến những lỗi lầm hấn đã gây ra trong quá khứ, xem thử chúng có nặng đến mức ngay cả ông trời cũng phẫn nộ mà gửi cái nữ thổ phỉ này tới tra tấn hấn hay không.

“Cho nàng!” Bất ngờ, bạch y nam nhân từ lúc nàng bước vào vẫn không mở miệng bỗng lên tiếng, nàng nghi hoặc nhìn miếng bạch ngọc treo lưng lửng trước mắt. Thấy được sự khó hiểu trong mắt nàng, nam nhân duy trì nụ cười, ung dung nói: “Chẳng phải nàng muốn ngân lượng sao? Ta cho nàng, cầm miếng ngọc bọc này đi đổi, nàng sẽ có ngân lượng mà nàng muốn.”

Không nghĩ cũng biết miếng ngọc bọc này có bao nhiêu quý giá, chỉ bằng hoa văn tinh xảo trên miếng ngọc thôi cũng đủ cho các ông chủ tiệm trang sức và đồ cổ tranh nhau đến sức đầu mề trán để mua nó. Người này thế nhưng lại dễ dàng cho nàng như vậy? Mà khoan đã, trên miếng ngọc bọc hình như còn khắc chữ “Nguyệt” thì phải?

Tỏ ý nữ nhân đưa tay che mắt, nàng không thể nhìn thẳng vào nam nhân diện mạo bình phàm đang tỏa ra thất thái hào quang như Phật tử phở độ chúng sinh trước mặt, cả nụ cười đầy thiện ý đó nữa, tất cả đang thiêu cháy mắt nàng. Bất giác trong lòng dâng lên một chút tội lỗi, nàng vận vẹo, khó khăn hỏi hấn:

“Công tử, ngài không có bạc sao? Bạc trắng ấy, không có thì ngân phiếu hay vàng cũng được.” Miễn đừng là ngọc cổ quý giá thì đều được.

Nam nhân bất đắc dĩ cười: “Thật có lỗi, nhưng ta không mang theo những thứ ấy bên người.”

Vậy công tử người chỉ vác thân đến đây để ăn chùa thôi hử? Nàng tròn mắt nghĩ.

Cầm tức nhìn gương mặt vô tội của người kia, nàng vô đầu bút tóc suy nghĩ biện pháp cứu vãn tình hình, nàng không thể về tay không được.

Có rồi! Nữ nhân khoái trá cười, kinh dị đến mức tâm hồn yếu ớt như Vân nhìn thấy xong lại lần ra ngát thêm lần nữa để khỏi nhìn mặt nàng.

Nữ nhân ồ ồ, cười lấy lòng: “Công tử này, không biết ngài đã nghe qua câu này chưa? “Cho người một con cá, không bằng cho người một cái cần câu”. Ta đây vốn không phải người tham tiền tài hư vinh trước mắt, cái ta muốn là cuộc sống yên bình dài lâu. Công tử, hay ngài nhận ta nhé, ta nhất định sẽ làm việc thật chăm chỉ.” Còn dùng ngón tay vẽ vòng vòng trong không khí, ngượng ngịu.

Vai bạch y nam nhân run bần bật, mím môi nhin cười đến đỏ cả mặt. Nữ nhân này, một lúc trước còn là bộ dáng hung thần, ác sát giờ lại trở về là một bộ tiểu cô nương ngây thơ, đáng yêu. Sao nàng có thể thay đổi được nhanh vậy nhỉ? Hay thật!!

“Nàng muốn ta nhận nàng làm việc?”

Nữ nhân gật đầu lia lịa: “Phải, phải.”

“Nhưng ta không có bạc để trả cho nàng.”

Nữ nhân đắn đo một chút rồi nói: “Không sao, ta lấy hiện vật thay thế cũng được”, mắt không chột nhìn hẩn như muốn nói: Công tử ngươi ngàn vạn lần đừng từ chối ta nga, từ chối ta là tổn thất lớn của ngươi đó!!

“Khụ” một tiếng, bạch y nam nhân nhìn Tề Hạo đáng thương mặt tím tái, hít thở không thông đã ngừng dẫy dựa kế bên, lên tiếng nhắc nhở: “Nàng muốn ta nhận nàng cũng được” chỉ vào tay nàng rồi dòi sang người nằm ngay đơ bên cạnh: “Nhưng có phải cũng nên thả vị bằng hữu này của ta được rồi chứ?”

Vội buông tay, mặc kệ Tề Hạo ngã xuống chổng gọng, nàng chạy đến bên cạnh hẩn, ý tứ rất rõ ràng: “Ta đã làm theo lời ngài rồi. Công Tử, ngài nhất định phải nhận ta đó.”

Nam tử cười: “Sau khi ta biết tên nàng.”

Có hơi sừng sốt một chút, nhưng nhanh chóng đã được thay thế bằng nụ cười, mắt nàng cong lên như vầng trăng khuyết sáng ngời: “Công tử, tên ta là Tiểu Tiểu Lang, sau này xin được hầu hạ bên cạnh ngài.”

Bé Sói con?! Tên cũng thú vị như con người của nàng. Kéo ra môi mỏng, nam tử đeo hồng tơ kết ngọc bội lên cổ nàng, từ đây đem hai con người với hai vận mệnh trái ngược nhau ràng buộc, dây dưa, không thể tách rời.

“Ta sẽ gọi nàng là Tiểu lang. Tiểu Lang, đừng bao giờ quên, tên của ta” ghé vào bên tai nàng, nhỏ giọng trầm thấp đầy mê hoặc: “Ta là Tuyệt Tình Nguyệt.”

Nằm thẳng cẳng ở một bên, Tề Hạo thật muốn bật người dậy phá tan cái bầu không khí ám muội đang bao trùm nơi đây. Đáng tiếc, lực bất tòng tâm, hẩn đau đớn gào rú trong lòng hàng vạn lần, tiếc thương cho số phận Tình huynh của hẩn.

“Tình huynh, huynh đã đặt chân lên con đường không lối về rồi!!!”

Ở một góc khuất cả Tuyệt Tình Nguyệt và Tề Hạo không nhìn thấy, Tiểu Lang rũ mắt xuống, che đi tia sáng lạnh vừa lóe lên.

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Dẫn Sói vào nhà.. ..biết người, biết mặt, không biết lòng..

“Oa, công tử ngài không gạt ta nha! Ngài thật sự là Vương gia?!!”

Tiểu Lang trở mắt nhìn phủ đệ hào nhoáng trước mặt, hai bên cửa ra vào được người canh gác cẩn thận, phía bên trên còn có tấm biển đề hai chữ nạm vàng to lớn “TÌNH VƯƠNG”.

Đáng lẽ giờ nàng vẫn chưa đến đây đâu, vẫn còn cùng Tuyệt Tình Nguyệt du ngoạn ở Vạn Hoa thành. Nguyên nhân là do họ Tề nào đó thấy nàng là như thấy quý, gặp đâu tránh đấy, làm Tuyệt Tình Nguyệt khó xử vô cùng, bắt buộc đi phải kết thúc hành trình sớm hơn dự định.

Trên đường đi nàng có hỏi qua hẩn làm nghề gì, hẩn chỉ cười bảo, khi đến nơi sẽ cho nàng một cái kinh hi. Mà nàng quả thật rất kinh hi nha, nguyên lai hẩn lại là Vương gia cơ đấy, sau này không lo không có ai để đu chân nữa rồi.

Tiểu Lang vui vẻ chạy đến chỗ xe ngựa Tuyệt Tình Nguyệt đứng gần đó, cười nói:

“Vậy là ta từ nha hoàn của công tử thăng cấp lên làm nha hoàn của Vương gia rồi nha!”

Tuyệt Tình Nguyệt cười: “Thật sự vui như vậy?”

“Đương nhiên! Làm nha hoàn của Vương gia oai gấp mấy lần làm nha hoàn của công tử ấy chứ. Hơn nữa, ta cũng không sợ ngài không có bạc trả cho ta.” Đó mới là vấn đề quan trọng

Tuyết Tĩnh Nguyệt không nói gì, nhếch môi, vươn tay bẹo má nàng một cái, dẫn đầu đưa nàng vào Vương phủ.

Dọc đường đi đều có gia nhân cúi chào hai người, Tuyết Tĩnh Nguyệt bình thản đi qua, Tiểu Lang thì lạ lẫm ngó đông ngó tây, đến nỗi Tuyết Tĩnh Nguyệt đã dừng lại lúc nào cũng không hay biết, va vào người hắn.

“Ây dô!!” Tiểu Lang đỡ trán, lo lắng nhìn Tuyết Tĩnh Nguyệt: “Vương gia, ngài không sao chứ? Ta xin lỗi, ta không cố ý đâu.”

Tuyết Tĩnh Nguyệt không để ý lắm: “Được rồi, nàng vào đi!”

Tuyết Tĩnh Nguyệt đi vào tiền viện ngồi lên ghế chủ nhà, Tiểu Lang thấy vậy liền chạy tới rót nước trà đưa cho hắn.

Tuyết Tĩnh Nguyệt nhận lấy, dùng nắp lượt nước, đưa lên môi nhấp một ngụm.

“Cho gọi Xuân nhi, Hạ nhi, Thu nhi, Đông nhi đến đây!”

“Là.” Nha hoàn gần đó nhún người, lui ra.

Tiểu Lang tò tò đứng bên cạnh Tuyết Tĩnh Nguyệt, mắt háo hức nhìn ra cửa.

Một lát sau nha hoàn đó trở lại, theo sau là bốn người khác, vừa vào đã thi lễ.

“Dạ, gia cho gọi.”

“Đứng lên hết đi.” Tuyết Tĩnh Nguyệt kéo tay Tiểu Lang ra trước mặt: “Nàng ấy là Lang nhi. Từ giờ bốn người các ngươi luân phiên nhau chiếu cố nàng, đã hiểu?”

Bốn người cung kính: “Dạ, gia. Đã hiểu.”

“Tốt! Các ngươi trước đưa nàng đi xem Vương phủ. Sau này nàng sẽ ở cùng phòng với Xuân nhi. Đi đi.”

“Là.”

Các nàng lĩnh mệnh rồi đi. Trước khi ra khỏi cửa Tiểu Lang còn quay lại lè lưỡi trêu hấn, Tuyết Tĩnh Nguyệt cười.

Dạo một vòng quanh vương phủ, đa số mọi người đều khá thân thiện và gần gũi. Thấy các nha hoàn thường hầu hạ bên người Vương gia dẫn Tiểu Lang đi thăm thú, nhiều người tự hiểu đó là nha hoàn sắp tới làm việc, nhưng một số ít khác thì thấy lạ, bởi Gia chưa bao giờ cho cùng lúc bốn người họ đi như vậy.

Từ này giờ Tiểu Lang vẫn thấy khó hiểu sao sao ấy. Theo như nàng thấy thì: Xuân nhi nhã nhặn, trầm tĩnh. Hạ nhi nóng nảy, bộc trực. Thu nhi hiền lành, ôn hòa. Đông nhi lạnh nhạt, ít nói. Cái khó hiểu chính là, chẳng biết vì sao nàng cảm nhận được cổ dịch ý phát ra từ Đông nhi, gần như là lúc ra khỏi tiền viện Đông nhi liền tỏ thái độ khó chịu, không cho nàng sắc mặt tốt. Tiểu Lang thật muốn chạy đến trước mặt nàng ấy hỏi xem nàng ấy rốt cuộc bị gì, nàng đã làm gì sai sao?

Cũng khó có thể trách, trời sinh bản tính của nữ nhân là đa nghi. Trực giác của Đông nhi từ khi Tuyết Tĩnh Nguyệt nắm tay Tiểu Lang liền nhận định Tiểu Lang là thiên địch, vậy nên dĩ nhiên là không thể vui vẻ hòa ái với nàng rồi.

Tuyết Tĩnh Nguyệt trời sinh tính tình tao nhã ôn nhu, đối nhân xử thế đều rất chuẩn mực, nhưng đều là dùng lễ để đối, rất ít khi cùng người khác chung đụng. Thực chất, Tuyết Tĩnh Nguyệt là người lãnh mạt đeo trên mặt nụ cười, luôn bảo trì khoảng cách nhất định với mọi người xung quanh. Ngay cả Thập Vương gia, đệ đệ của hắn, người thường xuyên qua lại nhiều nhất trong số đông huynh đệ, Cửu Vương gia Tĩnh Vương đối xử không gần cũng không xa.

Vậy mà ngài ấy lại nắm tay nàng ta, một người căm ghét phiền toái, tránh xa tranh chấp thế tục như ngài lại đem một cái đại phiền toái về đây, còn thân thiết trước mặt nàng, Đông nhi làm sao chịu nổi.

Đông nhi đến Vương phủ sớm hơn ba người còn lại. Khi đó, nàng là một cô nhi bị người ta bắt được rồi đem bán vào đây làm tì nữ. Chỉ mới bảy tuổi nàng đã phải học cách trưởng thành hơn người khác, biết nhìn sắc mặt chủ nhân để làm việc. Có lần, nàng nhận nhiệm vụ trông chừng bếp thuốc, vì quá mệt mỏi mà nàng ngủ quên, suýt gây ra hỏa hoạn. Trần Mama biết được tức giận liền cho nàng một trận, dọa sẽ đem nàng vứt đi. Nàng vừa sợ hãi vừa đau đớn, trời đã vào giữa đông, năm nay lại lạnh hơn những năm khác rất nhiều, một đứa trẻ như nàng làm sao có thể sống qua thời tiết khắc nghiệt này. Nàng khóc lóc van xin, nhưng Trần Mama vẫn một mực đuổi nàng đi. Khi nàng gần như tuyệt vọng thì ngài ấy xuất hiện, vị chủ nhân trẻ tuổi của Vương phủ này.

“Trần Mama, từ giờ nàng ấy sẽ theo hầu hạ bên cạnh ta!”.

Đông nhi thấy mình được cứu rồi bởi nam hài nhỏ nhắn phủ lên mình bộ áo lông cừu mềm mại. Giống như tia nắng cuối cùng của bầu trời đông mà nàng bắt được khi bông tuyết muộn màng rơi xuống. Thật đẹp đẽ, thật thuần khiết, nhưng cũng thật xa vời! Ngài gọi nàng là “Đông nhi” và nàng trở thành nha hoàn bên cạnh ngài cho đến tận bây giờ.

Số với những nhà hoàn khác thì vị trí của Đông Nhi cao hơn nhiều, thời gian hầu hạ Tuyết Tinh Nguyệt cũng hơn hẳn các nàng ấy. Đông Nhi tin tưởng, chỉ cần nàng cố gắng nhiều hơn một chút, biểu đạt nhiều hơn tấm chân ý của nàng đến gia, một ngày nào đó gia chắc chắn sẽ nhận thấy, nhất định sẽ quay đầu lại nhìn nàng, và nàng, sẽ được đường đường chính chính đứng bên cạnh gia. Sẽ có một ngày như thế, nàng tin tưởng.

Nhưng giờ ở đâu lại là ra một cái “Lang nhi”, từ thái độ đến cách đối xử của gia đều khác hẳn với những gì nàng biết. Gia quan tâm nàng ấy, gia dung túng nàng ấy, gia đang thay đổi. Đông Nhi lo lắng, nàng cảm thấy bị đe dọa, hết như khi ấy, khi nhìn vào ánh mắt của Trần Mama, loại cảm giác áp bức nặng nề không thể chống lại. Tiểu Lang mang đến cho nàng nỗi sợ hãi vô hình.

“Đông Nhi? Đông Nhi?”

“Hả?”. Đông Nhi sực tỉnh, liền trông thấy ánh mắt lo lắng của Thu Nhi.

“Ngươi không sao chứ? Ta gọi ngươi này giờ mà ngươi không nghe.”

“Ta không sao, ngươi đừng lo”.

Đông Nhi qua loa trả lời, mắt thẳng tắp nhìn Tiểu Lang cùng Xuân Nhi và Hạ Nhi đang trò chuyện phía trước, mặt trầm xuống.

“Đông Nhi? Ngươi lại sao nữa vậy? Này giờ cứ để hồn đi đâu ấy?” Thu Nhi đi kể bên nàng, cảm thấy tâm trạng Đông Nhi dường như không đúng lắm. Mọi khi nàng đối xử với mọi người cũng lạnh nhạt như vậy, nhưng chưa bao giờ để lộ ra ngoài. Hôm nay lại rất khác thường, sắc mặt phức tạp đến nỗi đổi lị, nhất là ánh mắt khi nhìn Tiểu Lang, rất..

Đông Nhi đảo mắt nhìn nàng, Thu Nhi hoảng hốt cúi đầu xuống, như là vừa nhìn thấy cái gì không nên nhìn, mặt cắt không còn chút máu.

Đông Nhi mỉm cười: “Ta thật sự không sao, chỉ là có chút chuyện cần suy nghĩ thôi. Chúng ta cũng mau đi, không khéo sẽ bị họ bỏ lại mất.”

“Được.”

Sống trong thân phận nhà hoàn hơn mười sáu năm qua, cũng giống như Đông Nhi, thứ đầu tiên Thu Nhi học được không phải cách hầu hạ người khác mà là nhìn mặt người khác để hầu hạ, biết khi nào nên nói tiếp khi nào nên dừng lại. Thu Nhi học được cách sống hòa mình vào mọi người, chỉ khi xen lẫn giữa những người tốt và những người xấu, nàng mới cảm thấy mình được an toàn. Thu Nhi vẫn luôn sống như vậy.

Thấy nàng im lặng, Đông Nhi biết nàng đã hiểu, cũng không để ý đến nàng nữa. Chớp mắt nhìn vào Tiểu Lang, ánh mắt cay độc như muốn xé nát nàng ra.

Nữ nhân! Ta mặc kệ ngươi là ai, ta không còn là đứa nhỏ yếu đuối năm xưa nữa. Trần Mama hay ai khác chỉ cần dám can bước của ta, đừng trách ta vô tình độc ác. Nữ nhân, bắt đầu từ ngươi đi. Kể từ lúc ngươi chạm vào ôn nhu của ngài, kết cục của ngươi đã định.

“Xem qua nhiều nơi như vậy chắc muội cũng mệt rồi. Chúng ta còn có việc phải làm nên đi trước, muội ở lại nghỉ ngơi đi, có gì thì gọi ta”.

Sau khi đi một vòng quanh vương phủ, Xuân Nhi đưa Tiểu Lang về gian phòng của nàng ấy, dặn dò nàng.

“Muội hiểu rồi, cảm ơn Xuân Nhi tỷ! Hôm nay đã làm phiền mọi người rồi, thật cảm ơn!!”

Hạ Nhi hào phóng tiến tới vỗ vai nàng: “Sau này đều là tỷ muội của nhau, còn ơn nghĩa gì.”

“Phải rồi nha! Vậy sau này tỷ phải chiếu cố muội thật tốt đó.” Tiểu Lang nháy mắt, cả hai cười râm lên.

Xuân Nhi cũng cười: “Thôi, không đùa nữa! Muội vào nghỉ ngơi đi, bọn ta đi đây.”

“Được được, muội biết rồi! Mọi người đi nhé!”

Tiểu Lang ngoan ngoãn phối hợp với Xuân Nhi, tươi tắn vẫy tay với họ.

Theo bóng mọi người dần tiêu thất, đường cong trên khóe miệng Tiểu Lang buông xuống, đáy mắt ám trầm, trên gương mặt không còn chút ý cười nào.

Nàng lười biếng nghiêng người tựa vào khung cửa, khoanh tay ngang ngực, lạnh lùng kéo ra khóe môi.

“Đừng để ta đợi quá lâu, Đông Nhi!!”

Tia thị huyết vẫn luôn ẩn sâu trong con ngươi chột bùng lên, lao vụt ra ngoài..

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Dạ Lang (1)

Sớm tinh mơ, khi sương còn đậu trên những chiếc lá, nụ hoa đã nghe thấy tiếng người quét sân “Xoạt, xoạt”.

Người nọ một thân lam sắc, dùng sức quét cây cỏ khô héo bên dưới mạnh đến mức cong cả cán chổi, như là đối với chúng có thâm thù đại hận vậy. Người nọ là Tiểu Lang.

Hết chịu nổi rồi!! Tiểu Lang vứt cây chổi xuống, nhảy lên dầm dẫm cây chổi đáng thương. Bốn ngày rồi, ngày nào nàng cũng chỉ làm một công việc duy nhất, quét sân.

Nói đến thì phải kể lại mấy ngày trước, sau khi "giao" nàng cho bốn người kia, Tuyết Tinh Nguyệt còn dặn dò thêm các nàng “Không được để Tiểu Lang vào phòng bếp”, nhưng bếp núc là việc sở trường của nàng, bị cấm vào phòng bếp thì biết làm gì bây giờ?

Đồng nhi quản lí các khoản riêng tư của Tuyết Tinh Nguyệt như: Sinh hoạt hằng ngày, y phục,... Xuân nhi chịu trách nhiệm về khâu ăn uống. Hạ nhi trông coi, lau dọn các vật dụng. Cuối cùng là Thu nhi phụ giúp trong thư phòng.

Tóm lại, bốn người bọn họ đã phân chia công việc ra đều đặn, hầu hạ chu đáo Tuyết Tinh Nguyệt, mỗi người đều có vai trò riêng không thể thiếu, nàng chẳng còn còn phân đất đâu để chen vào, Tuyết Tinh Nguyệt lại cấm nàng xuống bếp, hết cách, Xuân nhi liền giao cho nàng đi quét sân.

Sáng quét, trưa quét, chiều cũng quét. Cơm có thể quên ăn nhưng sân không thể quên quét. Quét hết cái sân này lại đến cái sân khác. Quét, quét, quét.. Tiểu Lang bùng nổ và dẫn đến sự kiện bạo hành cây chổi đáng thương này đây.

Cũng nhờ thường xuyên quét sân mà Tiểu Lang quen được rất nhiều người, mỗi lần thấy nàng vác chổi đi đến họ đều cười hỏi: “Lại đi quét sân à?”, mỗi lần như thế Tiểu Lang hận Tuyết Tinh Nguyệt chết đi được, dăm lăng phí tài năng của nàng.

Tiểu Lang cố ý đổi đường đi, mọi khi quét sân xong nàng sẽ về thẳng phòng của nàng và Xuân nhi, nhưng bây giờ nàng cần gấp gấp một người, muốn nhờ người nọ bảo Xuân nhi cho nàng làm việc khác, chứ quét sân hoài thì chán chết. Từ xa, Tiểu Lang đã nhìn thấy Đông nhi bê chậu nước đứng trước cửa phòng Tuyết Tinh Nguyệt.

Đông nhi đang đợi gia thức dậy, đây là công việc yêu thích nhất của nàng. Mỗi ngày đem nước đến cho gia, nhìn gia tự mình rửa mặt; Mang cho gia những bộ y phục nàng giặt ủi cẩn thận, nhìn gia tự mình xuyên y; Dâng cho gia chiếc lược nàng làm, nhìn gia dùng nó tự mình chải tóc. Tuy đều là những việc nhỏ nhặt, cố tình người làm lại đem cả tâm ý đặt vào. Đông nhi muốn gia của nàng phải được dùng những thứ tốt nhất.

“Đông nhi tỷ, tỷ đang đợi gia à?”

Nghe thấy tiếng người nàng căm ghét nhất, mày liễu Đông nhi khẽ nhăn, làm như không nghe thấy Tiểu Lang.

Tiểu Lang cười cười đi tới bắt chuyện.

“Nếu đã đến rồi thì gọi gia đi chứ? Còn muốn đợi đến chừng nào?”

“Không cần ngại quản. Làm việc của người đi.” Đông nhi lạnh lùng.

“Thì ta làm xong rồi nên mới đến đây nè. Sẵn tiện ta cũng có việc muốn gặp gia”. Nàng đột ngột hét lớn khiến Đông nhi trở tay không kịp. “Gia à, ngài dậy chưa? Ta vào được không nha?”

Đông nhi giận tái mặt, nghiêng răng quát nàng: “Câm miệng, người..”

“Vào đi.”

Từ bên trong truyền ra giọng nói trầm thấp Đông nhi chờ đợi, không muốn chậm trễ, Đông nhi trừng nàng cảnh cáo, bước vào.

“Mới sáng sớm đã có việc tìm ta?”

Tiểu Lang thập thò đi vào, Tuyết Tinh Nguyệt mới tỉnh dậy, y phục hơi rối, khàn khàn giọng hấp dẫn.

“Có nha, nhưng nhìn thấy ngài liền quên hết rồi.” Tiểu lang ngại ngùng gãi gãi đầu.

Tuyết Tinh Nguyệt để nàng đứng đó, đi tới rửa mặt trong chậu nước Đông nhi chuẩn bị sẵn rồi thay y phục.

Mắt Tiểu Lang lóe sáng, chăm chăm nhìn cảnh đẹp trước mắt, trầm trồ:

“Gia à, trước đây ta luôn nghĩ ngài là văn nhược thư sinh yếu đuối, thật không ngờ ẩn sâu trong lớp vải này lại là thân hình đẹp như vậy. Thật sẵn chắc nha, có thể cho ta chạm vào một cái được không?”

Sắc lang đã không thể ngăn nổi mình tiến tới, móng vuốt sói vươn ra. Khi cách một chút nữa là chạm vào người Tuyết Tinh Nguyệt thì bị Đông nhi giữ chặt. Nét mặt Đông nhi đã không còn đoan trang như lúc thường, ẩn nhẫn sự tức giận không thể kiềm chế.

“Vô lễ! Ngươi có biết ngươi đang làm gì hay không hả? Gia là người ngươi có thể tùy tiện chạm vào sao? Thật không biết phép tắc, có phải ngươi muốn chết rồi hay không?”

“Đồng nhi, buông nàng ra.”

“Nhưng, gia..”

“Đồng nhi.” Tuyết Tĩnh Nguyệt trầm giọng.

Đừng như vậy!

Tay được thả ra, Tiểu Lang xuyết xoa.”Ai ui, thật đau nha!”

“Không sao chứ.”

“Không sao.”

Đừng không nhìn ta!

“À mà gia à, cũng sắp quá giờ dùng bữa sáng của ngài rồi, chúng ta mau đi thôi.”

“Ừ”

Đừng đối với nàng cười!

“Đồng nhi tỷ, chúng ta đi trước nhé!”

NỮ NHÂN, TA SẼ KHÔNG THA CHO NGƯỜI!!!

“Á----“

“Có chuyện gì vậy?”

Vừa tỉnh dậy Tiểu Lang đã nghe thấy tiếng thét chói tai của Xuân nhi, làm nàng thiếu chút nữa giật mình té lăn ra đất. Có thể khiến cho Xuân nhi ngã nhận la được như thế thật cũng không dễ dàng gì.

Tiểu Lang bước ra liền thấy sắc mặt Xuân nhi tái nhợt, tay chi xuống thềm sàn, mắt nhắm tịt quay đầu đi nơi khác.

“Nhìn xem, ghê quá! Mới sáng ra đã nhìn thấy thứ không hay rồi!”

Tiểu Lang thắc mắc thứ không hay Xuân nhi nói là gì, đi ra nhìn thử thì thấy xác của một con mèo bị người ta đâm nát ruột phơi thây trước cửa phòng các nàng.

Gặp phải thứ này vào buổi sáng thì đúng là sợ thật đấy. Tiểu Lang an ủi:

“Đừng sợ, chắc là trò đùa tinh quái của ai đó thôi!”

“Là ai mà đùa kinh khủng như vậy?” Xuân nhi vẫn còn sợ.

Tiểu Lang lắc đầu:”Muội không biết, nhưng chắc sẽ không có nữa đâu. Chỉ là một trò đùa nhằm chán mà thôi.”

Nhưng sự việc không diễn ra như lời Tiểu Lang mà ngày càng trầm trọng hơn, xác chết của những con vật thối rữa liên tục xuất hiện trước cửa phòng hai nàng, dọa Xuân nhi sợ, còn Tiểu Lang ngày ngày tỉnh lại trong tiếng thét của Xuân nhi. Sau sự việc lan truyền ra khắp Vương phủ, cũng kinh động đến Tuyết Tĩnh Nguyệt.

“Không phải nàng lại trêu chọc ai nữa rồi chứ?” Tuyết Tĩnh Nguyệt nhấp một ngụm trà nhìn người nhón nhợ gần đó, hoàn toàn không có chút kinh hách nào.

Tiểu Lang xua tay, vội thanh minh:

“Gia oan uống, ta đây đáng yêu thế sao có thể chọc người khác ghét được.”

“Hừm, với tính cách bát nháo của nàng thì có gì mà không thể. Trước khi điều tra ra được ai làm việc này, nàng hãy an phận một chút, đừng đi dây đó một mình, rất không an toàn.”

“Ta biết rồi! Ta mới không tin kẻ đó dám to gan, lộng hành trước mặt gia như vậy đâu.”

Tiểu Lang cười, không nhìn thấy mặt Đông nhi thoáng trầm xuống phía sau.

“Xuân nhi tỷ, tỷ ngủ không ngon sao? Sắc mặt tỷ rất kém nga.”

Xuân nhi và Tiểu Lang bụng khay thức ăn trở về phòng, thường những nha hoàn hầu hạ thân cận bên cạnh người Tuyết Tĩnh Nguyệt như các nàng đều có đặc cách riêng, không cần tụ tập dùng cơm như những gia nhân khác, tắm rửa và phòng ở cũng vậy.

Xuân nhi thở dài: “Trải qua nhiều ngày như thế sao có thể yên giấc được. Ta trái lại rất bội phục muội có thể thân nhiên bình thản như thế”.

Tiểu Lang cười “Ha ha”, quệt mắt nói: “Hãy, muội nói tỷ nghe. Trên đời có rất nhiều kẻ biến thái, càng thấy người ta sợ hãi thì lại càng thích thú. Nên tốt nhất là đừng có làm ra mặt, có sợ hãi cũng hãy cố nén lại, như vậy những kẻ đó nghĩ ta không sợ chúng, chúng sẽ không có hứng thú tiếp nữa. Là vậy đó.”

“Thật khâm phục muội!! Có lẽ ta cũng nên học như muội nói, tỏ ra không sợ hãi nữa.”

Hai người quay lại dùng bữa. Khi nhìn vào bát cơm của mình, mắt Tiểu Lang động một cái, sau đó điềm nhiên múc một muỗng cơm cho vào miệng. Chỉ một lát sau lại nghe thấy âm thanh kinh hãi của Xuân nhi.

“Lang nhi, Lang nhi, muội không sao chứ? Sao lại chảy máu nhiều như vậy? Mau, mau mở miệng ra cho ta xem”

Trong miệng Tiểu Lang toàn là những vụn sứ sắc bén được trộn lẫn vào cơm, trong bát cũng có, may mắn là Tiểu Lang chưa nuốt, nếu không, khẳng định nàng có thể chết vì bị vật nhọn đâm rách cổ họng.

Lần này Tuyết Tĩnh Nguyệt thật sự tức giận, lệnh cho những người điều tra nếu vẫn không tìm thấy kẻ chủ mưu đứng sau gây ra sự việc sẽ cho đuổi hết bọn họ. Đối với lệnh của gia, họ nào dám chậm trễ, lao vào tìm kiếm ngay, họ còn cần công việc này để giữ bát cơm của mình, với lại, đây là lần đầu tiên họ thấy gia luôn ôn nhu mỉm cười giận đến mức ném vỡ tách trà như vậy. Đối với sự thay đổi này của Tuyết Tĩnh Nguyệt, Đông nhi là người đầu tiên nhận thấy, lại càng thêm căm ghét Tiểu Lang.

“Đến phòng chứa cũi gặp ta một chút, ta có chuyện cần nói với ngươi.” Lạnh lùng buông một lời, cũng không quay đầu lại.

Nhìn theo Đông nhi rời đi, khóe môi Tiểu Lang khẽ nhếch. Đã không chờ được nữa rồi sao.

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trắng và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Dạ Lang (2)

“Đông nhi tỷ, ta đến rồi. Tỷ muốn nói gì với ta nha?”

Phòng chứa cũi nằm phía sau Vương phủ, cách những phòng khác khá xa, hơn nữa ít người đến nên rất vắng vẻ và yên tĩnh, gần đó có một cái giếng đã bị lấp đá, Đông nhi đang ở đó, nàng đứng xoay lưng lại với Tiểu Lang.

“Ta yêu gia, từ năm ta bảy tuổi đã yêu gia, gia là tất cả của ta. Ta vẫn luôn đi theo phía sau gia, vì gia chuẩn bị mọi thứ thật hoàn hảo. Nhìn gia khoác lên người kiện y phục ta may mà ta lên đồi với y phục bình thường của ngài, ta đã hạnh phúc chết đi được. Lược của gia là do ta tự làm, chân của gia là do ta gấp, gối của gia cũng tự tay ta khâu... Ta muốn mọi thứ của gia đều có bóng hình của ta lưu lại, một ngày nào đó gia sẽ nhận ra tâm ý của ta.” Giọng nàng trở nên ưu thương: “Nhưng chỉ vì ngươi mà mọi thứ đảo lộn. Gia vốn xa cách trần tục lại vì ngươi nổi giận, gia nắm lấy tay ngươi, nhìn ngươi cười. Vì sao lại là ngươi? Vì sao không phải là ta? Ngươi không hiểu, gia vốn không phải như vậy. Gia luôn đứng ở vị trí cao cao tại thượng cách chúng ta thật xa. Ta vẫn luôn đứng dưới nhìn lên gia vọng tưởng, vẫn luôn đứng phía sau chờ gia quay đầu lại. Nhưng, chỉ vì ngươi...”

Giọng Đông nhi chợt đổi, nàng quay lại nhìn Tiểu Lang, sắc mặt vặn vẹo hận thù: “Tất cả chỉ vì ngươi!!” Nàng tiến lại gần Tiểu Lang, ánh mắt thâm trầm: “Ai cho ngươi bám theo gia, chạm vào gia, cướp lấy ánh nhìn của gia. Là ngươi làm gia thay đổi, là ngươi đem gia vậy bản, ngươi chết rồi gia sẽ trở lại như xưa. Phải, chỉ cần ngươi chết, mọi chuyện sẽ quay lại như xưa.”

Thấy Đông nhi cách mình càng gần, Tiểu Lang lùi về sau mấy bước, sợ hãi gọi Đông nhi:

“Đông nhi tỷ, tỷ làm sao vậy? Đừng đùa nữa.”

Đông nhi cười lên như điên dại: “Đùa? Ta đang đùa với ngươi sao? Ha ha, đợi ngươi xuống âm phủ rồi xem ngươi còn nghĩ ta đùa với ngươi nữa không?”

Đông nhi rút từ ống tay áo ra đoản kiếm chém tới Tiểu Lang, gầm lên: “Đi chết đi.”

Tiểu Lang chặt vật vừa chạy vừa né Đông nhi chém tới, trong lúc hai người giằng co thì miếng ngọc bội trong cổ áo Tiểu Lang nảy lên, nhận ra miếng

ngọc bội đó, mặt Đông nhi càng thêm tái.

“Ngươi.. ngươi lấy ở đâu ra miếng ngọc bội đó.”

Tiểu Lang thở hổn hển, run rẩy: “Đông, Đông nhi tỷ. Là gia cho ta.”

“Gia thế nhưng lại cho ngươi, thế nhưng lại cho ngươi..”

Đông nhi thất thần lâm bầm trong miệng, còn chưa kịp để Tiểu Lang nghĩ cách chạy ra khỏi đây thì đã ngẩng đầu lên nhìn nàng dữ tợn: “Tiện tì, ngươi đi chết đi.”

Tiểu Lang hốt hoảng la lên: “Đông nhi tỷ, tỷ điên rồi, điên thật rồi!! Tỷ mau dừng tay lại, có chuyện gì từ từ nói.”

“Dừng tay? Ha hả, sao ta có thể dừng tay chứ.” Đông nhi chạy về phía trước, xoay người chặn lối thoát duy nhất ra ngoài: “Ngươi tốt nhất là nên chết đi, cũng như người đàn bà ấy, ở đây, ngay tại chỗ này. Ngày xưa, cũng có một kẻ không biết điều như ngươi vậy, lúc nào cũng cản trở ta đến gần gia. Có một ngày bà ta đưa ta đến đây để lấy nước, lúc kéo nước lên không cẩn thận nên trượt chân té vào giếng nước, lại may mắn chụp được vào thành giếng, bảo ta mau tới kéo bà ta lên. Ngươi biết lúc đó ta đã nghĩ gì không? Ta nghĩ, chỉ cần bà ta chết rồi thì sẽ không có ai cản trở ta được nữa. Vì vậy, ta đã không chút do dự dùng gáo nước đập thẳng vào người bà ta, đập thẳng vào gương mặt sợ hãi của Trần Mama.”

“Ngươi, ngươi đã giết bà ấy. Vậy tảng đá chặn trên giếng nước này là..”

“Không sai, là ta đặt lên. Sau khi bà ta chết, mọi người đều nghĩ rằng bà ta đã mất tích, cũng không ai đến đây lấy nước nữa.” Đông nhi cười độc ác: “Sau khi ngươi chết rồi, ta cũng sẽ để ngươi vào đó. Để ngươi xuống dưới bầu bạn với bà ta”

Nói rồi Đông nhi giờ lên đoàn kiếm lao đến người Tiểu Lang quyết giết cho được nàng. Không thể để nàng ta sống, không thể để nàng ta rời đi. Nữ nhân, ngươi chết đi!!!

“Dừng tay!!”

Một tiếng quát lớn khiến Đông nhi dừng lại, sau lưng là khuôn mặt lạnh băng của Tuyết Tinh Nguyệt.

Tay cầm kiếm của Đông nhi rơi xuống, Tiểu Lang nhân cơ hội chạy ra sau lưng Tuyết Tinh Nguyệt.

Gia nhân trong nhà đều đến, còn có thị vệ trong Vương phủ. Xuân nhi sốt sắng kiểm tra xem Tiểu Lang có bị thương không:

“Lang nhi, muội thế nào rồi? Nàng ta không làm gì muội chứ?”

Tiểu Lang cười, lắc đầu: “Muội không sao. Tỷ đừng lo.”

Bên kia Đông nhi thấy Tuyết Tinh Nguyệt đến lo lắng vội nói: “Gia, chuyện này không như gia nghĩ đâu. Nó tì chỉ là..”

“Không cần ngươi nói, tự ta nghe thấy”. Tuyết Tinh Nguyệt cắt ngang nàng, nói với đám thị vệ phía sau: “Đưa nàng đến Hình Bộ, giao cho bên ấy xử lý.”

“Tuân lệnh!”

Thị vệ xông tới áp chế nàng, giải nàng đi. Đông nhi trước sau không chịu từ bỏ, vùng vẫy xoay người, hô:

“Buông ta ra!! Gia, gia, chuyện không phải như vậy đâu. Nó tì là bị người hãm hại, gia à, ngài tin nó tì đi, nó tì thật sự bị hãm hại. Gia..”

Tiếng Đông nhi càng lúc càng xa, Tuyết Tinh Nguyệt hơi nhíu mày quay lại nhìn Tiểu Lang.

“Đã bảo nàng đừng đi lung tung rồi mà. Không bị thương chứ?”

Tiểu Lang cười hi hi: “Không sao, may mắn là gia đến kịp, không thì ta toi đời rồi.”

Đưa ngón tay vuốt mặt nàng một chút, Tuyết Tinh Nguyệt ngăn không để mình xúc động nhéo chết cái mặt nhăn nhó của nàng.

“Nàng đã hoảng sợ nhiều rồi, quay về phòng nghỉ ngơi đi. Từ giờ phải học ngoan ngoãn, biết chưa?”

“Đã biết, gia.”

Để Tuyết Tinh Nguyệt đi phía trước, nàng lùi lại nói nhỏ bên tai Xuân nhi:

“Hôm nay cảm ơn tỷ nha!”

“Được rồi, đừng khách sáo như vậy.” Xuân nhi cười trách nàng: “May là trước khi đi muội nói với ta là đến gặp Đông nhi, nên khi gia hỏi ta mới biết đường mà chỉ gia đến đây. Vừa đến đã thấy Đông nhi như vậy, hại ta sợ suýt chút nữa là lên. Sau này muội phải nghe lời gia đây, không được làm bừa nữa”

“Muội biết rồi mà.” Tiểu Lang cười.

Qua khung cửa sổ bé nhỏ trong nhà ngục, trăng thoát ần thoát hiện sau mây mù. Một làn gió lạnh lướt qua, hai tên canh gác đang say sưa trò chuyện bên bàn rượu bỗng gục xuống bàn. Mây chợt tan, trăng tỏa sáng, chiếu xuống bóng trắng quý dị trước cửa phòng giam Đông Nhi.

“Đông nhi!!” Bóng trắng hài lòng thò ra một hoi.

Đông Nhi đầu tóc bù xù, quần áo bẩn thiu, ngồi sụp trên nền đất ngẩn ra nhìn người đến. Đôi mắt mờ to vì kinh ngạc như hiểu ra điều gì đó, tức giận trừng người nọ đầy hận thù.

“Xú nữ nhân, quả nhiên là ngươi. Ngay từ đầu ta đã có cảm giác rất lạ, ngươi luôn làm ta cảm thấy như đang bị thao túng. Cả lúc ta muốn giết ngươi cũng vậy, bề ngoài ngươi tỏ ra sợ sệt nhưng trong mắt ngươi lại là ý cười, giống như ngươi đang chơi vui lắm vậy.”

Đông Nhi không có nhìn lầm, lúc nàng lao tới muốn giết Tiểu Lang, xác thực Tiểu Lang đang cười. Nhưng vì đã để sự tức giận lấn át quá mức kiểm soát, nên khi Đông Nhi muốn dừng đã không thể dừng được nữa. Vậy nên Tiểu Lang cười, cười khi nhìn thấy con mồi của nàng rơi vào bẫy nàng đã bày ra.

“Ngươi vì sao lại hại ta?” Đông Nhi gào lên: “Ngươi rõ ràng không yêu gia vì sao còn muốn tranh với ta, hại gia chán ghét ta, hại ta đi đến bước đường này. Tại sao?!!”

“Người chết không nên biết quá nhiều.” Mất lạnh nhìn xuống hết như Đông Nhi đã chết: “Ngươi nên biết, trên thế gian này có một số nơi không thể đến, có một vài người không thể phạm vào, ta là một trong số những người đó. Ngươi đáng ra không nên nảy sinh sát ý với ta, nếu vậy thì ngươi vẫn còn đang bên cạnh gia mà ngươi yêu quý.”

Bạch y nữ nhân lại gần song sắt, thân thể Đông Nhi như bị hút lên, người tự động bay thẳng đến chỗ nữ nhân, nháy mắt cổ đã bị bóp chặt.

“Ngươi nên cảm thấy may mắn, không phải ai cũng được chết trên tay ta.”

“Ngươi tha ta, ta biết sai rồi, ta biết sai rồi!!” Đông Nhi sợ hãi giãy dụa, quơ loạn chân tay, không thể ức chế run rẩy trước nụ cười lãnh khốc của nàng, thân thể đã bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất. “Cầu ngươi cho ta một cơ hội, ta sẽ nghe theo ngươi, chuyện gì cũng nghe theo ngươi. Van xin ngươi tha ta đi, van xin ngươi!!!”

“Trễ rồi!” Nhìn gương mặt ràn rụa nước mắt của Đông Nhi, bạch y nữ nhân không có chút thương cảm nào. Quy tắc của nàng là không để lại hậu họa về sau, đối với những nữ nhân tâm cơ như Đông Nhi lại càng không thể. Cho nàng ta một con đường sống chính là mở ra cái chết tương lai của nàng.

Nữ nhân đến gần bên người Đông Nhi, thì thầm vào tai nàng những lời ác ma:

“Xuống âm phủ nhớ báo tên cho đúng. Nói với Diêm Vương đại lão gia, người giết ngươi.. là Dạ Lang của Vô Minh cung!”

Rắc rắc rắc-----

Trăng lấp ló đằng sau khung cửa, bóng trắng từ lâu đã tiêu thất, nhưng trong không khí vẫn còn đọng lại hơi thở âm lãnh.

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Sói hát trong đêm Trăng (1)

“Nếu như đây là cái giá phải trả. Ta chấp nhận.”

Năm ngón tay vươn ra như muốn chạm vào đôi mắt chảy huyết lệ. Máu đỏ thấm uốn lượn theo đường cong trắng nõn trên gương mặt rơi xuống vạt áo trắng thuần khiết, vẽ nên khung cảnh tà ác mỹ lệ.

Giữa rừng thông âm u, vành trăng bằng bạc ngã nghiêng, đem bóng người đứng trên đầu ngọn cây đâm chìm trong một màu trong trẻo lạnh lùng.

Bên môi trào ra một ngụm máu, người nọ thân nhiên như không, ngược nhìn trăng, bạc thần khê nhếch.

“Còn gì đáng sợ hơn việc cô đơn giữa thế gian này. Đã không thể quay đầu lại được nữa.”

“Gia ơi, trời sáng rồi, mau dậy đi thôi!”

Tiểu Lang lớn tiếng gõ cửa phòng Tuyết Tĩnh Nguyệt. Sau khi Đông Nhi bị bắt đi, khoảng trống của nàng được Tiểu Lang lấp vào. Toàn bộ những gì trước đây Đông Nhi quản lý giờ giao hết về cho Tiểu Lang tiếp quản, đương nhiên là cả căn phòng của nàng ta.

Thấy bên trong không có ai đáp lại, Tiểu Lang tự nhiên đẩy cửa bước vào.

“Gia à, ta vào nhé!”

Ánh nắng ấm áp xuyên qua màn cửa sổ phủ bóng lên tầng lụa mỏng, nhịp thở đều đều, trong không khí lan tỏa mùi hương nhàn nhạt dễ chịu, người đang nằm trên chiếc giường gỗ trầm vẫn còn đang say giấc.

Tiểu Lang đến gần đó ngồi xuống, gác tay chống cằm nhìn người nọ ngủ.

Nước da trắng sáng, đường nét góc cạnh hài hòa, mày liễu, mắt phượng, môi hồng, răng trắng.. Tập hợp tất cả những gì đẹp đẽ nhất lại phối ra gương mặt bình thường nhất. Lại ở chỗ, sao ta cứ luôn cảm thấy nó thật đẹp nhỉ? Những người giống như ngài ấy, nếu không phải là mỹ nhân sắc nước hương trời thì cũng là cái ưu tú dễ nhìn trong thiên hạ. Vậy mà ngài ấy..

“Tiểu Lang, nàng học hư.”

Nhìn thấy ý cười trong mắt người nọ, Tiểu Lang ngớ người, chẳng biết từ lúc nào mà tay nàng đã ở trên mặt người nọ, khẽ vuốt ve. Tay bị Tuyết Tinh Nguyệt nắm lấy, hiện trường vẫn chưa được di dời, Tiểu Lang thoáng cái đỏ mặt.

“Gia, ngài tỉnh?”

Tuyết Tinh Nguyệt ôn nhu cười:”Ừ”, còn dùng tay nàng cọ cọ vào mặt hấn.

Tiểu Lang vội rút tay về, xoay người đứng lên.

“Gia dậy rồi thì mau rửa mặt đi nha. Xuân nhi tỷ còn đang đợi gia dùng bữa đó.”

Tuyết Tinh Nguyệt mị mị mắt. Tai nàng đỏ rồi, thật đáng yêu!!

“Nàng ta chết như thế nào?”

Không được nhân tân như vậy, Phù Hình Bộ từ sớm đã trải qua những canh giờ căng thẳng. Phạm nhân mới được chuyển đến ngày hôm qua, mặc danh kì diệu chết mà ngay cả hai người canh gác đều không biết nàng ta chết như thế nào hay bị ai giết. Chưa kịp bắt tay vào thẩm tra định tội nàng, thì nàng ta đã đi trước một bước im lặng vĩnh viễn.

Người khám nghiệm tử thi xem xét thêm một chút nữa rồi quay người lại, cúi đầu trình bày.

“Bẩm Lục đại nhân. Toàn bộ xương cốt trên người phạm nhân đều vỡ vụn, nhưng không có vết thương ngoài da nào, chứng tỏ người giết nàng vô công vô cùng cao cường, nội lực thâm hậu mới có thể làm được như vậy. Ngoài ra có thể chắc chắn một điều nữa, trước khi chết phạm nhân đã chịu không ít khổ, bởi người nọ không giết nàng ngay lập tức mà cố tình kéo dài thì giờ rồi mới từ từ phá vỡ từng phần xương cốt trên người nàng, đem đau đớn khắc sâu vào tận xương tủy.”

Vuốt râu một cái, Lục đại nhân gật gù nghiêng ngả:

“Thù đoạn rất tàn nhẫn.”

“Báo cáo đại nhân. Không tìm thấy vật khả nghi nào trên hiện trường.” Một thị vệ làm nhiệm vụ tra xét xung quanh tới bẩm báo.

Lục đại nhân thờ dài:”Người tới xem ra là một đại cao thủ”. Có thể làm tới mức này ắt hẳn là cùng phạm nhân có quan hệ. Theo như bản báo cáo sơ bộ, phạm nhân là một nha hoàn bình thường trong Vương phủ có liên quan đến việc sát hại một mama cấp cao trong thâm cung, trước sau gì nàng cũng phải chịu bản án tử hình. Nhưng người nọ không chỉ đem nàng thi hành án trước dự định, còn chặt hết mọi đầu mối xung quanh. Rốt cuộc Đồng nhi này đã biết gì mà phải nhận cái chết thảm khốc như vậy?

Lục đại nhân quay lại nói với hai thị vệ phía sau:

“Tôi báo tin cho Tĩnh Vương biết, nghi phạm đã bị giết. Xem ý Tĩnh Vương có muốn tra tiếp vụ án hay không?”

“Dạ.”

“Vậy ra Đồng nhi đã chết rồi à.” Trầm ngâm một chút, Tuyết Tinh Nguyệt nhìn hai người đang đợi lệnh, nói:”Báo Lục đại nhân không cần tra nữa, chuyện đến đây là chấm dứt. Dù sao cả người bị hại và người hại đều đã chết rồi. Quay về đi.”

“Dạ.”

Dùng qua bữa sáng Xuân nhi chuẩn bị xong, Vừa định nhâm nhi tách trà thì gia nhân đến báo bên ngoài có hai thị vệ ở phủ Hình Bộ xin cầu kiến, lúc này Tuyết Tinh Nguyệt mới hay tin Đồng nhi chết.

“Gia luyến tiếc nàng?”

Tiểu Lang đứng kế bên, nhìn về mặt đầm chiêu của Tuyết Tinh Nguyệt hỏi.

Tuyết Tinh Nguyệt hơi thở ra: "Là người đâu phải cây cỏ, sao có thể nói không luyến tiếc là không luyến tiếc. Huống hồ gì nàng ấy cũng đã theo bên người ta hơn mười mấy năm, là người có trách nhiệm, tận trung với công việc. Tuy cuối cùng là nàng ấy làm sai, nhưng thấy nàng ấy phải chịu loại kết cục này vẫn không khỏi thấy tiếc cho nàng ấy."

"Con vẫn dễ mềm lòng như vậy, Nguyệt nhi!"

Hồng sắc như mặt trời ban trưa, kéo theo vệt áo dài màu lửa đỏ, từng bước đi như nở ra đóa hồng liên đỏ thắm, chu sa giữa trán càng thêm vạn phần mỹ lệ, dung nhan khuyh quốc mê đảo chúng sinh.

Thấy người đến là ai, Xuân nhi vội kéo tay Tiểu Lang cùng quỳ xuống hành lễ:

"Chúng nô tì xin tham kiến Quý phi nương nương!"

Những người khác cũng như tỉnh lại mà quỳ xuống hành lễ:

"Chúng nô tài/nô tì xin tham kiến Quý phi nương nương!"

Bỏ qua cả phòng người, nàng là lướt đi thẳng tới vị trí chủ tọa bên cạnh Tuyết Tinh Nguyệt ngồi xuống, hai nha hoàn cũng theo sau đứng kế bên, một người trong số đó rót trà dâng lên nàng.

"Mới sáng mẫu phi đến là có việc?" Trái với biểu tình kinh điển của mọi người, Tuyết Tinh Nguyệt không nóng không lạnh nhàn nhạt hỏi.

Người đẹp ngay cả một cái nhấc tay, nhấc chân cũng mang phong thái cao quý, chỉ bằng bộ dáng tùy ý thường trà của nàng cũng để người khác xao động tâm hồn. Mỗi mọng nước khẽ mở, giọng nói ngọt ngào như mật rót bên tai.

"Đây là thái độ con nên có với người sinh ra con sao?"

"Mẫu phi, xin hãy nói vào vấn đề chính." Tuyết Tinh Nguyệt bảo trì như cũ.

"Chán con quá, vẫn nhàm chán như vậy." Đặt nhẹ tách trà lên bàn, như một yêu tinh lẳng lơ dùng vẻ ngoài mê đắm nhân loại, nàng gác cảm lên mu bàn tay, thân thể mềm mại không xương, một đôi thu thủy là lời không rời Tuyết Tinh Nguyệt: "Ta đến vì dù sao Trần Mama cũng là người ta phải tới để chăm sóc cho con, biết tin bà ấy chết còn là bị người ta hãm hại, ta đương nhiên là thấy đau lòng rồi. Vốn định đến đây để đòi lại công đạo cho bà ấy, thì được biết tiền nhân kia đã chết rồi. Hầy.." Mi nhân đau lòng, một cái nhăn mày cũng làm người ta sinh thương tiếc.

"Vậy chắc người đã không còn việc gì ở đây nữa." Tuyết Tinh Nguyệt nhún mày, ý tứ trong lời nói rất rõ ràng.

"Sao lại không chứ?" Mi nhân cười: "Ta đến để thăm nhi tử yêu quý của ta không được sao?"

"Như người đã thấy, ta vẫn rất khỏe."

"Con thật là, sao cứ luôn tìm cách tránh né ta vậy nha? Nguyệt nhi, nếu con muốn, mẫu phi có thể cho con rất nhiều thứ." Khi nói ra câu cuối, mắt đẹp hơi khép lại, môi vẽ ra đường cong quyến rũ.

Mây Tuyết Tinh Nguyệt càng khép chặt hơn, Tuyết Tinh Nguyệt biết, nếu không ngăn mẫu phi hấn lại, nàng sẽ lại nói ra những điều kinh thiên động địa. Hấn không muốn biết, cũng không muốn nghe, tay ở một nơi không ai thấy đã nắm chặt lại.

"Ta đã có đủ những gì mình cần, không nhọc mẫu phi."

Mi nhân bật cười, tiếng cười thánh thót như chuông ngân, đôi mắt nhiễm nước càng thêm động lòng người:

"Con thật là, không giống ta chút nào, không có tham vọng gì cả. Nguyệt nhi, như mẫu phi đã nói, chỉ cần là thứ con muốn, ta sẽ cho con." Nàng nâng người chồm qua mặt bàn, đôi môi đỏ mọng gần bên tai Tuyết Tinh Nguyệt mị hoặc: "Ngay cả ngai vị Hoàng đế... cũng có thể cho con." Giống như đóa phù dung đã tỉnh tỏa ra hương thơm say đắm lòng người, nụ cười của nàng là liều thuốc kịch độc mà bất kì ai cũng có thể bị mê hoặc nếu lỡ sa vào nó.

Rầm...!!!

Cả phòng lặng ngắt như tờ. Tuyết Tinh Nguyệt mạnh tay đập xuống bàn một cái, liếc qua mọi người vẫn còn quỳ trong tiền viện.

"Các người lui ra ngoài hết đi."

Vừa ra ngoài, Tiểu Lang kéo Xuân nhi đến một bên dò hỏi:

"Xuân nhi tỷ, người bên trong thật là mẫu thân của gia?" Quá trẻ, quá đẹp đi, hoàn toàn nhìn không ra tuổi tác. Cứ như thời gian đã ưu ái cho nàng ấy mà không để lại vết tích nào trên con người hoàn mỹ đó.

Xuân nhi hoảng sợ đưa tay bịt miệng nàng lại, nhỏ giọng sợ bị người nghe thấy:

“Lang nhi, đừng nói bậy, cẩn thận kéo mang họa sát thân.”

Sợ Tiểu Lang không biết phép tắc sẽ gây ra họa, Xuân nhi không yên tâm dặn dò nàng:

“Đừng bao giờ ở trước mặt quý phi nương nương làm trò. Nếu không, ngay cả gia cũng không cứu được muội đâu, biết chưa?”

“Ai ai, muội biết rồi, muội cũng không phải kẻ ngốc.” Tiểu Lang oai oai trách Xuân nhi: “Xuân nhi tỷ, tỷ còn nắm tay muội mạnh như vậy nữa, không khéo sẽ gãy tay mất.”

Xuân nhi lúc này mới nhận ra nàng đang giữ chặt cánh tay Tiểu Lang, vì quá căng thẳng nên không chú ý đến sức lực, gấp gáp buông ra nhận sai.

“Lang nhi, ta quên mất. Cho ta xin lỗi!”

“Thôi, không sao. Tỷ bình tĩnh một chút đi, không giống tỷ ngày thường chút nào.” Tiểu Lang bấu môi.

Xuân nhi bồn chồn: “Ừ, ta biết rồi. Chỉ là ta có hơi lo lắng một chút thôi.”

Tiểu Lang nhìn Xuân nhi như còn muốn nói thêm gì đó, cuối cùng cũng nhịn xuống không nói nữa. Đáy mắt Tiểu Lang nổi lên nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Sói hát trong đêm Trăng (2)

Đêm tĩnh mịch, lá cây lay động theo từng cơn gió, chú chuồn chuồn lướt nước bay đi. Nước động, trăng động, người cũng động. Dưới ánh sáng tĩnh mịch mờ ảo, người nọ tựa như tiên tử ánh trăng.

Tiểu Lang chính là nhìn thấy một cảnh thanh khiết như thế.

“Khuya rồi mà gia còn chưa ngủ sao?”

Tiểu Lang lại gần nói với Tuyết Tĩnh Nguyệt đứng cạnh hồ.

Tuyết Tĩnh Nguyệt cười nhẹ, giấu đi cảm xúc không rõ trên mặt.

“Vậy còn nàng?”

“Ta buồn tẻ.”

Tuyết Tĩnh Nguyệt bật cười: “Đứng là ở cạnh nàng thì không thể ưu tư chút nào được nhỉ?”

Tiểu Lang cười, nàng ồ lên: “A, đúng rồi! Nếu gia không buồn ngủ thì để ta hát cho gia nghe nhé!”

“..Nàng sao?” Nàng tính không để ai ngủ luôn à.

Tiểu Lang vỗ ngực tự tin: “Không phải ta thì còn ai. Gia đứng đây đợi ta một chút, ta chạy đi lấy đàn rồi rồi quay lại ngay.”

Không để ý tay vươn ra định ngăn nàng lại, Tiểu Lang ù chạy đi mất. Tuyết Tĩnh Nguyệt cười khổ, không thể tránh được rồi.

Lúc nàng quay lại, tay còn xách theo cổ cầm, kéo Tuyết Tĩnh Nguyệt đến đình viện còn sáng đèn gần đó.

Bao quanh đình viện là hồ sen khép nép, nổi một vòm cầu bắt qua bên kia bờ đá cẩm thạch trong hoa viên, đèn lồng đỏ rực thấp sáng không gian giữa bốn bề u tối, cảnh đêm tuyệt mỹ như mộng như ảo, đẹp khôn tả.

Tiểu Lang để Tuyết Tĩnh Nguyệt ngồi đối diện nàng, mỉm cười, tay nâng lên chạm vào dây đàn khơi lên từng đợt âm thanh trong trẻo, trầm bổng.

“Nghe tiếng đàn, nghiêng mình trong gió

Trời rộng sông dài, đâu nhớ thương?

Cung đàn vàng tan vỡ, nghe nước mắt

Dưới tàng thụ già, mộng Nam Kha.

Hồng trần mộng mơ, ai dệt mộng?

Dưới ánh trăng tàn, hẹn ước trăm năm

Người say hay ta say?

Chén rượu đông đầy, tình phai nhạt

Người mộng hay ta mộng?

Ngẩng đầu nhìn trăng, lệ tuôn rơi.

Thấp vầng minh nguyệt sáng soi

Nâng chén tình nồng, cạn tình say

Đâu lời thề ước trăm năm mộng

Yêu người một kiếp, sầu thiên thu.

Ánh trăng sắp tàn, nghe tình tan vỡ

Hẹn ước trăm năm, gió thổi về đâu?

Người cười, người khóc, đòi người vẫn thế

‘Tình’ chỉ một chữ, ai giữ được ‘tình’.

Thấp vầng minh nguyệt sáng soi

Nâng chén tình nồng, cạn tình say

Đâu lời thề ước trăm năm mộng

Yêu người một kiếp, sầu thiên thu.

Thấp vầng minh nguyệt sáng soi

Nâng chén tình nồng, cạn tình say

Đâu lời thề ước trăm năm mộng?

Yêu người một kiếp, chờ thiên thu.

Tiếng đàn từ lâu đã dừng, nhưng lời ca lại như vẫn còn văng vẳng đâu đây dao động trong đêm

Hồi lâu sau, Tuyết Tinh Nguyệt chậm rãi mở miệng:

“Tiểu Lang, nàng hát hay như vậy, tại sao lần trước lại..”

“Nếu ta nói ta cố tình làm thế để thu hút sự chú ý của gia, gia ngài có tin không?” Tiểu Lang đi trước đoạt lời Tuyết Tinh Nguyệt.

“Vì sao?”

“Bởi vì lần đầu tiên gặp gia, ta đối với gia đã ‘Nhất kiến chung tình’ rồi”. Tiểu Lang cười.

Tuyết Tinh Nguyệt nhìn Tiểu Lang, đi đến gần người nàng cúi người xuống, tay ở trên gò má nàng hơi dùng sức để nàng hơi ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn.

“Nếu khi nói ra điều này, ánh mắt nàng có dù chỉ một chút say đắm, có lẽ ta sẽ tin rằng nàng đang nói thật. Nhưng, không có gì trong mắt nàng cả.”
Tuyết Tinh Nguyệt thờ dài, không nhận ra trong lời nói của hắn đã có một chút ưu thương.”Tiểu Lang, lời nàng nói ra, đến tột cùng có bao nhiêu là thật bao nhiêu là giả, ta quả thật cũng không biết”, hắn nghĩ hắn đã nhìn thấu thế gian này, lại duy độc không thể nhìn thấu người trước mắt này “Giá mà ta có thể xuyên qua đôi mắt để nhìn sâu vào tâm trí nàng, ít ra ta cũng sẽ biết được, người đứng trước mặt ta bây giờ có phải là chân chính con người nàng hay không?”

Tuyết Tinh Nguyệt không nói nữa, để Tiểu Lang ở lại, rồi đi.

Bạch y thẳng tuyệt phiêu động trong gió, Tiểu Lang như nhìn thấy ảo cảnh, người nọ tựa như đóa sen trắng nở trên dòng sông băng, mang theo hơi thở lạnh diễm xa cách trần đời.

Thật xinh đẹp! Người cũng như tên, tựa như ánh trăng trên trời. Trong trẻo, thuần khiết, làm ta.. Làm ta muốn kéo nó xuống khỏi bầu trời, đem nó nhún chìm trong máu và tội lỗi, nhốt nó lại ở nơi sâu thẳm nhất, để không một ai còn mơ tưởng đến nó.

Tuyệt Tình Nguyệt, đừng cố đến gần ta thêm nữa. Nếu không, ta sợ sẽ như lời Đông nhi nói, nhìn không được mà đem người vấy bẩn.

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Mỗi người một tâm tư (1)

Trăng tà mờ sáng bên khung cửa sổ, chiếu xuống hai bóng người một đứng một quỳ trong gian phòng.

“Sau cùng, Tiêu Dao phái cũng thuận phục Vô Minh cung?” Bạch y nữ nhân nâng tay vuốt môi, hơi siết lại những ngón tay.

Hắc y nhân ngước lên, mắt ngọc sắc sảo diệu ngoan.

“Đạ. Theo như thám tử bên ta cho biết, từ hơn nửa tháng nay nội bộ Tiêu Dao phái liên tục gặp trở ngại. Môn chủ phái là Trần Đức Khiêm đã mất tích hơn một tháng trước, những thủ hạ được phái đi tìm y đều bất vô âm tín, không ai trở về được, cứ như đã bốc hơi khỏi biến mất khỏi thế gian này. Tiêu Dao phái mất đi trụ cột như rắn mất đầu, ngộ nguy tứ tung, cùng lúc đó Vô Minh cung cử một trong hai đại hộ pháp là Tả sứ Lư Cường tới, ý muốn sát nhập lại.”

“Trần Đức Khiêm xem ra lành ít dữ nhiều. Vô Minh cung ra tay thật nhanh, trước sau đã thu vào môn phái tình báo đệ nhất thiên hạ.”

Lặng nhìn ánh trăng trong vắt yên bình treo trên đầu liễu, nữ nhân như có điều suy nghĩ.

Thế lực Vô Minh cung vốn đã to lớn, nay lại có thêm Tiêu Dao phái chẳng khác gì hổ thêm cánh, đã lớn mạnh lại càng thêm lớn mạnh. Chênh lệch khoảng cách quá lớn, nếu cứ tiếp tục như vậy e là..

“Quay về Di Thiên các bảo Phong chuẩn bị 20 đại cao thủ.” Hắc y nhân một mực quỳ bên cạnh đợi lệnh, ngẩng đầu. Bạch y nữ nhân quay lại, lãnh mâu quét xuống bức người: “Đêm mai chúng ta sẽ diệt Tiêu Dao phái.”

“Tuân lệnh chủ tử!” Tiếp nhận mệnh lệnh, hắc y nhân kính cẩn hành lễ xoay người muốn rời đi.

“Đợi đã.”

Một tiếng gọi giật lại, hắc y nhân cung kính cúi đầu, tiến lại gần nàng: “Chủ tử còn có việc dặn dò?”

Nữ nhân lạnh nhạt: “Mọi sự ở đây an bài ổn thỏa, tuyệt không được có bất kì sơ suất nào dù là nhỏ nhất. Nếu để thân phận ta lộ ra ngoài, người..”

“Thuộc hạ đã biết, chủ tử.” Hắc y nhân vẫn ngoan ngoãn như cũ, kiên định đáp lại: “Hạ nhi sẽ không làm ngài thất vọng.”

Lá cây lay động theo từng cơn gió, dưới ánh trăng cùng nhau chuyển động lắc lư. Đêm lắng lặng qua đi, tĩnh như nước, đem mọi âm mưu toan tính ẩn giấu sau tầng tầng mây mù.

Chính điện Tuyệt Thánh Quốc.

Thảm trải đỏ tươi phủ dài từ ngoài điện đến bên chân thiên tử, hai bên thảm như một đường ranh giới ngăn cách chia đều bá quan văn võ, Tuyệt Thánh đế ngự ở ngai vàng cao quý nhìn xuống chúng đại thần khởi đầu những chuyện to nhỏ trong thiên hạ.

Một quan viên bước ra trình tâu.

“Khởi bẩm bệ hạ. Đầu năm nay thiên tai xảy ra ở nhiều nơi, gây ra những tổn thất lớn lao về người và của cải, ảnh hưởng không nhỏ đến cuộc sống của lê dân bá tánh. Điển hình là đề vỡ ở Kính Hồng thành do mưa lớn kéo dài nhiều ngày, nhiều nạn dân chạy nạn đổ xô về các thành trấn khác với số lượng đông đảo gây nên tình trạng mất kiểm soát, trị an gặp nhiều trở ngại, nạn cướp bóc cũng nhân đó hoành hành. Thần, thỉnh cầu bệ hạ mở kho lương tiếp tế cho dân chúng, đồng thời cử một vị khâm sai đại thần tới Kính Hồng thành để giám sát công trình đề điều.”

Sắc mặt Tuyệt Thánh đế hơi đổi, trầm ngâm hỏi:

“Theo ý của Lê khanh, trầm nên chọn ai để làm khâm sai đại thần?”

Quan viên nọ được hoàng đế điểm tên chấp tay cầm ngọc bài, nghiêm cẩn khom người.

“Muôn tâu bệ hạ. Thần xin được tiến cử Lục Vương gia Bạch Cầm Vương tiếp nhận vị trí này.”

Tuyết Bạch Cầm phối hợp bước ra, chấp lại tay áo thành hình chữ thập, cúi người:

“Xin phụ hoàng ân chuẩn, thần nhi nhất định sẽ không làm nhục sứ mệnh.”

Quan viên trong triều xôn xao nghị luận, đều không hiểu tính toán của Bạch Vương.

Vị Vương gia này trước nay đối với triều đình đều thừa lòng nhiệt huyết, luôn là người đi đầu trong các công cuộc cải cách hướng đến xây dựng cuộc sống tốt đẹp cho dân chúng. Điều này với nhân dân hiển nhiên là quý vô cùng, có được một thân vương biết quan tâm đến vận mệnh Tuyết Thánh Quốc còn mong gì hơn. Cũng vì vậy mà Bạch Vương rất được hoan nghênh, được đông đảo dân chúng tin nhiệm ủng hộ, vị trí trong triều đình tự dung cũng không cần phải nói. Nhưng lần này cũng làm quá rồi đi.

Mọi người vẫn luôn là tránh nặng tìm nhẹ, ít có người nào chịu dấn thân vào những công việc khổ cực mà chẳng có lợi ích gì. Huống hồ, nhiệm vụ này cũng không phải chuyện đơn giản.

Muốn đi qua Kinh Hồng thành, trước phải qua núi Vạn Trùng. Núi cao hiểm trở, đường đi gấp ghe, lại còn ẩn dấu vô số hiểm họa khôn lường. Nhiều tên giết người khét tiếng chọn núi Vạn Trùng làm nơi ẩn náu, xây dựng địa bàn, hoạt động rộng rãi. Các chuyến tiêu áp tải hàng hóa ngang qua đây không có chuyến nào là trót lọt vô sự, người dân muốn từ nơi này tới nơi khác phải đóng lệ phí qua núi, dân nữ xinh đẹp cũng khó tránh khỏi bị áp bức cưỡng ngạnh trở thành vợ chúng, những người không phục từng tìm cách chạy trốn khi bị bắt lại đều bị giết không thương tiếc, quan sai cũng chịu chung một số phận, hễ ra quân là lại bị đánh cho tan tác không còn manh giáp nào. Cũng đã thử tìm hang ổ chúng, nhưng đều không may mắn bị chúng biết được, bắt lại, đem ra hành hình rồi giết chết, xác treo ở cửa thành rằng đe người dân, để họ thấy kết cục những kẻ cứng đầu dám chống lại.

Đối với việc này, Tuyết Thánh đế vẫn luôn băn khoăn. Đầu phải chưa từng làm gì để áp chế chúng, nhưng bọn chúng nào phải son tặc bình thường, tất cả đều là những cao thủ ẩn hình. Một lần đưa quân đến định bí mật tiêu diệt chúng, nào ngờ chúng đã đi trước một bước, đem cả một đội quân trên dưới mấy ngàn người thăm sát. Nhưng kì lạ là chúng không tiến thêm bước nào để bành trướng thực lực, mà cứ ở yên một chỗ, chỉ cần không phạm chúng, chúng tuyệt cũng sẽ không làm gì, sừng sững ở đó đầy thách thức.

Tuyết Thánh đế lo âu, sự kiện gần cả một vạn binh sĩ chết thảm không phải chuyện nhỏ, nếu không phải hấn ra tay đè ép lại tin tức, chỉ sợ là tin này lan truyền ra ngoài sẽ tạo nên đợt sóng dư luận đủ để chấn động cả Ngũ Quốc. Mà Phượng Diễm Quốc, Chu Huyền Quốc, Thanh Vũ Quốc, Ngọc Long Quốc chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này để thu tóm chia sẻ Tuyết Thánh Quốc, chiến tranh là việc hiển nhiên không thể tránh khỏi.

Dù may mắn tránh được vận mệnh mất nước, Tuyết Thánh đế vẫn không vui vẻ chút nào, hấn cảm thấy như hấn đã sa vào một cái bẫy còn lớn hơn mà ai đó sắp đặt sẵn. Giống như đang chơi trò mèo vờn chuột, hấn là một chú chuột con bé nhỏ lúc nào cũng phải nom nớp lo sợ đề phòng con mèo có thể tùy lúc nhảy ra vồ lấy hấn, sống dưới mắt mèo cam chịu đầy bất lực, dù có cố vùng vẫy đến mấy đi chăng nữa cũng không thoát khỏi kết cục cuối cùng là bị mèo nuốt chửng.

Thế lực ẩn đằng sau đó quá sâu, hấn thân là Vua của một nước cũng không thể tùy tiện dă động tới, nhưng bảo hấn bỏ mặc thân dân của hấn là điều không thể nào.

“Lục nhi, không phải trăm không nhắc con tình hình ở Kinh Hồng thành. Con định tới đó là làm gì?”

Tuyết Bạch Cầm chấp tay: “Phụ hoàng, thần nhi nghĩ muốn cùng chúng thương thuyết.”

Quan viên ò lên, lại bắt đầu xôn xao. Tuyết Thành đế trấn định hỏi: “Như thế nào?”

“Thưa phụ hoàng, trước hết nhi thần sẽ tìm đến thủ lĩnh của chúng, lấy Kinh Hồng thành là trọng điểm, cùng trao đổi một số vấn đề mà triều đình ta nhất định phải chịu một phần tổn thất cho bên chúng.”

Một quan viên đứng ra chất vấn: “Lục Vương Gia, ngài làm vậy khác nào tiếp tay cho đám cuồng đồ nghịch loạn triều cương?”

Tuyết Bạch Cầm khiêu mi: “Vậy, xin hỏi Đồ đại nhân có ý gì khác hay hơn? Nếu cao kiến của ngài có thể giúp triều đình ta giải quyết được vấn đề cấp bách hiện giờ mà không hao tổn bất cứ thứ gì, Bôn Vương xin đứng một bên lắng tai nghe.” Hấn khiêm nhường, quan viên nọ quần bách không thôi, không đối lại được, Tuyết Bạch Cầm tiếp tục nói: “Đây chỉ là đối sách tạm thời, chúng ta cho bên chúng lợi ích nhưng bù lại ta không mất Kinh Hồng thành. Nếu chỉ vì quan ngại thế lực của chúng mà để yên không làm gì, ta không chỉ mất yếu địa trấn thủ quan trọng của Tuyết Thánh Quốc, mà còn mất luôn một trong những tiêu điểm cung cấp nông sản lớn nhất nước, và trên hết vẫn là lòng tin của người dân vào triều đình. Kinh Hồng thành mất chẳng ai được gì, ta không, chúng cũng không, buộc chúng phải hợp tác với ta để duy trì lực lượng, ta cũng có thể qua đó tiếp cận được với thủ lĩnh của chúng, nếu làm tốt còn có thể đi đến quan hệ cộng tác lâu dài.”

Quan viên trầm trồ, tán dương ý tưởng của Tuyết Bạch Cầm, Tuyết Thánh đế cũng gật gù.

“Xác thực không tòi, biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Con muốn mang theo người nào hỗ trợ cứ nói, trăm sẽ cho một đội quân tiếp ứng con.”

“Thưa phụ hoàng, nếu được xin hãy để Cầm Thương tướng quân theo cùng nhi thần.”

“Hào. Cảm Thương.” Tuyết Thánh đế sẵn giọng, một vị võ tướng uy phong bước ra, ôm nắm đấm trình diện.

“Có mặt tướng!”

“Trẫm lệnh người hộ tống Bạch Vương đến Kính Hồng thành an toàn. Y nếu xảy ra chuyện gì bất trắc, trẫm, sẽ hỏi tội người.”

“Thần tuân chỉ.”

“Được rồi, không còn gì nữa thì bãi..”

Lời chưa dứt, một thái giám đi tới nhỏ giọng bên tai hắn. Mất Tuyết Thánh đế hơi mở ra một chút, tên thái giám đã dịch sang bên cạnh.

Đảo mắt xuống quần thần, nhìn người một thân triều phục nghiêm trang đứng ngay ngắn trong hàng quan văn, ngay cả đầu cũng không ngẩng.

Hắn vẫn luôn vậy, một bộ không bận tâm đến điều gì, cũng không để điều gì ảnh hưởng đến hắn. Xa cách, hững hờ, thật làm người khác chán ghét.

Tuyết Thánh đế thấp giọng: “Lần đi Kính Hồng thành này sẽ có thêm Tĩnh Vương. Bãi triều.” Không nhìn qua thần sắc nghi hoặc của quan lại bên dưới, Tuyết Thánh đế vung tay ngạo nghễ rời đi. Quan viên đồng loạt quỳ xuống, hô to:

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế!!!”

Tuyết Tĩnh Nguyệt mím môi, đầu mày chau lại.

Là chủ ý của người sao, mẫu phi?

Ở một góc trong hậu hoa viên, Chu quý phi nương nương nâng lên trái cây cống phẩm của Phụng Diễm Quốc cắn một ngụm, mắt đẹp cười ẩn ý.

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Mỗi người một tâm tư (2)

“Oa, vậy là gia sẽ lên đường đến Kính Hồng thành nga?”

Tiểu Lang tròn mắt ôm khay đựng trà đứng kế bên, chăm chăm không rời nhìn Tuyết Tĩnh Nguyệt nhâm nhi.

“Phải. Ba ngày nữa ta sẽ lên đường.”

Tiểu Lang cuống quýt: “Thế thì ta phải mau chóng về thu thập đồ đạc mới được”, đã muốn tông cửa xông ra ngoài.

“Khoan đã.” Tuyết Tĩnh Nguyệt chọn chọn mi: “Nàng thu thập đồ đạc làm gì?”

“Đương nhiên là để cùng đi với gia rồi.” Gia bị sao nha, thế nào mà lại hỏi chuyện dĩ nhiên vậy nhỉ?

“Ta có nói sẽ mang nàng theo?”

“Không có. Nhưng gia không mang ta theo, một mình gia phải làm sao bây giờ?” E hèm? Ai sẽ đánh thức gia vào buổi sáng, ai sẽ chuẩn bị cơm nước cho gia, y phục của gia lấy ai giặt ủi, cũng chẳng có ai đàn cho gia nghe khi gia mất ngủ, không có ta, ai sẽ lo lắng chu toàn cho gia đây...!!!.”

Nghe nàng hát một bản trường ca “Không có ta là không được”, Tuyết Tĩnh Nguyệt ho khan một tiếng: “Thật ra, không có nàng ta cũng có thể tự chiếu cố chính mình.”. Trước đây vẫn là vậy.

Tiểu Lang đang say sưa kể ra tiện ích của mình, thấy Tuyết Tĩnh Nguyệt tuyệt tình như vậy liền ủy khuất.

“Nhưng ta là quen chiếu cố gia ngài rồi.” Mắt long la long lạnh nhìn hắn, nhìn nhìn hắn: “Gia xem ta như hành lý tùy thân cũng được.” Đừng từ chối ta mà, híc híc.

Xem hiểu những gì trong mắt nàng, Tuyết Tĩnh Nguyệt run run, bật ra phiến môi mỏng cười khế, đỡ trán, thật là chịu thua nàng mà.

“Trước ra ngoài cùng ta đã, hành lý để thu thập sau cũng được.”

“Ra ngoài? Gia muốn đi đâu nga?”

Tuyết Tinh Nguyệt cười: "Chỉ là đi dạo một chút thôi."

Năm tháng tựa thoi đưa, nháy mắt nửa năm đã trôi qua. Trong nửa năm này đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhất là mối quan hệ giữa nàng và Tuyết Tinh Nguyệt, nó luôn làm Tiểu Lang cảm thấy thật vi diệu.

Hàng ngày công việc chính của nàng là đánh thức Tuyết Tinh Nguyệt, mang nước ấm cho hắn, xếp lại chăn mền, phơi giặt y phục,... làm tất cả những công việc Đồng nhi từng làm. Nhưng không biết từ bao giờ, công việc không còn đơn giản như vậy nữa, nàng dần dần chiếm luôn công việc của Xuân nhi, Hạ nhi và Thu nhi.

Đồ ăn Tuyết Tinh Nguyệt là tự tay nàng mang đến. Có đôi khi Tuyết Tinh Nguyệt cao hứng còn bảo nàng ở lại dùng bữa cùng hắn, rất hào phóng gấp cho nàng toàn món ăn ngon, dù đồ bao tử nàng phản trắc, cuối cùng không thể cưỡng lại được, cứ đến bữa là lại mặt dày ngồi cùng bàn cạo com hắn.

Lau dọn phòng ốc hắn cũng là nàng làm. Tuyết Tinh Nguyệt có chút kiêu phách, vì vậy yêu cầu mọi thứ xung quanh lúc nào cũng phải được dọn dẹp sạch sẽ, lau chùi cẩn thận. Nhờ vậy mà nàng biết được Tuyết Tinh Nguyệt là người có tính chiếm hữu cao, phàm là những thứ của hắn, nếu không được hắn cho phép thì đừng nghĩ chạm vào. Ai lỡ dại không biết phạm phải, sẽ thấy được một mặt khác mà Tuyết Tinh Nguyệt luôn giấu kín. Đừng nghĩ hắn hiền hiền mà khi dễ hắn, lúc hắn giận lên cũng đáng sợ lắm nha.

Nàng còn kiêm luôn công việc ở thư phòng. Tuyết Tinh Nguyệt luyện thư pháp, nàng mài mực. Tuyết Tinh Nguyệt vẽ tranh, nàng vỡ tay tán thưởng, dù rằng nàng mù đặc về hội họa, chẳng biết hắn là vẽ cái gì.

Còn có, bởi hắn đi dạo tiêu thực, gây đàn cho hắn ngủ trưa, nhảy tung tung như khi mắc phong để hắn giải sầu, sau còn bị vớt cho thím Thẩm học nấu ăn.

Nàng thì cực như heo, trong khi ba người kia thì ngồi chơi thán thoi xoi nước. Không phải chưa từng hỏi qua Tuyết Tinh Nguyệt vì sao để nàng làm nhiều việc như vậy, nàng làm hết rồi ba người kia lấy gì làm. Tuyết Tinh Nguyệt cười nói, ta đây là đang giúp nàng làm nữ nhân tốt nha. Ai thêm, Tiểu Lang trợn mắt, ta làm người xấu quen rồi, quý mới muốn làm người tốt á. Quan trọng nhất là, công việc thì đã tăng gấp ba trong khi tiền lương cứ dậm chân tại chỗ, chẳng được thêm xu nào. Còn thiên lý hay không, thật là biết cách bóc lột sức lao động của người khác mà.

Hiện tại, Tuyết Tinh Nguyệt là hình nàng là bóng, hắn đi đến đâu thì nàng theo sau đấy. Hắn đi đằng đông mà thấy nàng đi đằng tây, thế nào nàng cũng bị ngoắc lại, thấy hắn cười dịu dàng, nói với nàng: "Hôm nay, nàng không được dùng bữa." Thật là cách trừng phạt quá ư là dịu dàng đi, nhưng là nàng không chịu nổi. Đã quen bị Tuyết Tinh Nguyệt nhét vào miệng cao lương mỹ vị, nhìn hắn ăn một bàn mỹ thực mà nàng chỉ có thể đứng ngó, còn gì thất đức hơn. Dù có vô tình thấy nàng ở một bên nước miếng nhỏ giọt, Tuyết Tinh Nguyệt vẫn làm như không thấy, kiên trì không để nàng chạm vào bất cứ món nào. Thật bị ai! Đây quả là cách trừng phạt tàn nhẫn nhất cõi đời.

Qua lần đó, tình cảm của nàng và hắn càng thêm gắn bó tựa keo sơn, hận không thể cột luôn vào nhau cho rồi. Trời mà có ngó xuống hắn cũng sẽ tặc lưỡi, hảo một đôi tiên đồng ngọc nữ nga ~ (Tiểu Lang: Ta biết ta dễ thương, ta biết ta xinh gái mà *mùi phồng lên trời*, Tiểu Langlang từ đâu chạy tới phang cho một câu: Uy, phẫu thuật mùi ở đâu mà cao thế *né dếp*)

"Giúp nàng may vài bộ y phục. Tiểu Lang, nàng thích màu nào?" Tuyết Tinh Nguyệt dẫn nàng đến một cửa tiệm y phục, nói với bà chủ niềm nở đón tiếp hắn, rồi quay lại hỏi nàng.

Tiểu Lang khoanh tay sờ cằm, hơi đắn đo.

"Ừm, ta không đặc biệt thích màu nào cả."

"Lấy màu trắng đi." Tuyết Tinh Nguyệt chọn thay nàng luôn, Tiểu Lang thấy vậy liền mị mị mắt, đánh cái nhãn thần thâm tình nhìn hắn.

"Gia đây là muốn mặc áo đôi với ta?."

Tuyết Tinh Nguyệt á khẩu, Tiểu Lang bật cười khanh khách.

"Màu lam cũng được, rất sạch sẽ." Mắt nàng ý vị sâu xa.

Hai người lại chọn tới chọn lui vài cây vải ưng ý, lấy số đo rồi hẹn ngày với bà chủ tới lấy đồ.

"Sao tự dưng gia lại muốn mua y phục cho ta?"

Tiểu Lang tay cầm hai xâu hồ lô ngào đường, đưa cho Tuyết Tinh Nguyệt một cây, gặm cắn cây còn lại, miệng nhai nhóp nhép hỏi. Tuyết Tinh Nguyệt cắn một chút, hơi nhăn mày, hắn không thích đồ ngọt cho lắm.

"Không có gì, chỉ là muốn mua thôi."

Tiểu Lang mắt ướt rung rung, cúi đầu vào vai áo hắn.

"Ta biết gia đối với ta là tốt nhất mà."

Tuyết Tinh Nguyệt im lặng, nàng lại nhân tiện chùi thức ăn vào người hắn nữa rồi, hắn hiểu nàng quá mà.

Đến Dục Lâm lâu, Tuyết Tinh Nguyệt gật đầu với người quản lý ở đó, tiểu nhị nhanh chóng xuất hiện, đưa Tuyết Tinh Nguyệt cùng Tiểu Lang lên nhà gian đã chuẩn bị sẵn.

“Nơi này thật đẹp nha!!”

Tiểu Lang cảm thán. Trước mắt là một không gian thoáng mát rộng rãi, bày biện tinh tế cầu kì, các cửa sổ đều được mở ra có thể quan sát bên ngoài, thỉnh thoảng lại có vài cánh hoa thơm ngát bay lạc vào.

Tuyết Tinh Nguyệt thường xuyên nhấp trà, Tiểu Lang hào hứng quay ngược xuôi, một giọng cười trầm thấp truyền đến, phá tan bầu không khí hài hòa nơi đây.

“Ta còn tưởng người Cửu hoàng đệ đưa đến là ai, nguyên lai chỉ là một cái nha hoàn theo hầu. Nếu đệ muốn, kẻ làm huynh đây có thể hướng đệ giới thiệu với các thiên kim đài cát, không cần phải tùy tiện dẫn theo một kẻ thân phận thấp kém đến nơi này hạ thấp giá trị của nó.”

Người tới một thân tôn quý, ngũ quan tuấn mỹ, lời nói và cử chỉ đều mang phong vị khí chất vương giả, là tình nhân trong mộng của vô số thiên kim tiểu thư - Lục vương gia Tuyết Bạch Cầm.

Là tình nhân trong mộng của ai chứ muôn đời không phải của nàng, lần đầu gặp mặt đã tạo ấn tượng không tốt rồi, hừ hừ.

Tiểu Lang không vui, Tuyết Tinh Nguyệt lại càng không vui. Người là người của hắn, y lấy tư cách gì mà xen vào. Nhìn mặt chữ điền, mắng nàng nhưng thực chất là mắng hắn, hoàng huynh của hắn cũng thật cao tay đi.

Nghĩ vậy nhưng vẫn phải làm một cái lễ với y.

“Đệ kiến quá Lục hoàng huynh.”

Y cười: “Không cần đa lễ, đây cũng không phải là hoàng cung, không cần đa lễ như vậy.”

Hồ ly xảo hoạt, miệng thì bảo vậy mà hành động thì ra vẻ bề trên, ngó phát ghét. Tiểu Lang bắt bẻ.

Tuyết Tinh Nguyệt cũng cười, đồng thời thờ phào một hơi, hắn thấy rõ sự chán ghét trong mắt Tiểu Lang, không biết vì sao trong lòng thấy vui vui. Tuyết Tinh Nguyệt vẫn ngồi yên đó, dang tay làm tư thế mời.

“Lục hoàng huynh, mời ngồi.”

Phải rồi, người ta mời ngồi thì ngồi đi, đứng làm gì cho mời chân. Tiểu Lang vênh môi, thổi phù phù làm tóc mái nhỉnh lên, rất không có hình tượng nữ nhân hiền thực.

Tuyết Bạch Cầm híp mắt, nhìn nàng cười cười.

“Không cần, ta chỉ trùng hợp ngang qua đây thấy đệ nên vào chào hỏi thôi. Ta còn có việc nên không ở lại lâu được.”

Muốn đi đâu thì đi lẹ lẹ dùm cái, đứng ở đây chỉ cho chói mắt bầu không khí, vì người mà ta hít ít đi khí mát lành đây này. Tiểu Lang trợn mắt ếch nhìn lại.

“Và lại.” y nói tiếp: “..Ta sẽ không ngồi cùng bàn với những kẻ ti tiện.”

Đâu đâu, ai ti tiện đâu? Ta biết người miệng ti tiện sẵn rồi, cần gì phải khoe ra như thế. Tiểu Lang mắt đầy thương hại nhìn y.

“Huynh đây là đang nói đệ ti tiện?”

“Không cần hiểu lầm ý huynh. Huynh chẳng qua là muốn nhắc nhở đệ, cùng những kẻ như vậy sẽ dạy đệ học xấu. Những kẻ này giỏi nhất là những chiêu trò, thủ đoạn mê hoặc nhằm treo lên giường những người tôn quý như chúng ta. Đệ nên cẩn thận một chút, biết đâu chỉ vì hứng thú nhất thời mà sau này hối hận không thôi. vì đã dẫn lang sói vào nhà.” Tuyết Bạch Cầm cười rất không thiện ý, giọng điệu trầm thấp rõ ràng, nhãn thần ầm ầm một tia hung ác.

“Đa tạ huynh có lòng nhắc nhở, đệ sẽ chú ý.” Tuyết Tinh Nguyệt liếm mi, hạ thấp giọng.

Tuyết Bạch Cầm cười bao dung: “Đệ hiểu là tốt rồi.”

“Pùm!!!”

Giữa lúc không khí đang căng thẳng như vậy, một tiếng động bất nhả bùm bùm vang lên, kéo theo đó là mùi thum thum không rõ nguồn gốc.

Tuyết Bạch Cầm nâng tay che mũi, phì phì để tán bớt khí, tức giận nhìn nữ nhân đang gãi đầu cười hề hề.

“Ngượng ngùng, sáng nay ăn nhầm đồ không tốt nên bụng cứ rục rịch mãi, này giờ đã cố gắng kiềm chế lắm rồi, nhưng số trời đã định, không thể làm trái được. Quả nhiên, thả ra một cái, sáng khoái tâm hồn.”

Tuyết Tinh Nguyệt nén cười đến vai run bần bật, sắc mặt ai đó cũng thối vô cùng. Thật là cái nữ nhân mặt dày, không biết xấu hổ.

“Lục hoàng huynh, Cửu hoàng huynh. Hai huynh đều ở đây cả sao?”

Chất giọng non nớt, trẻ trung rất lấy làm ngạc nhiên, gương mặt đáng yêu như thiên thần phớt với bạch y đậm màu, khi cười lên còn có hai má lúm đồng tiền chọc người sinh yêu mến.

Tuyết Bạch Cầm khôi phục bộ dáng tao nhã, cong mắt cười như hồ ly: “Thập hoàng đệ cũng đến đây sao, ba huynh đệ ta không hẹn mà gặp thật là có duyên nga.”

“Gia ới gia ả, Tiểu Lang đói. Bao giờ thức ăn mới được mang lên hả gia?” Tiểu Lang lay lay ống tay áo Tuyết Tĩnh Nguyệt, nũng nịu. Tuyết Tĩnh Nguyệt vỗ vỗ đầu nàng.

“Đừng vội, sắp được ăn rồi.”

“Vậy phải nhanh lên nha, bụng ta đói cồn cào rồi đây này. Ta sợ lỡ như nó đói quá lại làm ra thêm vài cái hành động kiêu nhả nữa, ta sẽ xấu hổ đến không – dám – ra – đường gặp ai mất”, cố ý nâng cao thanh âm lên để dẫn mặt ai đó.

Khi sắc Tuyết Bạch Cầm đã không thể gọi là tốt, mắt hấn phong thái nhã nhặn ngày thường, Tuyết Dương Minh trái lại hớn hờ, tiến lên dậm hỏi.

“Cửu hoàng huynh, vị này là..?”

“Chỉ là một cái nha hoàn ngu dốt, không hiểu lễ nghĩa mà thôi.” Tuyết Bạch Cầm lạnh giọng. Thấy Tuyết Dương Minh nghi hoặc ngoái lại nhìn y, Tuyết Bạch Cầm thu hồi biểu tình nói với Tuyết Dương Minh: “Đệ đã đến đây rồi thì ngồi lại cùng Cửu hoàng đệ đi, huynh còn có việc nên đi trước, khi khác gặp.”

Trông theo bóng lưng Tuyết Bạch Cầm tiêu thất, Tuyết Dương Minh vẫn chẳng hiểu ra sao: “Huynh ấy làm sao vậy nhỉ?”

“Đừng bận tâm Đền, ngồi xuống, cùng dùng bữa đi.”

Tuyết Tĩnh Nguyệt không giải thích thêm, Tuyết Dương Minh cũng vui vẻ nghe theo.

“Hào. À mà Cửu ca này, có phải huynh cũng nên giới thiệu vị nữ nhân này cho ta biết không?” Khi không có bất kì thân hữu hoàng tộc nào, Tuyết Dương Minh thường gọi Tuyết Tĩnh Nguyệt là Cửu ca, xưng hô cũng thoải mái hơn.

Tuyết Tĩnh Nguyệt thấy đệ đệ của mình trưng ra vẻ mặt bất quá thì rất đau đầu, lại đảo mắt sang Tiểu Lang đang mừng đến ứa lệ. Cuối cùng cũng tìm được người thấu hiểu nhan sắc của nàng rồi.

Tuyết Tĩnh Nguyệt cau mày, hơi không vui, rất không hào tâm đánh rớt nàng.

“Đệ đệ của ta nổi tiếng là cái diện si, ai trong kinh thành này mà chẳng biết, qua miệng của Dương Vương Tuyết Dương Minh, bất luận là nam nhân hay nữ nhân, là xấu hay đẹp, trong mắt hấn đều là mỹ nhân chứ.” Hấn căn bản là không phân biệt được ai với ai.

Tiểu Lang cầm nín, Tuyết Dương Minh cười gượng: “Cửu ca, huynh quá lời rồi.” Hấn mới không phải vậy nha, vờ đánh trống lảng: “Huynh vẫn chưa trả lời ta.”

“Nàng là nha đầu của ta, đệ có thể gọi nàng là Lang nhi.”

Tuyết Dương Minh phát huy sở trường, nở nụ cười tỏa nắng ban mai: “Hân hạnh được gặp nàng, Lang nhi.”

Tuy người là cái diện si nhưng ta rất thích người nga: “Ta cũng hân hạnh được gặp ngài, Thập vương gia.”

“Đừng gọi xa cách thế, nàng bảo ta Minh Minh là được.” Kéo gần khoảng cách, xích lại gần nhau hơn, hai người nhìn nhau đều híп mắt cười.

“Minh Minh.”

“Lang nhi.”

“Đồ ăn mang lên rồi.” Thanh âm không hợp thời cắt ngang bầu không khí hữu ái: “Chẳng phải ban này nàng than đói sao, mau ăn đi, cả đệ nữa.”

Tiểu Lang cẩn thận dòm chừng sắc mặt Tuyết Tĩnh Nguyệt. Người này sao vậy nha, mới này còn tươi tắn xuân phong, thoát cái đã như mùa đông giá lạnh. Ai nói tâm tư nữ nhân khó đoán chứ, ta thấy tâm tư nam nhân còn khó đoán hơn.

“Cửu ca, chuyến đi tới Kính Hồng thành, huynh ngàn vạn lần phải thận trọng.” Tuyết Dương Minh lo lắng. Hấn đã nghe nhiều về địa phương này, Cửu ca hấn lại không biết võ công, lỡ như có chuyện gì xảy ra thì sợ không thể bảo hộ chính mình. Hấn tuy không phải tuyệt đỉnh cao thủ gì, nhưng đối với võ công vẫn có chút học nghệ, có thể đối phó với một vài người nhất định, cũng đã thử đến cầu xin phụ hoàng để hấn cùng đi, nhưng là không được, phụ hoàng sợ hấn chậm trễ hành trình, dù hấn đã hứa sẽ ngoan ngoãn không làm ra việc gì ảnh hưởng đến mọi người. Hấn cũng không biết làm sao, chung quy hấn cũng chỉ là một thiếu niên 14 tuổi, chưa đủ chín chắn để suy xét mọi việc.

Thấy được quan tâm thật lòng trong mắt đệ đệ, thần tình Tuyết Tinh Nguyệt dịu đi, cười nhẹ.

“Đệ không cần lo cho ta, dù gì cũng có rất nhiều người cùng đi, lại còn có Cẩm Thương tướng quân đi theo bảo hộ, sẽ không dễ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đâu. Mà nếu có, đã có một người khác đứng ra chịu mũi sào rồi, chưa đến lượt ta đâu.” Tuyết Tinh Nguyệt cười tà làm Tuyết Dương Minh rung mình. Cừu ca, huynh là từ đâu học được nụ cười lạnh sống lưng đó vậy?

Nếu đệ ý, Thập vương gia có thể thấy được đáp án ngay trước mắt mình, ở trên cái người đang ra sức ăn như hổ báo kia.

Cảm nhận được luồng ân khí, Tiểu Lang nhanh nhay khép lại đuôi mắt, liếc sang nhà lâu bên cạnh.

Gió thoảng qua lay động mảnh tre phát lên, từng lọn tóc dài buông hạ trên thân kiện tử y cao quý. Người nọ tựa người vào một bên tay, ưu nhã gác lên mặt bàn, chỉ là một nửa khuôn mặt lộ ra trong ánh sáng đã khiến người ta không thể dời tầm mắt. Trên tay y cầm một chén bạch ngọc, đôi mắt lơ đãng như có như không nhìn về phía nàng, khẽ mỉm cười, đưa chén lên miệng nhấp một ngụm rượu thơm.

Tiểu Lang chấn động, làm như không có gì im lặng nghe Tuyết Tinh Nguyệt và Tuyết Dương Minh đàm thoại, cúi đầu chuyên tâm ăn uống. Đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc, mâu quang hơi trầm xuống, tâm đã không ngăn được dậy sóng mãnh liệt.

Tà chủ?!

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Vô Minh Tà chủ (1)

Trăng lên, ánh trăng sáng ngời tròn trịa, tinh quang âm đạm, gió nhẹ nhẹ thổi, một bóng đen bay vút qua nền trời.

Tháp tháp tháp.

Tiếng bước chân rất nhỏ xuyên thấu trong tiếng gió, di chuyển cực nhanh qua các mái nhà, nếu không phải là cao thủ, nhìn bằng mắt thường chỉ có thể thấy một đạo bóng dáng mà thôi.

Hàn quang màu bạc lóe lên, bóng đen dừng lại trên một đầu mái nhà, giữ khoảng cách nhất định, chống một bên chân quỳ xuống, ôm quyền hành lễ.

“Thuộc hạ Dạ Lang, bái kiến Tà chủ!”

“Gần một năm không gặp, xem ra cuộc sống hiện tại của ngươi cũng không tệ, Dạ Lang.”

Gió đêm liêu khoi những lọn tóc mềm mại tung bay, dưới ánh trăng ôn nhuận như ngọc, bóng dáng đứng chấp tay sau lưng ở đầu kia mái nhà chậm rãi quay người lại, những sợi tóc phi tán theo gió mềm nhẹ rơi xuống hai bên gương mặt phong hoa tuyết nguyệt, y là Vô Minh Tà chủ danh chấn thiên hạ.

Y mỉm cười, đôi mắt sâu thẳm toát lên vẻ tà mị, mê hoặc lòng người.

“Ngươi không có gì thắc mắc sao? Bản thân là một sát thủ lại đi làm công việc của nội gián?”

Dạ Lang không ngẩng đầu lên, ngược lại cúi đầu càng thêm sâu, nhu thuận đáp.

“Dạ Lang chỉ biết tuân theo mệnh lệnh của Tà chủ, chưa bao giờ có ý nghĩ thắc mắc.”

Con ngươi khẽ lay động, ý cười càng thêm sâu: “Vô luận là đúng hay sai?”

“Chỉ cần là ý muốn của Tà chủ..” ngược lên nhìn về mặt mũi của người nọ, đôi mắt nàng dị thường kiên định.” Dạ Lang dù có chết cũng sẽ bắt chấp tất cả để hoàn thành. Vô luận điều đó là đúng, hay là sai.”

Khóe môi cong lên hài lòng: “Thật không uổng Bồn tọa coi trọng ngươi như vậy, ngươi quả nhiên là một con sói trung thành.” Chợt y chuyển giọng, thanh âm vốn đùa cợt bỗng trở nên thâm trầm, đôi con ngươi thâm thúy nhìn nàng sâu xa, không buông tha cho bất cứ biểu tình nào: “Dạ Lang, ngươi có trách Bồn tọa việc Lam Băng năm xưa không?”

Nàng như cũ bình tĩnh, cười cười đối hân: “Sao Dạ Lang phải trách Tà chủ? Huống hồ, đó là sự lựa chọn của Dạ Lang.” Trách ư? Nó chẳng thay đổi được gì, người đã chết cũng không thể sống lại.

Y gật đầu: “Có được một thuộc hạ hiểu chuyện như ngươi, năm xưa Bồn tọa dùng cả một đạo quân để đổi lấy ngươi quả nhiên là quyết định đúng đắn, ngươi xứng đáng đứng trên tất cả bọn chúng.” Mất đi một đạo quân thiện chiến để có được một Tử thần khát máu, cuộc trao đổi này lời hay lỗ tự y là người rõ nhất. “Vài ngày nữa ngươi sẽ cùng Tuyết Tinh Nguyệt đến Kính Hồng thành?”

“Dạ phải. Không biết Tà chủ có chỉ thị gì?”

“Cũng không có, chỉ là lâu ngày không gặp muốn mang người đến vài nơi thú vị chơi thôi.” Y thân nhiên nhúng vai: “Mà thôi, không có người cũng không sao, trò vui vẫn còn đó, không chạy đi được.” Khóe miệng y nhếch lên nụ cười thú vị, Dạ Lang không nghĩ cũng có thể đoán được phần nào “nơi thú vị” mà y đề cập, nếu thăm sát một vài đại môn phái cũng là chuyện “thú vị”, thì đúng vậy, Tà chủ đại nhân rất có hứng thú với trò chơi sát nhân này. Y nhân nhả nói với nàng: “Đến Kính Hồng thành nhớ mang đặc sản về cho Bồn tọa, chớ có tận hưởng một mình.”

Dạ Lang ngấy người một chút, bằng địa vị của y muốn thứ gì mà chẳng được, thủ hạ của y trải khắp thiên hạ này, chỉ cần y hô một tiếng tất cả sẽ tập hợp lại, dâng lên thành một bàn dài mỹ thực hiếm có tùy y chọn lựa, y mà thêm vào cái món đặc sản vô danh tiểu tốt ở Kính Hồng thành sao. Cố tình, hết lần này đến lần khác khi nàng rời Vô Minh cung đi làm nhiệm vụ, y nhất định sẽ cẩn thận căn dặn nàng mang đặc sản nơi đó về cho y. Dạ Lang không hiểu y rốt cuộc là muốn làm gì, nhưng y đã có lời, nàng không thể không nghe theo.

“Thuộc hạ đã biết.”

Không khí dần trầm tĩnh, một trận gió đêm thổi qua mang theo không khí se lạnh. Gió ùa qua, một đầu tóc như tơ phiêu tán dưới ánh trăng đậm mực.

“Sắp đến thời khắc đó rồi, Dạ Lang.” Y nghiêng đầu, một bên sườn mặt ẩn trong bóng tối mịt mờ, y tiến đến trước mặt nàng, thanh âm trầm thấp mang theo một cỗ uy nghiêm từ đỉnh đầu truyền xuống: “Người sẽ vì ta chống lại cả thiên hạ này chứ?”

“Dạ Lang sẽ.” Nàng thành kính quỳ bên chân y, một đôi con ngươi hắc thạch cảm diệu ngời sáng dưới ánh trăng quyết tuyệt: “Tất cả đều vì Tà chủ.”

Đêm càng sâu, không khí rét lạnh tràn về kinh thành, mang theo mùi máu tươi tan mẩn khắp nơi, khơi lên một đợt biến cố kinh hoàng trong lịch sử Tuyết Thánh Quốc. Bóng tối đang kéo về..

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Vô Minh Tà chủ (2)

Lọc cọc, lọc cọc, lọc cọc.

Tiếng xe ngựa vang lên đều đều, một cái đầu thò ra ngoài cửa sổ, vịn tay cầm, khuôn mặt phờ phạc hốc hác, trông hao đáng thương.

Gần ba ngày nay rồi, ngày nào nàng cũng nôn ra mật xanh mật vàng, bụng dẹp lép tru tréo quần quai, ăn bao nhiêu đều trả hết về cho đất mẹ, tất cả chỉ vì chứng say xe kinh niên này.

Một bàn tay áp lên lưng nàng vỗ về, thanh âm từ tính mang theo lo lắng.

“Nàng không sao chứ Tiểu Lang? Uống một chút trà rồi nằm nghỉ đi, đường còn dài, cứ tiếp tục thế này nàng sẽ ốm mất.” Tuyết Tĩnh Nguyệt đưa cho nàng một tách trà ấm vừa đủ, còn pha thêm một chút mật ong.

Tiểu Lang thật đầu vào, ngồi lại nguyên vị trí cũ, nhận lấy tách trà từ tay Tuyết Tĩnh Nguyệt, vẻ mặt tái nhợt tươi cười.

“Gia đừng lo, ta không sao đâu. Tại mới lần đầu đi xa nên không quen thôi, từ từ sẽ tốt lên ấy mà.”

Nói xong đấy, làm ra vẻ oai oai vậy thôi, sự thật là nàng sắp chết đến nơi rồi đây này. Thà rằng cho nàng ra ngoài cưỡi ngựa tung tăng chạy nhảy, chứ cứ ngồi ngốc ngốc thế này, nàng không chết vì nhàm chán cũng sẽ chết vì thiếu lương thực dự trữ trong bụng mất.

Tuyết Tĩnh Nguyệt không yên tâm đưa qua cho nàng một đĩa trái cây hân vừa gọt để nàng vừa ăn vừa ngắm cảnh bên ngoài, phân tán lực chú ý làm nàng quên đi sự khó chịu trong cơ thể. Hân còn lo Tiểu Lang uống nước bình thường sẽ bị lạnh bụng nên cố ý nấu nước nóng rồi giữ ấm trong bình, khi nào nàng khát sẽ lấy ra cho nàng uống. Bên trong xe ngựa tương đối rộng rãi, phía trong cùng làm lên một tầng vừa đủ cho một người nằm, trải lên trên tấm thảm lông chồn ấm áp mềm mại, còn có một gối đầu chứa đầy lông vũ bên trong, đảm bảo người sử dụng chúng vô cùng tiện nghi thoải mái, mà đây đều là vì một người mà chuẩn bị.. Tiểu Lang?!!

Ở đây làm rõ một chút, lẽ ra đây vốn là nơi nằm nghỉ của Tuyết Tĩnh Nguyệt, nhưng là hân nhường cho nàng, để nàng nằm ở đó còn mình thì nằm phía dưới, cách một lớp đệm mỏng trên ván xe ngựa nghỉ ngơi.

Thật không biết là ai đang chiều cố ai nữa, cứ nhìn vào những gì Tuyết Tĩnh Nguyệt dụng tâm chuẩn bị mà xem, vô cùng chu đáo và quan tâm nàng, hoàn toàn không có chút hình tượng của một Vương gia. Tuyết Tĩnh Nguyệt đã thế Tiểu Lang lại càng không hơn gì, nào giống một nha đầu đang trên đường hầu hạ chủ nhân chứ, không hề kiêu dè hưởng thụ đối đãi của Tuyết Tĩnh Nguyệt. Mà nguyên nhân hai người ngồi chung một gian xe phải nhắc đến công của ai đó, Lục Vương gia Tuyết Bạch Cầm.

Khi biết được Tiểu Lang cũng có mặt trong chuyến đi này, thần sắc Tuyết Bạch Cầm tựa như bầu trời trong xanh chim hót véo von, bỗng từ đâu giông bão ừng ực kéo đến cản quét mảnh đất hoa cỏ xanh tươi này.

Tĩnh Vương phủ người chết hết rồi à, sao lại chọn mang theo cái nữ nhân hỗn đản này? Tuyết Bạch Cầm nghiêng rặng thâm oán, sắc mặt âm u đến đáng sợ.

Theo lý, Tiểu Lang là nên ngồi chung với đám ti thiếp Tuyết Bạch Cầm, luận thân phận hay tính giới thì ngồi cùng với nữ nhân vẫn tốt hơn, Tuyết Tĩnh Nguyệt đầu sao vẫn là một cái nam nhân, đó là còn chưa nói đến nam nữ hữu biệt, dù cho hai người có là chủ tớ đi chăng nữa cũng khó tránh khỏi bị người khác soi mói dèm pha.

Thế thì sao chứ? Tuyết Bạch Cầm cười nhạt. Thanh danh nàng có ra sao với y có quan hệ gì, y cũng không muốn lãng phí thời gian vì những chuyện vô bổ này. Y nói với Tuyết Tĩnh Nguyệt, bảo Tuyết Tĩnh Nguyệt chịu khó cho nàng cùng ngồi, chỗ của các ti thiếp suy cho cùng đã đủ người, nhét thêm một người nữa sẽ vô cùng chật chội bất tiện, người cùng là người Tuyết Tĩnh Nguyệt muốn mang đi, đành ủy khuất Tuyết Tĩnh Nguyệt vậy. Còn về cách nhìn của mọi người với nàng ra sao, xin lỗi, y chọn cách lãng quên.

Vì vậy nên Tuyết Tĩnh Nguyệt và Tiểu Lang liền đi chung một xe ngựa, lên đường, bắt đầu những ngày đau khổ dằn vặt bao tử của Tiểu Lang.

Đối với những lời Tuyết Bạch Cầm, Tiểu Lang vẫn luôn ghi sâu cảm hận. Cái gì mà “Không nên phô trương thanh thế.”, “Không nên tạo thêm gánh nặng cho quân đội”,... nói thì nói hay lắm, vậy mà không nhìn lại bản thân mình, đi làm công sự cho triều đình mà đem theo tới sáu nữ nhân, uy, người là đang khoe ra dãn hậu cung nhà người đấy hử? Không phải cứ mang theo nhiều người đẹp thì chứng minh được người “mạnh” đâu nhá, biết đâu đằng sau đó là ân tình gì thì sao, chẳng hạn như ai đó bị bắt lực chẳng.

Cũng không phải không có căn cứ khi nói những lời này, theo như những gì Tiểu Lang quan sát mấy ngày nay (lén lút rình trộm), Tuyết Bạch Cầm hầu như không chạm vào các nàng, chỉ ôm ấp gần gũi đôi chút chứ không làm ra chuyện gì vượt quá giới hạn. Nói y quân tử, giữ mặt mũi cho thị thiếp trong nhà? Tiểu Lang phi, nàng thà là tin rằng Tuyết Bạch Cầm bị bắt lực vô cảm, cũng không bao giờ nghĩ y là cái đoan chính quân tử đâu, mặt y gian thấy mồ. Cứ nghĩ đến sự thật là như vậy, Tiểu Lang đang rình trong lùm cỏ theo dõi Tuyết Bạch Cầm lại cười “Khắc khắc” quái dị. Tuyết Tĩnh Nguyệt bắt đầu cười đến nỗi nàng đi, thật là cái người không sợ thiên hạ đại loạn mà.

Không ngủ được, hoàn toàn không ngủ được, chắc tại ban trưa ngủ nhiều quá đây mà. Năm nữa cũng không giải quyết được vấn đề gì, Tiểu Lang quyết định ra khỏi xe ngựa hít thở không khí trong lành đêm khuya.

Rón rén nhón chân bước qua người Tuyết Tĩnh Nguyệt, Tiểu Lang động tác cẩn thận nhẹ nhàng. Vén lên rèm che, Tiểu Lang bước ra ngoài, chân vừa đặt xuống chạm đất đã đón một luồng gió lạnh thổi tung tà áo nàng.

Nhờ ánh trăng soi chiếu, Tiểu Lang nhìn thấy những túp lều được dựng bao quanh mấy cỗ xe ngựa, binh lính thay phiên nhau nhóm lửa gác đêm, thấy Tiểu Lang đi ra liền gật đầu chào nàng. Tiểu Lang cũng vui vẻ cười chào lại.

Đến bờ cỏ cách đó không xa, nàng ngồi xuống, cỏ mềm nhẹ theo gió chạm vào tay nàng nhột nhột, Tiểu Lang duỗi thẳng chân, tận hưởng khoảng khắc bình lặng hiếm có. Những ngôi sao lấp lóe trên trời cao, đọng lại trong mắt nàng vô số những vì sao nhỏ nhỏ tỏa sáng.

Ta, đã trở thành ma quỷ rồi. Còn điều gì mà đôi tay này chưa từng phạm qua, thật.. nhớ như cũ, giống như chính bản thân ta vậy. Đã không thể trở về như lúc ban đầu được nữa, máu và nước mắt đã nhuộm ướt đường ta đi, không thể quay lại được nữa. Ta..

“Tiểu Lang!!”

Tiểu Lang mờ mịt nhìn gương mặt phóng đại trước mắt, hơi thất thần một chút, nàng lúng túng vội gục đầu xuống che đi biểu tình xấu hổ trên mặt, nàng thể nhưng không phát giác được Tuyết Tĩnh Nguyệt đã đến gần nàng như thế.

“Ách, là ta làm gia thức sao?” Tuyết Tĩnh Nguyệt lặng thinh không nói gì, Tiểu Lang mãi không nghe được hắn trả lời liền ngược lên nhìn hắn. Tại sao? Tại sao lại nhìn ta như vậy?

Tuyết Tĩnh Nguyệt vươn tay xoa má nàng, đáy mắt hiện lên đau lòng, đầu mày đã nhíu chặt lại.

Ai đó xin hãy nói cho hắn biết, đôi mắt nàng vì sao lại nồng đậm đau thương đến vậy? Nó cất chứa nỗi đau của một đời người, bị thương và thật cô đơn.

Tuyết Tĩnh Nguyệt ngồi xuống bên cạnh nàng, dõi theo bóng trăng khuất lấp sau mây mờ nhạt, không rõ biểu tình trên mặt: “Ta không ngủ được, nếu bây giờ có cảm của nàng bên người thì tốt rồi.” Hắn quay lại nhìn nàng, cười nhẹ: “Nàng có thể đàn cho ta nghe.”

Tiểu Lang phì cười: “Không có đàn cũng không sao, gia hát cho ta nghe không thôi cũng được.”

“Ta sao?” Tuyết Tĩnh Nguyệt ngạc nhiên, nàng không nói nhằm đây chứ?

“Không nhằm đâu, đúng là gia đó.” Dường như là tâm ý tương thông, Tiểu Lang có thể hiểu được những gì Tuyết Tĩnh Nguyệt đang nghĩ: “Ta hát cho gia nghe nhiều rồi, gia cũng nên vì ta hát một lần đi chứ.” Chơi xấu làm nũng: “Đi mà, đi mà.” Hơi nghiêng đầu, mắt long lanh đáng yêu.

Tuyết Tĩnh Nguyệt cười khổ, nha đầu khôn lỏi, nàng biết ta sẽ không bao giờ từ chối được nàng, lại còn bày ra bộ dáng này, bắt quá.. quả thật rất đáng yêu!!

“Khụ”, may mà trời tối nên nàng không thấy được vẻ mặt hiện giờ của hắn.”Thôi được rồi, nhưng ta chỉ biết hát đồng dao thôi, nàng muốn nghe không?”

Mắt Tiểu Lang chớp động, hưng phấn la lên:”Muốn, muốn. Gia mau hát đi nha.” Không ngờ hắn còn biết hát đồng dao cơ đấy,nàng chỉ định trêu chọc hắn thôi, lại không nghĩ có được thu hoạch ngoài dự kiến.

Thủy Lung nhi, mẫu thân yêu con nhất!

Tuyết Tinh Nguyệt sững người, dường như hắn đã quên đi một đoạn ký ức nào đó. Nữ nhân với đầu tóc rối tung cùng khuôn mặt đầm nước mắt, trong gian phòng ướt mưa nghẹn ngào khóc nức từng hồi. Đó, là ai nhỉ?

“Gia? Gia, ngài sao rồi?”

Tuyết Tinh Nguyệt hồi thần nhìn Tiểu Lang nghi hoặc một bên, nhẹ lắc đầu xua đi ý nghĩ, hắn cười:”Không có gì. Ta hát được chưa?”

“Hào.”

Một làn gió lướt qua, tóc nhẹ nhàng lay động, Tuyết Tinh Nguyệt nhớ đã từng nghe đầu đó giọng hát dịu dàng bên tai, còn có những giọt nước thật lạnh rơi trên má hắn.

“Thủy Lung, Thủy Lung của mẫu thân!

Thật ngoan ngoãn và thật đáng yêu

Mẫu thân tặng con một bông hoa đỏ thắm

Cầu cho con sống khỏe mạnh mãi mãi.

Thủy Lung, Thủy Lung của mẫu thân!

Thật xinh đẹp và thật nhân từ

Mẫu thân tặng con một bông hoa xanh ngọc

Cầu cho con sống yên bình mãi mãi.

Thủy Lung, Thủy Lung của mẫu thân!

Thật hiền hòa và thật thủy chung

Mẫu thân tặng con một bông hoa tím biếc

Cầu cho con sống hạnh phúc mãi mãi.

Thủy Lung, Thủy Lung của mẫu thân!

Ngủ đi con và mộng đẹp con nhé!”

Lệ nhi ngoan của mẫu thân! Ngủ ngon con nhé!

“Mẫu thân!”

Nghe thấy thanh âm khe khẽ của Tiểu Lang, Tuyết Tinh Nguyệt quay sang nhìn nàng.

Tiểu Lang đã gục lên đầu vai hắn ngủ từ bao giờ, môi nhỏ nhắn thiếp mờ thiếp mờ. Ngắm đôi mắt đã khép lại của nàng, tiệp mi thật dài khẽ rung rinh, khuôn mặt trắng nõn dưới ánh trăng dạ sáng, 3000 sợi tóc trong gió liêu bay.

Tuyết Tinh Nguyệt có chút bị mê hoặc, tay đưa ra muốn chạm vào má nàng, bàn tay đi được nửa đường bỗng khựng lại, hắn nghe nàng một tiếng lại một tiếng gọi mẫu thân, thanh âm da diết cắt lòng. Nhẹ thờ dài thu hồi bàn tay, đôi vai buông lỏng để nàng tựa vào càng thêm thoải mái, Tuyết Tinh Nguyệt ngẩng đầu nhìn trăng.

Đêm yên tĩnh nghe tiếng côn trùng kêu vang, bờ cỏ non cuộn sóng ánh trăng vỗ rì rào, hai người ngồi tựa bên nhau, đem ôn nhu trái dài bạt ngàn cánh đồng hoa cỏ nội.

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đệ nhất sát thủ Vô Minh cung (1)

Núi Vạn Trùng.

Đồi nổi đồi một màu xanh biếc, nhóm người đứng ở chân đồi nhìn lên, từ đây bước vào chính là địa phận của Lôi Hồ trại, sơn tặc chiếm lĩnh vùng núi này.

“Tất cả đề cao cảnh giác.” Tuyết Bạch Cầm dạo quanh một vòng thấy mọi nơi đều thật yên tĩnh, lên tiếng nhắc nhở mọi người: “Nên nhớ mục đích của chúng ta đến đây là để thương lượng, không phải để gây chiến. Tất cả phải nhớ cho kỹ, không được hành động lỗ莽.”

“Được rồi Bạch Vương, ta nghĩ mọi người đã hiểu, chúng ta cũng nên đi thôi.” Cẩm Thương nhảy từ lưng ngựa xuống nhường chỗ cho Tuyết Bạch Cầm ngồi, bản thân tự mình dẫn ngựa cho y, hẳn không quên mục đích chính của hẳn là bảo vệ vị vương gia này. Cẩm Thương huy tay để binh lính dàn thành đội hình, bảo vệ những người trọng yếu bên trong.

Đường lên núi Vạn Trùng quả nhiên không dễ dàng, mấy ngày mưa dầm dề làm cho đất đá nơi đây nhũn nhão sinh bùn, vô cùng khó đi.

“Á...!!!!”

Chiếc xe ngựa chở sáu mỹ nhân nhà Bạch Vương đổ xập qua một bên, những người trong xe la hét hoảng loạn muốn thoát ra, binh lính nhanh tay nhanh chân mau lẹ đưa các nàng ra ngoài, tình cảnh vô cùng hỗn loạn.

“Trống quân, hai bánh xe phía trước đã bị gãy, không thể tiếp tục di chuyển được nữa.” Phan Kiềng, thủ vệ thân cận của Cẩm Thương sau khi xem xét tình trạng của xe ngựa đến bầm báo.

Cẩm Thương tắc lưỡi, hơi đau đầu xoa thái dương: “Chắc, nơi hoang vu núi non này tìm đâu ra cỗ xe ngựa khác để thay thế đây?”

Ngựa chỉ đem đi đủ số lượng cho binh lính chuyên dụng, cũng không mang dư cỗ xe ngựa nào, vật phẩm đã chất đồ đồ cả lên lấy đâu ra chỗ cho các nàng ngồi. À mà có đó, nhưng là cỗ xe của Bạch Vương. Mấy ngày qua chung đụng cùng y, Cẩm Thương ít nhiều cũng coi như hiểu rõ phần nào con người Tuyết Bạch Cầm. Y có thói quen ưa sạch sẽ, phàm là những thứ của y dù là y không cần hay bỏ đi y cũng không cho phép người khác đụng đến. Tì thiếp bất quá cũng chỉ là tì thiếp, có xinh đẹp hơn nữa cũng không thay đổi được thân phận các nàng, huống hồ mỹ nhân nhà Bạch Vương cũng không thiếu, có hay không các nàng cũng không quan trọng, cũng lắm y chỉ coi các nàng là công cụ tiết dục mà thôi.

Đối với quan điểm của Tuyết Bạch Cầm, Cẩm Thương mặc dù không hài lòng cũng không dám lời ra tiếng vào. Mạng người trong mắt hoàng tộc quá nhỏ bé, bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành vật hi sinh. Cẩm Thương không nghĩ sẽ đi soi mói đời tư của hoàng tộc làm gì, chỉ tổ rước họa vào thân.

Không phải Tuyết Bạch Cầm không muốn ôm các nàng, nhuyển ngọc bên người là nam nhân mấy ai bỏ mặc được, chẳng qua y là ngại các nàng bẩn, bởi vì các nàng.

“Các vị quan nhân nếu không ngại, có muốn huynh đệ bọn ta hộ tống đi một đoạn đường không nga?” Thanh âm trào phúng từ đầu cây truyền xuống, kế tiếp là hàng loạt giọng cười sang sảng vang lên, lôi lại thần trí Cẩm Thương vẫn còn đang suy tư.

Binh sĩ rút đao ra, cảnh giác bọn người xuyên qua nhánh cây tán lá bước ra chặn đường họ, mặt tên nào cũng hung thần bặm trợn.

“Dừng lại đã.” Tuyết Bạch Cầm dang tay quát binh lính đang muốn xông lên, chắp tay đối với bọn người nọ tươi cười đầy thiện ý: “Các vị huynh đệ, ta nghĩ là có hiểu lầm gì ở đây. Chúng ta hoàn toàn không có địch ý, mạo muội đến đây là vì muốn cùng Đầu lĩnh của các người đàm sự, thỉnh tin ta, trước để bọn ta gặp Đầu lĩnh của các người trước đã.”

Một tên khoanh đao ngang hông hừ lạnh khinh thường: “Đầu lĩnh của chúng ta là người các người nói muốn gặp là gặp là gặp sao?”

“Lâm Hùng.” Nam tử tướng mạo tương đối nho nhã trầm giọng cảnh cáo hẳn, tên nọ biết điều ngậm miệng lại, nhưng ánh mắt nhìn Tuyết Bạch Cầm vẫn vô cùng thiếu thiện cảm.

Nam tử nho nhã bước lên, đối Tuyết Bạch Cầm cười hữu lễ: “Cũng không dám chậm trễ các vị, Đầu lĩnh là cho chúng ta đến đây để đón các người, mời các vị lên Lôi Hồ trại một chuyến, Đầu lĩnh đã cho người chuẩn bị đại tiệc chiêu đãi các vị từ sớm rồi.” Nam tử cười, tình quang trong mắt đượm lên, Tuyết Bạch Cầm trông thấy nhưng vẫn như cũ mỉm cười.

“Vậy thì còn gì bằng, làm phiền các hạ rồi.” Đàm lao thì phải theo lao, không vào hang cọp sao bắt được cọp con.

“Không phiền, mời!”

Lôi Hồ trại nằm ẩn sâu trong rừng cây, diện tích khá rộng rãi, nơi nơi đều có người canh gác túc trực. Thấy huynh đệ trong trại đưa về một nhóm người lạ mặt, tất cả đều dõi dõi mắt ung nhìn theo.

Tiểu Lang đi cạnh Tuyết Tĩnh Nguyệt, nắm lấy góc tay áo hẳn, dè dặt nhìn xuống chân mà đi, không dám ngẩng đầu.

Nam tử nho nhã một đường đưa họ đến tiền sảnh, chưa vào cửa đã nghe thấy tiếng thanh nhạc du dương.

Những nữ nhân ăn mặc gợi cảm múa vờn quanh một nam tử phanh áo, vãi trên người họ thậm chí còn không đủ để che thân, chỉ khoác hờ trên những bộ phận quan trọng, tơ lụa mỏng nhảnh trong suốt, nhìn qua là đã thấy hết. Người đầm bóp chân, kẻ xoa nắn tay, phủ phục trên người nam tử, hôn mát cơ thể nam tử ngồi trên tấm da hổ đầy phiến tình, hầu hạ nam tử đang độc rượu cực kì thoải mái.

Một màn này gây bất mắt với tất cả những người bước vào, không thể không công nhận thẩm mỹ của người thiết kế nơi này rất tinh tế. Sảnh đường vô cùng xa hoa trụy lạc, hai dãy kê bàn chứa đầy thức ăn và rượu ngon, lộ ra đường đi chính giữa phủ thảm, hướng thẳng lên trên là vị trí của Đầu lĩnh Lôi Hồ trại, cũng chính là nam tử soái khí với vết sẹo dài dọc ngang mắt.

Nam tử nâng mắt nhìn những người đi vào, trông thấy bóng dáng người nọ thì có hơi kinh ngạc một chút, mắt lóe lên một tia thích thú, cười vô cùng nồng nhiệt chào đón họ.

“Hoan nghênh các vị ghé thăm tệt xá, ta chờ các vị cũng được một lúc rồi. Nào, mau ngồi, chúng ta cũng nên nhập tiệc thôi.”

Nam tử vẫy tay cho người an bài bọn họ đến vị trí chỉ định, chia thành hai dãy đối lập, một bên là người của triều đình, một bên là người của Lôi Hồ trại.

Tuyết Bạch Cầm sau khi yên vị mới chấp tay đối lễ, nói lời khách sáo.

“Đa tạ Đầu lĩnh Lôi Hồ trại đã đón tiếp chu đáo, xin mạn phép giới thiệu qua một chút. Bản vương là Tuyết Bạch Cầm – Lục Vương gia của Tuyết Thánh Quốc, Bạch Vương. Người ngồi bên cạnh ta là Tuyết Tĩnh Nguyệt – Cửu Vương gia, Tĩnh Vương. Sau cùng là Cầm Thương tướng quân của hoàng triều. Không biết ta nên xưng hô với Đầu lĩnh như thế nào cho phải?”

Nam tử cười, ôm mỹ nhân bên tay sờ niết khiến nàng ta thích ý rên rỉ, khí phách ngang tàng trái ngược với Tuyết Bạch Cầm nhã nhặn, đáp:

“Thang Viễn Thần, gọi ta Thang gia là được.” Hắn ngoác đầu với các nữ nhân bên chân: “Các người lui xuống hầu hạ khách nhân của ta cho tốt, nếu làm các vị ây phật lòng hoặc để ta biết được các người không tận tâm hầu hạ, ta nhất định sẽ đem các người đi hành trượng.” Những nữ nhân nghe hắn nói liền gật đầu, hầu hạ hắn bao lâu nay các nàng đều biết rõ hắn không bao giờ chỉ nói cho có, đối với vị chủ nhân này các nàng vừa mê đắm vừa sợ hãi, sợ xảy một chút là có thể đã không còn mạng để sống tiếp. Các nàng uyển chuyển đi đến chỗ Tuyết Bạch Cầm, Tuyết Tĩnh Nguyệt và Cầm Thương, một số ít khác thì đi bồi các vị đương gia có vị thế trong Lôi Hồ trại, riêng nữ nhân ngồi trên đùi Thang Viễn Thần có hơi chán chừ không muốn buông hắn ra, về mặt đáng thương nhìn hắn cầu xin để được ở lại.

“Đi xuống.” Thanh âm lạnh nhạt, không có tình cảm khiến nữ nhân rùng người, không dám tái làm trái ý hắn.

Đứng cạnh đám thị thiếp phía sau hàng người Tuyết Bạch Cầm, Tiểu Lang âm thầm khinh bỉ. Đứng là đám heo rừng man rợ sống bằng nửa người dưới, suốt ngày chỉ biết động dục. Tiểu Lang nhũ mày, hơi không vui nhìn nữ nhân sở sàng trên người Tuyết Tĩnh Nguyệt. Kì quái, sao ta cứ cảm thấy khó chịu sao sao ấy? Ta bị gì vậy nhỉ?

“Nguyên lai là Thang gia, hạnh ngộ, hạnh ngộ.” Thang gia? Đó là cỡ nào lớ bịch, nhưng Tuyết Bạch Cầm hắn sẽ không chấp nhất một cái tên gọi làm gì: “Cũng chẳng đâu gì Thang gia, người hắn cũng biết mục đích chúng ta đến đây ngày hôm nay. Không vòng vo làm mất thì giờ Thang gia thêm, bản vương liền vào thẳng vấn đề. Không biết Thang gia đối với triều đình có yêu cầu gì, nếu trong phạm vi có thể đáp ứng, bản vương nhất định sẽ dốc hết sức, tuyệt không để Lôi Hồ trại phải chịu thiệt thòi.” Y nghiêm túc nhìn thẳng vào Thang Viễn Thần: “Không biết ý Thang gia thế nào?”

Thang Viễn Thần cười, mấy thứ như lợi ích quốc gia hắn không quan tâm cho lắm, so với những thứ phù phiếm đó có thứ khác làm hắn quan tâm hơn.

“Khoan hãy nói mấy chuyện mất vui đó, trước cứ thưởng thức yến tiệc đi đã. Ta vì thiết đãi các vị mà mất công chuẩn bị như thế, các vị cũng nên nể mặt mũi ta một chút chứ.”

Tuyết Bạch Cầm cười xoa nhận lỗi: “Là bản vương quá gấp gáp, đã làm Thang gia mất hứng” Y nâng lên ly rượu, hào khí: “Bản vương tự phạt mình ba chén”, nói rồi nốc cạn.

Cuộc vui đi quá nửa chừng, rượu vào lời ra ầm ĩ huyền não, hơi say ngà ngà càng dễ nói chuyện hơn.

“Bọn ta là dân thô thiển ít học, chữ nghĩa chẳng có bao nhiêu, rất ngưỡng mộ những người học cao tài rộng nhưng các vị vương gia đây. Các vị nếu không chê huynh đệ ta ngu dốt, cứ thỏa sức thi triển tài nghệ thơ văn, để huynh đệ ta được mở rộng nhãn giới.”

Tuyết Bạch Cầm cười, uống cạn rượu, khà ra một hơi sáng khoái: “Nhập gia tùy tục, đã đến nơi nào thì sống theo lẽ ở nơi đó. Thay vì luận bàn thi văn nhằm chán nhạt nhẽo, chi bằng chúng ta thưởng mỹ tửu ngắm giai nhân.” Y vỗ tay, Tiểu Lang để ý thấy những nữ nhân đứng bên cạnh thoáng do dự nhìn nhau.

Biết không thể trái ý, các nàng liền tuân mệnh trút xuống bộ y phục diễm lệ, phô bày thân thể đẹp đẽ với những đường cong duyên dáng của mình. Nghe được những tiếng hít khí xung quanh, các nàng nâng lên bình rượu ngọc đã được chuẩn bị sẵn để ở sau, là lướt như ong bướm tràn ra bàn tiệc, giữa sảnh đường Lôi Hồ trại, vừa hầu rượu vừa nhảy múa những điệu kích tình, rưới rượu lên cơ thể mật ngọt, dâng lên tận miệng những nam nhân thèm khát, cầu người tận tình thưởng thức.

Đám người Cầm Thương không biết nên đưa mắt nhìn đâu cho phải, lúng túng gục đầu xuống. Cũng đã đoán được phần nào các nàng là cống phẩm Tuyết Bạch Cầm muốn tặng cho Lôi Hồ trại để lấy lòng, chỉ là không nghĩ y lại làm đến mức này.

Tuyết Bạch Cầm cười nhạt, đám người Lôi Hồ trại háo sắc có tiếng, sao có thể bỏ qua những cơ thể mỹ miều như vậy. Suy cho cùng cũng chỉ là những tên vũ phu đói khát rượu thịt mà thôi, bản vương cấp cho các người, còn sợ không thu phục được tâm các người.

Tuyết Bạch Cầm đắc ý nên đã không trông thấy khinh thường nơi đây mất Thang Viễn Thần. Hắn tựa tiểu phi tiểu, nhìn kẻ ngu ngốc tự cho mình là thông minh lỗi lạc kia.

Một đôi tay trắng nõn tiếng đến ôm bả vai hắn, Thang Viễn Thần cười tà nhìn mỹ nhân nũng nịu trên người, một đôi thu thủy phiếm nước câu nhân, bờ môi đỏ mọng ngậm một ngụm rượu ngon dâng lên miệng hắn.

Soạt.

Mấy nữ nhân hây còn tươi cười gạ gẫm trên người đám nam nhân trông thấy thấy cánh đầu roi máu chảy liền rớt lên, cơ thể trần trụi không đầu áp sát Thang Viễn Thần vô lực ngã xuống, đầu lăn lông lốc trên thảm trải.

Thang Viễn Thần thân nhiên nốc rượu, như không có gì tra đao vào vỏ, cười lãnh khốc.

“Đáng tiếc, người chọn nhầm người quyền rũ rồi.”

Mấy nữ nhân rừng mình toan chạy đi, nhưng tay bị kéo lại, khóa chặt vào lồng những hán tử bị các nàng khơi lên tình dục. Bọn họ cười dâm dăng, mắng chửi thô tục, chiếm lấy môi các nàng, mặc các nàng giãy dụa, bàn tay tàn sát bừa bãi trên cơ thể các nàng.

Tuyết Bạch Cầm đứng đưng, cũng không tỏ ra bất mãn với cách hành xử của Thang Viễn Thần. Người cũng đã tặng đi, họ muốn làm gì thì làm, đều không phải bổn sự của y, giữ hay giết là tùy họ, cái y quan tâm là mục đích của chuyến đi này có đạt thành hay không thôi.

Thang Viễn Thần cười, hắn bỗng rời bàn, bước xuống vị trí chủ đạo: “Ta cũng không muốn gây khó dễ gì các người, muốn sửa chữa đề điều hay làm gì Kính Hồng thành cứ tùy ý. Nhưng.” Hắn chỉ tay về phía Tiểu Lang: “Phải đề nàng ta ở lại đây, thế nào?”

“Hào. Thang gia nếu vừa mất nàng thì cứ giữ nàng ở lại” Tuyết Bạch Cầm nhanh nhẩu đáp lời như sợ hắn đổi ý, đồng thời duỗi tay về đám ti thiếp của mình: “Bản vương cũng hướng trại chủ tặng những nữ nhân này, hi vọng trại chủ vừa ý.”

Thang Viễn Thần cười hào sảng, làm ra vẻ khách sáo, vung tay cho đám thuộc hạ lôi mấy cái nữ nhân sợ tái mặt đang khóc nháo bên kia xuống, bản thân lại đến chỗ Tiểu Lang đưa tay nâng cầm nàng lên, nhìn về mặt khinh thường của nàng mà lấy làm hài lòng.

“Bạch Vương đã có lòng, ta đây cung kính chỉ bằng tuân mệnh vậy.” Mọi kẻ đến gần sát môi nàng, cười khiêu khích: “Lâu lâu thay đổi khẩu vị cũng tốt.”

Vút.

Đưa tay giữ lấy nắm đấm lao tới bên sườn mặt, Thang Viễn Thần đảo mắt nhìn xem kẻ nào dám to gan cản trở hứng thú của hắn.

Tuyết Tĩnh Nguyệt không quan tâm một tay bị giữ, tay kia cũng nhanh chóng lao đi trước ánh mắt kinh ngạc của Tuyết Bạch Cầm. Thang Viễn Thần hất Tuyết Tĩnh Nguyệt ra, sức lực mạnh mẽ đẩy Tuyết Tĩnh Nguyệt văng đụng vào vách tường trượt xuống.

Nâng tay chùi máu bên khóe mép do cắn phải, Tuyết Tĩnh Nguyệt ngóc đầu dậy, một đôi mắt kiệt ngạo bất tuân.

Thang Viễn Thần nhướng mày, thanh âm trầm trầm bất thiện: “Không biết Tĩnh Vương đây là có ý gì? Người cũng đã tặng cho ta, chẳng lẽ thấy tiếc nên muốn lấy lại?” Bọn thủ đang vui vẻ nốc rượu, thấy có biến liền giương đao lên, hung hăng dữ tợn trừng đám người Tuyết Tĩnh Nguyệt, chỉ chờ một lệnh tấn công cả Thang Viễn Thần là sẽ lao vào làm thịt họ ngay tại chỗ.

“Ta chưa bao giờ nói tặng nàng cho người, đừng tự ý quyết định.” Tuyết Tĩnh Nguyệt trấn tĩnh bình đạm, không để tâm bầu không khí đang chùng xuống.

“Không có sao?” Thang Viễn Thần vờ nghi hoặc, theo hướng Tuyết Bạch Cầm nhìn lại: “Nhưng chẳng phải Bạch Vương đã nói ta có thể giữ nàng” Ánh mắt bỗng đánh lại sắc bén, uy áp đè ép làm không khí trở nên cô lãnh: “Thế là sao? Các người là đang đùa giỡn ta?”

“Ta..”

“Nào có, nào có.” Tuyết Bạch Cầm vội cướp lời Tuyết Tĩnh Nguyệt: “Bản vương nào có ý nghĩ đùa giỡn Thang gia, Thang gia thích nàng thì cứ giữ lấy không vấn đề gì.” Y chạy đến chỗ Tuyết Tĩnh Nguyệt đang muốn đứng dậy, nhấn đầu vai hắn xuống, trừng hắn cảnh cáo, thấp giọng.

“Tuyết Tĩnh Nguyệt, đây không phải là lúc đề đề hồ nháo. Đề hãy vì đại cuộc mà suy nghĩ đi, đừng vì cảm tính mà ảnh hưởng đến vận mệnh của những người dân vô tội, thành hay bại chỉ bởi thời khắc này thôi, há lại vì một cái nữ nhân mà bỏ lỡ đại cuộc. Hoàng đế của ta, những việc mà ta đang làm đều là vì nghĩa.”

Tuyết Tĩnh Nguyệt gạt phăng tay y ra, lạnh nhạt: “Nghĩa của người, ta không dung được.” Không màng Tuyết Bạch Cầm đưa tay muốn giữ lại, Tuyết Tĩnh Nguyệt sai bước đến chỗ Thang Viễn Thần còn đang giữ tay Tiểu Lang.

Tuyết Bạch Cầm thấy khuyên nhủ Tuyết Tĩnh Nguyệt không thành, hướng Cẩm Thương nháy mắt ra ám hiệu. Cẩm Thương hiểu ý đi lên, dùng tay chặt ngang cổ đánh ngắt Tuyết Tĩnh Nguyệt.

Chương 13: Đệ nhất sát thủ Vô Minh cung (2)

Đổi theo đám người Tuyết Bạch Cầm đưa Tuyết Tinh Nguyệt rời đi, mặt Dạ Lang liền trầm xuống, nhãn quang lộ ra tia sát khí lạnh lùng.

Hào cho người Tuyết Bạch Cầm, dám đối với hắn nặng tay như vậy, lại còn tự ý ra mặt làm chủ mọi chuyện. Tuyết Bạch Cầm, ta sẽ không quên ngày hôm nay đâu.

“Luyến tiếc hân sao?” Thanh âm từ tính thấp giọng bên tai, Thang Viễn Thần cười tà tứ nghịch lộn tóc bên vai nàng: “Ra Đệ nhất sát thủ Vô Minh cung đã biết yêu rồi nha?”

Nghiêng đầu né một chưởng đánh tới mặt, Thang Viễn Thần xấu xa nhảy ra chỗ khác tránh tầm đánh của nàng: “Gi vậy nga, bị ta nói trúng tâm tư?” Người này đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà, cứ thích trêu chọc nàng, hắn không bị làm sao nhưng những người xung quanh thì có đấy, nhìn xem mặt ai nấy cũng tái mét hết trơn rồi kia kìa.

Đệ nhất sát thủ Vô Minh cung Dạ Lang, cái tên này còn xa lạ gì với bọn hắn. Có thể với những người mới gia nhập thì không biết nàng, nhưng danh tính của nàng có muốn không biết cũng khó. Một trận thành danh, tàn nhẫn khát máu, huyết là Tử thần Dạ Lang.

Nhìn Thang Viễn Thần còn đang hờ hờ bên kia, trong lòng họ thầm than. Trên đời này ngoại trừ người đó ra, chắc cũng chỉ có hắn mới dám năm lần bảy lượt không biết sống chết là gì đùa cợt Tử thần như thế.

Thang Viễn Thần là một trong những cao thủ trẻ tuổi được vinh danh trên bản xếp hạng ở Vô Minh cung, trong mười vị trí đầu bảng thì hắn chính là người đứng thứ nhất, chỉ sau Dạ Lang. Hồi hắn đã đứng nhất rồi thì Dạ Lang nằm ở đâu à? Nàng từ lâu đã nằm ngoài bảng xếp hạng đó, thực lực cùng vị trí của nàng là không thể thay đổi, nàng là nỗi khiếp sợ của toàn thể chúng giáo Vô Minh cung, tất cả những sát thủ không hoàn thành nhiệm vụ hoặc bị tổ chức bài trừ đều nhận được một bản án duy nhất – Tử thần sẽ xuất hiện trước mặt họ, mỉm cười, tiễn đưa họ về thế giới bên kia.

Không ai dám nghi ngờ khả năng của nàng, cũng chẳng muốn đại đột thăm dò nó, bởi khi đôi mắt màu đỏ được khơi lên, cũng là lúc Nhân giới biến thành Tu la giới.

Họ không bao giờ quên, sợ là không thể nào quên được khi tận mắt chứng kiến một màn huyết tinh năm đó. Trên lời đài nhiễm máu, hắc y nữ tử toàn thân ướt sũng một màu đỏ, đôi mắt tiên diễm rực sáng, dâng lên Tà chủ đại nhân Tề đài chết chóc đầm máu.

Dạ Lang dù vẫn đứng yên một nơi, nhưng vẫn làm người khác không nhận được cảm thấy bị đe dọa, có thể cảm nhận bằng trực quan những luồng sát khí vờn quanh người nàng.

“Áy áy, đừng nóng, đừng nóng! Ta chỉ là đùa thôi, không cần phải làm ra vẻ mặt nghiêm trọng như vậy.” Thang Viễn Thần xua tay xin tha thứ, nhưng sắc thái bốn cột hiện diện trên khuôn mặt đó chỉ làm Dạ Lang cảm thấy hắn thật thiếu đánh. Thang Viễn Thần sờ cằm: “Cũng lâu rồi ta và người chưa tỷ thí”, bắn cho nàng một cái mị nhãn, hắn lưu manh ngoác ngoác tay, đối với sắc diện bất hảo của nàng khiêu khích: “Đến, chúng ta đánh một trận, xem xem ai mới xứng là Đệ nhất ở Vô Minh cung.”

Thang Viễn Thần xuất kích tung một chưởng, ánh mắt Dạ Lang tối sầm, nhếch môi cười nhạt: “Nga, người đã có ý, ta đây cũng đành liều mình bồi quân tử.”

Cước bộ hư ảo, thủ pháp quỷ dị, bóng dáng như mây mờ thoát cái đã xuất hiện trước người Thang Viễn Thần, tặng ngay cho hắn một cước ngang hông.

Thang Viễn Thần xoay người đưa tay chặn lại công kích, một đấm mãnh lực hướng nàng đáp trả. Tay xuyên qua bóng người mờ ảo, vùng bụng dấy lên một trận đau nhức, Dạ Lang không chỉ đã hấn một quyền mà còn truy kích đánh thẳng vào người hắn. Tiếp một chưởng được bồi tới, Thang Viễn Thần tung người nhảy ra xa, xuyết xoa cơ bụng, hạo đau nga.

Ngoài kiếm pháp ra, thực chiến là lĩnh vực Dạ Lang giỏi nhất, có thể nói, nàng tập hợp đủ tố chất của một nhân tài hiếm gặp trong giới võ thuật, chỉ đáng tiếc, nàng không dùng nó để nâng cao cảnh giới luyện võ, phát triển võ thuật lên tầm cao, mà dùng sức mạnh của nó cho mục đích cá nhân của mình.

Thang Viễn Thần tuy không phải đối thủ của Dạ Lang lại chẳng hề tỏ ra yếu kém, ngược lại mạnh mẽ đáp trả. Hắn cả đời theo đuổi võ học, đam mê lớn nhất chính là chinh phục những người mạnh hơn hắn, là một cái võ sĩ. Với Thang Viễn Thần, Dạ Lang là đối thủ cả đời hắn mong muốn vượt qua, đánh bại được nàng là ước mơ lớn nhất của hắn.

Hai người dò chiến địa ra mảnh đất trống phía sau Lôi Hồ trại, nhiều người hiếu kỳ đuổi theo xem trận chiến của cả hai. Đùa sao, cao thủ so tài đầu phải lúc nào cũng được thấy, đương nhiên là phải nắm bắt cơ hội thưởng thức một màn long hổ tranh hùng này rồi, đặc biệt là có thể xem Đầu lĩnh tài ba uy vũ của bọn hắn đấu với truyền thuyết sát thủ kia, với những người học võ như bọn hắn, đây là vinh hạnh còn gì bằng.

Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, câu này quả không sai tẹo nào. Không ít người đã bị vạ lây vào cuộc chiến của họ, thương tích trên người không phải

không có, dù vậy vẫn cố chấp ở lại.

Hai đạo bóng phi người bay lên không chiến, Thang Viễn Thần mặc dù hiểu thắng nhưng không quên mục đích của mình, hấn nắm lấy cổ áo của nàng, không đợi nàng ra chiêu đã nháy mắt với nàng một cái, Dạ Lang trông thấy chiêu thức có hơi chậm lại, Thang Viễn Thần nhân cơ hội kéo sát người nàng, xoay người vào góc độ những kẻ đang quan sát bên dưới cũng không nhìn thấy, áp chế nàng. Một loạt hành động diễn ra quá nhanh, ngay cả những người đã quan sát từ đầu trận cũng không cảm thấy có gì bất ổn, Thang Viễn Thần kẻ bên tai nàng, thấp giọng, thanh âm có chút ai oán.

“Dạ Lang, ngươi thật không biết kiềm chế chút nào, với người đã vất vả vì chuyện của ngươi thật nặng tay.”

Không khách khí thường hấn một cước ngay chân, Dạ Lang vẫn còn bất mãn hấn xem chút phi lễ nàng trước mặt mọi người ban nãy: “Hừ, đừng nhiều lời. Ta còn chưa trách ngươi làm hỏng nhiệm vụ của ta, ngươi đã vậy còn trách ngược lại, ngươi là lâu ngày chưa bị đánh nên nhớ thương mùi vị quyền cước của ta nga.”

“Ngươi đánh ta này giờ còn thiếu sao, bao nhiêu cơ bắp rèn luyện bị ngươi đánh cho ra bã rồi đây này.”

Nàng thân nhiên: “Đó là ngươi tự chuốc lấy, không liên quan gì đến ta.”

“Đúng là tú tài gặp nhà binh, có lí mà không nói được.” Thang Viễn thần thờ dài thườn thượt.

Nàng hung hăng, không thương tiếc chà đạp lên bản mặt trời người của ai đó: “Ngươi có dùng nhằm thành ngữ không vậy nha? Cái mặt giang hồ, còn đồ như ngươi mà cũng đòi làm tài tử á? Mơ. Cái này mới đúng với ngươi nè, đồ lưu manh giả danh tri thức.”

“Không thêm chấp kẻ nói có thành không như ngươi.” Nói chuyện với nàng căn bản là tự vả vào mặt mình, chọc mình tức hộc máu, hại não, đau tim, hấn mới không thêm chấp, để người khác biết hấn cãi nhau với nữ nhân (mà còn cãi thua), mặt mũi hấn còn để đâu. Ngừ khí bỗng thay đổi, Thang Viễn Thần nghiêm túc nhìn nữ nhân còn đang nháo sự kia: “Không đùa nữa, chúng ta nói chính sự. Vô Minh cung đang cho người truy lùng dấu vết kẻ hủy Tiếu Dao phái, ngươi biết chứ?” Đồ lấy một gối thúc lên của nàng, Thang Viễn Thần vận lực bật tung người ra sau chạm đất, cách nàng hơn 10 thước, Dạ Lang cũng rơi xuống vững vàng.

Gió nổi lên thổi tung tà áo của hai người, đám người đứng xem nuốt một ngụm nước bọt cảm thán. Hai người này đúng là quái vật, chỉ bằng tay không mà có thể đánh cho thiên địa thất sắc như vậy cũng thật tài tình đi, nhìn mặt đất nơi hai người giao chiến vốn bằng phẳng nay trở nên lồi lõm, có những chỗ còn bay luôn cả mảng đất, bụi dày đặc, cho thấy sức công phá mãnh liệt như thế nào.

Không tiếng động, lam y và hội y lại lao thẳng vào nhau nhanh như tia chớp. Một màn này lọt vào mắt những người đang xem đều là kịch liệt tử chiến, nhưng thực chất họ là đang đối thoại.

“Ai được phái đi thực hiện nhiệm vụ?” Tuy là đang hỏi, tay lại không ngừng ra chiêu, hại Thang Viễn Thần vừa phải vất vả chống đỡ, vừa phải nghĩ câu trả lời nàng.

“Người đứng thứ 5 Vô Minh cung, Vô Duyệt Tuân.” Lợi hại thật! Đánh này giờ mà hơi thở nàng chẳng hề thô suyễn, chẳng bù cho hấn thở gần chết.

“Thái độ của các môn phái đối với đề nghị của Vô Minh cung thế nào?”

“Đại đa số đều chọn nghe theo, chỉ có một số ít là không, thế lực của Vô Minh cung như điều gặp gió, mỗi ngày một mạnh, gần một nửa nhân sĩ giang hồ đã chết đi theo Vô Minh cung, chính tà lẫn lộn, không thể phân biệt ra ai với ai.”

“Hừ, lần trước lẽ ra ta cũng nên ra tay cảnh cáo bọn họ một chút, không nên để họ dễ dàng tuân theo như vậy.” Giọng nàng trầm xuống, lạnh lùng.

“A.”

Một tiếng kêu thật nhỏ, bất quá không qua nổi tai Dạ Lang. Nhìn sắc mặt kinh ngạc của tên vừa giật mình thót lên, cùng dòng chất lỏng chảy ra từ mắt mình, Dạ Lang thoáng hiểu.

Thân ảnh vừa mới còn giao chiến kịch liệt bỗng chốc xuất hiện trước mặt khiến tên thủ hạ vừa la lên chột dạ rùng mình, không dám nhìn thẳng vào nàng, đặc biệt là đôi mắt còn đang tuôn lệ máu.

Dạ Lang hí mắt cười, đôi lại một trận ác hấn không riêng gì tên nọ.

“Ngươi thấy?”

Tên nọ toàn thân run rẩy lắc đầu, lắp bắp: “K, Không có. Ta, ta không thấy gì hết.”

Dạ Lang vẫn cười, từ tốn lặp lại câu hỏi: “Ngươi thấy?” Mở ra đôi mắt đỏ máu đáng sợ, tay vươn ra bóp chặt mặt tên nọ, sát khí lãnh liệt khiến tên nọ kinh hãi trừng to mắt, quên cả phản ứng: “Ngươi thấy, ngươi phải chết.”

Từ thần mỉm cười trước giây phút chấm dứt sinh mệnh của nhân loại, nọ cười tàn bạo đầy chết chóc.

Có ngu mới tiếp tục ở lại nơi này, những tên khác sau khi thấy nàng hạ sát tên nọ liền nhanh chân bỏ chạy, vô cùng ân hận vì đã tò mò đến đây.

Bất ngờ, một luồng kinh phong mạnh mẽ ập đến, đánh chết tươi một tên đang chạy giữa chừng, hai tên nữa cũng chung số phận, đầu bị bẻ ngược ra sau, chết ngay tại chỗ. Những tên còn lại kinh ngạc nhìn người nọ, Đầu lĩnh?!!

“Các ngươi thấy?” Thanh âm quý mị từ sau lưng vang lên, nhắc nhở họ Tử thần đã gần kề hơn bao giờ hết.

Một nhát kiếm sáng lạnh cắt ngang, thân thể như điều đứt dây ngã xuống từng người một. “Các ngươi thấy, các ngươi cũng phải chết.” Đó là lời nói cuối cùng họ nghe thấy trước khi lìa đời.

“Vô Dạ kiếm quả nhiên danh bất hư truyền, một kiếm đoạt mạng.” Nhìn một loạt người chết dưới lưỡi kiếm không nhắm mắt, chuẩn xác bị công kích vào tử huyệt, Thang Viễn Thần trầm than, võ công của nàng lại tăng tiến rồi.

Rút lại chân khí, thanh kiếm vừa mới còn cứng rắn, sắc bén bỗng trở nên mềm mại, rũ rượi, không hề có tính sát thương. Dừng kiếm như một sợi dây mượt mà quấn quanh thắt lưng, Dạ Lang từ trong tay áo lấy ra khăn tay, lau đi huyết lệ đang còn chảy.

“Đôi khi ta nghĩ ngươi là một quái vật.” Thang Viễn Thần mở miệng: “Sức mạnh ngươi sở hữu đã vượt trên phạm vi mà một người bình thường có thể đạt tới. Dạ Lang, cái giá mà ngươi phải trả là gì?”

Môi mỏng khẽ nhếch: “Ngươi trở nên quá tò mò, đó không phải là điều tốt. Có lẽ, do lâu ngày không được giáo huấn nên ngươi trở nên không ngoan chăng? Thang Viễn Thần.” Tinh quang màu đỏ rực sáng, bóng dáng Dạ Lang phiêu tán giữa giọng nói âm u.

“TIỂU LANG..!!!” Một tiếng hét đứt ruột xé nát bầu không khí tanh nồng, đồng thời đánh thức thần trí Thang Viễn Thần. Ma trảo của nàng bằng tốc độ quỷ dị đã dừng lại ngay trước mặt hắn, cách hắn tầm nửa lòng móng tay.

Thang Viễn Thần tin, nếu không có tiếng hét đó, khuôn mặt hắn chắc chắn sẽ có nhiều hơn một vết sẹo. Hắn có chút ảo não, hắn thậm chí còn không nhìn ra chiêu thức của nàng để phản kích, nó quá linh hoạt ảo diệu.

Thu hồi tay, nàng nhìn về nơi vừa phát ra âm thanh gọi tên nàng, nếu nàng không làm thì đó hẳn là giọng của Tuyệt Tình Nguyệt.

Theo hướng đến đây để trở về, vừa đi được mấy bước đã bị người giữ lại khủy tay, Dạ Lang khép đuôi mắt liếc nhìn.

“Dạ Lang, ngươi đang trở nên bất ổn.” Thang Viễn Thần trầm giọng. Đúng như những gì người đó nói, Dạ Lang dần không kiểm soát được mình, điều này rất nguy hiểm đối với người luyện võ, nó có thể làm nàng tẩu hỏa nhập ma. “Người đó bảo ta nhân ngươi đến gặp y, y muốn cho ngươi dùng thử loại thuốc mới mà y bào chế. Chỗ thuốc ngươi lấy từ y trước đó, chắc cũng sắp hết rồi nhỉ?”

Dạ Lang huy khai tay Thang Viễn Thần, hướng bản trại bước tiếp, thanh âm xuyên qua gió lay động cỏ cây, nghe như một tiếng thở dài: “Đã biết.”

Lam sắc phiêu động, Thang Viễn Thần không đuổi theo nàng, hắn hơi có điều suy tư trông theo bóng dáng nàng tiêu sái.

Hệt như bốn năm về trước, nữ nhân cũng để lại bóng lưng ngạo nghễ y như vậy. Thang Viễn Thần không bao giờ quên, năm hắn 17 tuổi, hắn đã gặp được một Tử thần. Chính nàng đã dạy hắn biết, “Chết”, thật sự là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Mãnh thú cô độc (1)

Dạ Lang là cái tên cấm kỵ ở Vô Minh cung, cũng giống như Vô Minh Tà chủ, không ai được phép gọi thẳng tính danh của nàng, mà nguyên nhân dẫn đến sự việc này phải xoay ngược dòng thời gian, đi về ngày hội sát thủ cách đây bốn năm về trước.

Cứ cách ba năm một lần, Vô Minh Tà chủ sẽ mở ra ngày này để chọn lại mười vị trí sát thủ quyền lực đứng đầu Vô Minh cung. Mọi sát thủ đều được phép tham gia, bao gồm những sát thủ bên ngoài muốn nhân cơ hội này để gia nhập bốn giáo. Sát thủ khi tham gia phải xác định một điều, bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ mạng trên sàn thi đấu, nơi đây không có khoan dung, lòng nhân từ là điều vô nghĩa, chỉ có kẻ mạnh mới được quyền nói, người thắng là Vua, kẻ mạnh chính là Luật. Trong vòng năm ngày ngắn ngủi, một vạn sát thủ tham gia chỉ chọn ra mười người mạnh nhất đứng đầu bảng đấu để bước tiếp, tiến vào vòng trong, trường đấu sinh tử.

Tà chủ đại nhân cho xây nên nơi này để thưởng thức những màn giết chóc đúng nghĩa, đấu trường nằm sâu dưới lòng đất, lối đi là một hình chữ nhật vuông vức dài và rộng được đặt trên bục trụ khổng lồ cách mặt đất ước chừng mười mét, bên dưới là những cánh cửa đóng chặt vòng quanh, không ai biết cái gì đang ẩn sau chúng, và, bao bọc toàn bộ đấu đài cùng tất cả những thứ của nó bên trong là một mái vòm bằng sắt kín kẽ.

Tiếng reo hò cuồng nhiệt làm không khí nóng lên từng giây, cả khán đài nườm nượp bóng đen lúc nhúc, tất cả đều mặc hắc phục và là sát thủ của Vô Minh cung. Trên lối đi, mười sát thủ kì cựu đứng đối diện với mười sát thủ chiến thắng kì này, đối đầu chống lại nhau như những tướng sĩ hai bên bàn cờ. Ở trên cao, Tà chủ đại nhân tựa người vào nhuễn tháp, trong nhà phòng hoa lệ xa hoa, lười biếng quan sát toàn cục bên dưới.

“Ta chọn người đứng thứ 7.”

Một hắc y nhân bước lên thêm đầu, chọn cấp bậc mà hắc muốn đầu, cũng là vị trí hắc muốn trở thành. Đây là một trong những đặc quyền của người chiến thắng thông qua kì sát hạch, có thể tự chọn đối thủ cho mình, ai lên trước thì được ưu tiên chọn trước, những người đã chọn qua thì không được chọn lại, thắng thì trở thành một trong những sát thủ vinh danh, thua thì..

Người ở đầu bên kia bước ra, đậm khinh nhìn tên ngông cuồng trước mặt, trong tiếng cuồng vũ sôi trào nơi khán đài, mở đầu trận đấu.

Rất nhanh, tên sát thủ ban nãy còn cười kiêu ngạo đã không còn hơi sức đâu mà cười nổi nữa, bối rối chống đỡ hiểm chiêu, đầu óc không đủ nhanh nhạy để đưa ra phán đoán chính xác dưới những đòn tấn công vũ bão, để lộ ra nhược điểm chết người cho đối phương. Một nhát chém chính diện rơi xuống, kéo dài từ bả vai này đến sườn eo bên kia, tên nọ thét lên một tiếng tiếng tê tâm phế liệt khụy xuống, ôm lấy vết thương, mồ hôi trên trán vã ra như hạt đậu to tưởng chảy ròng ròng thấm ướt vạt áo trước người, ngay lập tức, lưỡi kiếm sắc bén đã kề cổ, thắng thua rõ ràng.

Nếu nghĩ chỉ như vậy thôi là kết thúc thì hoàn toàn sai lầm, bởi phía dưới lời đài này..chính là kết cục của kẻ thua cuộc.

Cả trường đấu ngưng thần nghe tiếng xích sắt “Lạch cạch, lạch cạch” từ từ được kéo lên, toàn bộ cánh cửa bên dưới theo xích sắt đẩy lên từng chút một, không gian tối đen mờ mịt bụi ẩn hiện tiếng gầm gừ trầm thấp, tinh quang vàng rực lấp lóe, hàng loạt mãnh hổ bước ra ngoài, thị uy gầm rống.

Chưa kịp hiểu ra vấn đề liền đã bị ném xuống, đau đớn chưa qua đi tên nọ sững sờ đối diện với một màn trước mặt. Mùi máu tươi kích thích những dã thú đói khát thêm nhỏ dãi, chúng mon men đến gần, vờn quanh con mồi sợ hãi đã mất đi khả năng chống cự đang run rẩy, lao vào, tranh giành nhau xé toạc con mồi.

Tiếng thét thảm thiết vọng lên toàn trường, cảnh tượng huyết tinh trước mắt kích thích những người ở nơi đây, nhân tính dần biến mất, thay vào đó là sự tàn nhẫn khát máu ân sâu trong máu thịt trời dấy, cả trường đấu như bùng nổ, kích động điên cuồng gào thét, đẩy không khí lên đến cao trào đỉnh điểm.

“Kém cỏi!” Phun ra một lời tuyệt tình, hắc y nhân quay lại vị trí của mình, không để tâm đến những người đang kêu gào tên hắc.

Những sát thủ từng chiến thắng vô số trận đấu để tiến vào đây bỗng chốc có hơi chùng bước, tự tin được xây nên qua các vòng đấu bắt đầu bị lung lay. Chỉ mới là người đứng thứ 7 mà đã mạnh như vậy, những người đứng trước đó lại còn như thế nào. Nhưng dù thế nào, đã đi vào đây thì sẽ không dễ dàng bước ra, các nơi thông ra ngoài đều đã bị khóa chặt, được người canh giữ, trừ phi có tuyệt đỉnh khinh công có thể từ đây nhảy lên mái vòm rồi chém nát thanh sắt, may ra còn thoát được, nhưng trước khi kịp làm điều đó đã bị đội cung tiễn xung quanh bắn hạ rồi. Căn bản là chẳng có con đường nào khác ngoài chiến đấu, lúc này họ mới nhận ra, họ chẳng khác gì những con thú trong lồng bị người vây xem, buộc phải tử chiến cho đến khi một trong hai bên ngã xuống, hai mươi người bước vào chỉ có mười người bước ra.

Đánh cũng chết mà không đánh cũng chết, đành phải liều mình lên trước, ít ra còn được lựa chọn đối thủ cho mình, may mắn chiến thắng còn có thể đứng vào hàng ngũ sát thủ đỉnh cao, tuy đây chẳng khác gì là tìm đường sống trong tử lộ, nhưng hi vọng vẫn hơn là tuyệt vọng, cứ nhìn những dã thú còn đang thêm thưởng liếm mềp kia mà xem, đó là kết cục của những kẻ từ bỏ hi vọng.

Những kẻ có cùng suy nghĩ liếc mắt nhìn nhau, rất không có hình tượng láo nháo tranh nhau lên trước, miệng không ngừng hô:

“Ta muốn chọn người đứng thứ 10.”

“Không, là ta chọn trước.”

“Là ta mới đứng, các ngươi đều đến sau ta.”

“Khôn hồn thì mau cút đi, hắc là đối thủ mà ta nhìn trúng từ trước.”

Một màn khôi hài này làm trò cười cho toàn trường đấu, những kẻ đã từng thua trong tay bọn hắc rú lên cười ầm, mắng chửi thô tục.

Tà chủ đại nhân nhả nhả thả vào miệng một quả nho mọng nước, nhếch môi. Con người ai cũng vậy, đều là giẫm đạp lên nhau để sinh tồn, kẻ mạnh chính là chân lý không bao giờ thay đổi. Hương thụ đi, khi còn có thể. Bóng tối, sẽ không buông tha một ai, sẽ hủy diệt, cho đến khi không còn gì cả. Khóe môi gợi lên một độ cong lãnh khốc, y nọ nụ cười tăm tối như muốn nhấn chìm tất cả xuống vực sâu vạn trượng.

Lại một người nữa rơi xuống trở thành mồi ngon cho dã thú, bộ lông màu mật ong sọc đen đã nhuộm đỏ ướt sũng, một mồm máu đỏ lôm, găm gừ chưa thỏa mãn, muốn người tiếp tục uy chúng.

Những sát thủ còn lại chân như nhũn cả ra, chân chò, đùn đẩy nhau, ai cũng không muốn là nạn nhân xấu số kế tiếp chết dưới nanh vuốt mãnh hổ. Thang Viễn Thần khinh thường liếc chúng, chuẩn bị bước lên đài đấu khiêu chiến, nhưng có một người đã đi trước cướp đường hắc. Thang Viễn Thần kinh ngạc nhìn bóng dáng trước mặt, nữ nhân duy nhất trên lời đài này.

Giống như mọi người, nàng mặc hắc phục chỉnh tề, tóc dài đuôi ngựa buộc cao, toàn thân cao thấp tán mát hơi thở sạch sẽ, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ thành thực, nàng không chỉ là nữ nhân duy nhất ở đây mà còn là người nhỏ tuổi nhất.

Đào mắt nhìn qua một lượt những người “mạnh nhất” không có thương tổn gì đáng kể, nàng bĩu môi. Đối mặt với những sát thủ bậc nhất mang theo sự tùy ý như vậy, không ai hiểu rõ cuộc nàng đang nghĩ gì trong đầu. Đã bắt đầu có những tiếng la hét kháng nghị, âm thanh mặt sát, khinh thường... yêu cầu nàng tự kết liễu tránh làm ô nhục giới sát thủ, càng quá đáng hơn, có kẻ còn bảo nàng hiến thân cho mãnh hổ, chịu đựng sự xâm lược của chúng, biết đâu chúng sẽ vì thế mà niệm tình tha cho nàng. Chúng ò lên cười ầm, trêu chọc lẫn nhau, nữ nhân bỗng quay lại, ngược đầu nhìn về phía khán đài.

Cả trường đấu đột ngột tĩnh lặng, sát khí lạnh liệt quét qua từng dãy hội đài khiến từng người đứng sững, ngay cả những sát thủ đã quen đối mặt với chết chóc cũng không khỏi rùng mình kinh sợ.

Mất lạnh, môi lạnh, nụ cười càng thêm lạnh, lãnh ý như thủy triều đổ ập xuống, cơ hồ bóp nghẹt từng người.

“Đề ta cho các người thấy, chết, thật sự là như thế nào.”

Thanh âm băng lãnh như ma quỷ địa ngục, trường kiếm trong tay lóe sáng, nàng phi người lao vào đám sát thủ đã cảnh giác ngay từ đầu. Một chống mười, hành vi này có bao nhiêu điên rồ, so với tự sát cũng chẳng khác là bao. Khi tất cả đều chắc chắn nàng sẽ chết không toàn thây, thì mọi sự lại không diễn ra như những gì họ nghĩ, đập vào mắt là một màn kinh tâm động phách, nữ nhân đang thăm sát tất cả bọn họ.

Một người ngã xuống, thân thể đứt lìa, cơ thể rời rạc, mắt tròn to không tin được, là sát thủ đứng thứ 7 ban này.

Đám sát thủ chấn kinh, không ngờ y lại bị hạ sát dễ dàng như vậy. Họ còn không rõ thực lực của y sao, tuy y là đứng thứ 7, nhưng luận công phu thật ra cũng không chênh lệch mấy so với những người đứng đầu, vậy mà lại không thể chống cự trước một chiêu kiếm của nàng, tu vi của nữ nhân này rốt cuộc đã nghịch thiên đến mức nào?

Không một âm thanh dù là nhỏ nhất từ khán đài truyền xuống, chớp cũng không chớp mắt nhìn chăm chăm vào lối đi như sợ bỏ lỡ điều gì. Máu tanh nồng nặc chảy xuống thềm sân, lối đi trở thành tề đài đầm máu, nữ nhân nở nụ cười điên cuồng thị huyết, đem từng người, từng người vấy vùng giết chết, cho đến khi chỉ còn lại một người.

“Thật xinh đẹp! Máu đỏ thắm!” Nàng mân mê cái đầu đã rời khỏi cổ của Đệ nhất sát thủ Vô Minh cung, con người ừng đỏ máu, ha ha bật cười quái dị, như là nhập ma.

Không biết từ lúc nào Tà chủ đại nhân đã đứng trước lan can, nhìn xuống nữ nhân hãy còn chơi đùa với cái đầu, môi mỉm cười tà ác giương lên.

Tìm thấy rồi, Tề phẩm tiếp theo!

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Mãnh thú cô độc (2)

Một tiếng tê rống gầm trời, lũ hổ bên dưới nháo nhào lao vào nhau xô xát, tiếng rống cũng đánh thức tâm trí những người nơi đây, lối đi nhiễm máu vẫn còn đó, nhưng nữ nhân đã rời đi nơi nào, phẳng phai như những hình ảnh hung tàn, khát máu trước đó chỉ là do họ tự tưởng tượng ra mà thôi.

Vội truy tìm bóng dáng của nữ nhân, nhưng trên lối đi, ngoại trừ ba sát thủ chưa thi đấu ra còn lại chỉ là những thi thể đứt đầu, không tay không chân, cơ thể bị xé nát, hiện trường phi thường thảm khốc. Mà người gây ra tất cả những thảm trạng này, tuy chỉ là một sát thủ chưa có tên tuổi gì đáng kể, nhưng thủ đoạn và phương thức giết người lại chẳng khác gì một đại ma đầu diệt thế, cứ như họ đang sống lại thời kì kinh hoàng cách đây 10 năm về trước. Khi đó, người thanh niên cũng với trường kiếm trên tay, nhưng so với bất kì thần binh lợi khí nào còn muốn lợi hại hơn, trong một đêm, thăm sát gần một nửa võ lâm giang hồ, danh môn chính phái hay tà ma ngoại đạo đều chết thảm, thuần phục hay không thuần phục đều chỉ có một kết cục như nhau, đem chính tà hai bên phân tranh tàn sát, nhuộm đỏ ánh trăng, nhấn chìm thế gian trong biển lửa.

“Ta là Vô Minh Tà chủ.” Y cười lãnh khốc, trong ánh lửa sáng rực phản chiếu vô vàn thi thể chồng chất lên nhau, một mình ngao ngễ, độc tôn đứng trên núi xác tuyên chiến với trời xanh: “Thế gian này không cần bất cứ mặt trăng hay mặt trời nào soi sáng dẫn đường. Hãy để bóng tối đi sâu vào tâm hồn các người, để sự tàn ác trở dậy phá hủy tất cả những gì tươi đẹp trên thế gian này. Không còn một tình yêu thâm thấu, cảm động trời xanh hay những câu chuyện nhân nghĩa nào được lưu truyền, hãy để thế nhân nhớ đến chúng ta bằng tất cả sự kinh sợ. Bóng tối sẽ chiếm lấy trời cao, bao trùm tất cả bằng gam màu chết chóc, Vô Minh cung duy độc thiên hạ.” Y giương kiếm hết lên, hàng loạt hắc y nhân bên dưới phủ phục hưởng ứng.

“Vô Minh Tà chủ vạn tuế!! Vô Minh cung duy độc thiên hạ!! Vô Minh Tà chủ vạn tuế!! Vô Minh cung duy độc thiên hạ!!”

Đáy mắt âm trầm lạnh lẽo, ẩn sâu trong đó là hận thù tiêu diệt cả đất trời. Ta sẽ phá hủy, sẽ phá hủy tất cả, để thế gian này trở thành mồ chôn thây của người.

Lịch sử như lặp lại một lần nữa, tay kiếm điên cuồng thị huyết năm xưa như tái xuất hiện trước mặt họ qua bóng hình hắc y nữ tử, sợ là thế gian lại đón nhận thêm một đại ma đầu huyết sát.

“Nhìn kia! Nàng ta đang ở bên dưới!” Một người hét lên, thu hút ánh nhìn của mọi người tập trung lại.

Vuốt nhọn giương lên, vài con hổ phát giác sự có mặt của nàng liền lao đến muốn táng chết nàng, một đạo ánh sáng sắc lạnh cắt ngang, trong không trung nở ra những đóa hoa màu máu, ba con thú dữ tợn hung hăng làm cho người ta sợ hãi đã nằm ngay đơ bên chân nàng. Những con hổ khác trông thấy “grừ grừ” trong cổ họng lùi lại, bản năng dã thú của chúng mách bảo, người trước mắt rất nguy hiểm. Chúng đi vòng quanh người nàng, nhưng

không vội xông tới, chờ đợi thời điểm thích hợp để cùng lao vào xé xác nàng.

Nữ nhân thân nhiên kéo theo mũi kiếm nhỏ máu trên mặt đất bước đi giữa bầy thú dữ, hướng về phía Bạch hổ mà đến. Bạch hổ tuy đang nằm vằn dị thường to lớn, có thể tưởng tượng ra bộ dáng của nó khi đứng dậy còn có bao nhiêu dũng mãnh, hùng vĩ. Thân dài hơn 2 mét, cao tầm 1,5 mét, bộ lông bạc dày xơ cứng lổm chổm xù lên, đuôi cụt ngắn một cách kì quái, dù đã nhắm mắt lại vẫn toát ra uy phong bức thị không ai có thể khinh nhờn.

Bộp.

Bạch hổ nhướng mắt, đang yên đang lành không biết vật thể lạ từ đâu bay đến giáng thẳng vào mặt nó, nhìn cái thứ đen đen dài dài chắn ngang tầm mắt nó kia, hình như.. là giày của con người?!!

“Này, ta khiêu chiến ngươi.” Nữ nhân đứng trên một chân, co chân còn lại ngang tầm đầu gối chân nọ, đứng khoanh tay, giữ nguyên tư thế vừa tháo giày ra ném Bạch hổ, vẻn vẹn mỗi thách thức: “Đứng lên và đánh với ta đi. Còn nữa, làm ơn cho ta xin lại chiếc giày dùm cái.” Ban nãy tính nhầm nên lỡ tay ném xa quá, ai biết sức bật của chiếc giày lại kém đến thế.

Toàn trường há hốc, cằm đã muốn rơi đầy đất, còn đầu hình tượng tàn khốc vừa rồi, ngay cả Tà chủ cũng có hơi bất ngờ, chợt bật cười, ôm bụng “Ha ha” không ngừng được. Lâu rồi hẳn không gặp qua người chuyện gì khiến hẳn cười sảng khoái như vậy, không hổ là người Bồn tọa nhìn trúng.

Chẳng quản nàng là muốn bày trò gì, Bạch hổ lười quan tâm, khó chịu gầm gừ quay mặt sang chỗ khác ngủ tiếp.

Bộp.

Chiếc giày thứ hai theo chân chiếc giày thứ nhất oanh oanh liệt liệt bay tới, nữ nhân tức giận đùng đùng, nộ khí xung thiên, cũng không quản là có hay không có giày, chân trần đứng chống nạnh mắng nó.

“Ê, khinh người hả? Đang nói chuyện mà quay đi chỗ khác là sao? Muốn gây sự hả? Ngon thì nhào vô đánh nè.” Chửi sướng miệng luôn, bất chấp bất đồng ngôn ngữ, mặc kệ nó có hiểu hay không, nhưng thái độ của nó là không đúng. Bạch hổ mẹ không dạy ngươi khi nói chuyện với người khác phải nhìn thẳng vào mắt người ta à, thật không có lễ nghĩa gì hết, đừng tưởng là hổ thì sẽ được bỏ qua nhá.

Ngươi mới khinh người, ngươi mới muốn gây sự á. Chẳng những ném giày vào mặt ta còn mắng ta vô lễ, hổ không ra uy thì ngươi nghĩ ta là mèo bệnh nga? Lão hổ trợn mắt.

Về mặt nữ nhân bất thiện, khinh khinh nhìn Bạch hổ: “Ngươi định cứ thế mà sống rồi chết đi sao, thật nhàm chán. Hay ngươi đã quên mất bản thân ngươi là gì rồi? Ngươi là hổ, là Chúa tể của rừng núi uy nghiêm tại thượng. Sống, chiến đấu cho đến chết, bảo vệ lãnh thổ, bảo vệ tôn nghiêm mới đúng là bản chất của ngươi” Nữ nhân hí mắt nhìn nó, cười trào phúng: “Hay, ngươi thích là sùng vật trong lồng hơn? Thời gian đã tước đi nhanh vuốt của ngươi rồi à, Mèo con.” Lời nói ác liệt lộ ra sự trêu tức, chọc điên Bạch hổ đang bực tức tại lại im lặng.

Bạch hổ từ nãy giờ vẫn nằm im nghe nữ nhân lái nhãi bông nhảm nhí, nghe ra bộ nanh sắc nhọn gầm gừ dữ tợn, rất không hưởng ứng bị gọi là “Mèo con”.

Bạch hổ có linh tính.

Mắt nữ nhân lóe sáng, phản ứng của Bạch hổ đã chứng thực suy nghĩ của nàng, nàng và nó đã di chuyển vòng quanh nhau, mở ra đường tròn cự li nguy hiểm.

Khóe môi khẽ nhếch, một đôi con ngươi dị màu đỏ sẫm ánh lên lệ quang, sát khí như lưỡi đao sắc bắn ra tứ phía, dọa bọn hổ vây quanh lùi lại càng xa hơn, cũng làm cho những sát thủ trên khán đài ra một thân mồ hôi lạnh. Sắp tới là cuộc chiến tranh hùng của hai giống loài bậc nhất, không ai có thể ngăn cản, cũng không cho phép ai can thiệp vào.

Chống lại đôi mắt lãnh huyết đó là một đôi hổ phách nguyệt sắc sáng lạnh, uy thế凛冽. Ngày đó, nếu không phải nó sơ xuất sập bẫy của con người, há có thể để những người này bắt được. Bao lâu nay sống trong cảnh cầm tù nhục nhã, bị khinh nhờn, miệt thị... nó đã chán lắm rồi. Bọn người này nghĩ chúng là ai chứ, nghĩ muốn làm gì là làm sao? Nếu không vì cái lồng sắt này giam hãm, cầm chân nó, nó đã lao ra cắn đứt cổ bọn chúng từ lâu rồi, chứ không phải để mình trở thành trò tiêu khiển như bây giờ. Con người đánh đập nó, bắt nó phải nghe lời, chém đứt đuôi nó, để nó sống mà không còn tôn nghiêm, giẫm đạp nó dưới chân, thao túng đồng loại nó... Nó, còn sống để làm gì? Mất đi tôn nghiêm, mất đi lãnh thổ cần bảo vệ, mất đi tư cách để có thể đứng lên chiến đấu, thành một thú nuôi trong lồng, thành một con vật vô tri vô giác. Nó nghĩ nó sẽ tiếp tục sống như thế này, sống vô nghĩa rồi chết đi vô hồn, nó đã nghĩ vậy.

Nhưng, nữ nhân này đến rồi khiêu chiến nó, thách thức nó lại đứng lên chiến đấu với nàng, để nó được sống với trọn vẹn tôn nghiêm một lần nữa. Nó là Hổ, là Chúa tể của muôn loài.

Nữ nhân cười: “Ta là loài Sói săn mồi trong bóng tối, ngươi là loài Hổ săn mồi dưới ánh tà dương, chúng ta đều là những dã thú sống trong máu tanh và cô độc, chiến đấu để đoạt lấy những thứ mình muốn là bản năng của chúng ta. Ta đem sinh mạng của ta cược lấy tôn nghiêm của ngươi. Nếu ta thắng, đầu của ngươi là của ta. Ngược lại, nếu ngươi thắng.” tình quang màu đỏ lóe lên nguy hiểm: “..ngươi có thể ăn ta!”

Lời nói biến mất trong tiếng binh khí và vuốt nhọn chạm nhau, người và hổ trừng mắt hầm hừ, không ai chịu nhường ai, bắt đầu vòng đánh chiến kịch liệt.

Một người một hổ quấn nhau đến bụi bay mù mịt, sức mạnh của Bạch hổ vượt trội hơn hẳn đồng loại của nó, chứng tỏ sức lực cường hãn của loài dã thú săn mồi số một, lãnh phải một cú cào của nó chắc chắn phải thịt nát xương tan, bằng chứng chính là dưới những cú vỗ huyệt của nó, đất dưới chân như

muốn lờ lên, để lại những vết lõm sâu ngoằn ngoề kinh người.

Chiều kiếm nữ nhân biến ảo khôn lường, dùng nhu chế cương, mượn lực tấn công của Bạch hổ chuyển hóa thành kinh kiếm đáp trả nó, thế tấn công mạnh mẽ uy vũ, đối đầu chiến đấu trực diện với Bạch hổ.

Xoẹt—

Không ai thấy rõ chuyện gì vừa xảy ra, nữ nhân và Bạch hổ đã đứng ngược hướng quay lưng về phía nhau, cách một khoảng đất trống.

Trường đấu an tĩnh chờ đợi kết quả cuối cùng. Bỗng Bạch hổ rống lên một tiếng thét dài mãnh lực, chấn động như để tuyên bố điều gì đó. Bước chân thoáng đảo, nó ngã xuống, nằm im không động đậy nữa.

Giữa lòng ngực Bạch hổ máu ứa ra, ướt sẫm cả mảng lông bạc màu trước ngực. Tuy nó thua cuộc nhưng nó cảm thấy tự hào, đây mới đúng là cuộc sống mà nó muốn. Mất nó mờ dần, trong con ngươi ứa máu hiện lên bóng đen nhân nhật, kèm theo đó là âm thanh lạnh nhạt của nữ nhân.

“Chúng ta tuân theo ước định.” Một bên đùi nàng đã bị cào rách, máu thấm ướt cả làn vải đen, nhưng nàng không hề tỏ ra đau đớn, sắc mặt bình thản lạnh lùng, trường kiếm vung lên, đầu của Bạch hổ đã nằm trong tay nàng: “Đầu của ngươi, bây giờ là của ta.”

Máu nhỏ giọt, bọn hổ xung quanh nhìn cái đầu treo trên tay nàng, hơi lưỡng lự một chút rồi đồng loạt cúi người xuống, cung kính chào đón vị Vua mới của chúng.

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Huyết lệ (1)

Trước ánh mắt của hàng vạn người, hắc y nữ nhân nhảy lên lồi đài, đem đầu của người được xưng danh là Đế nhất cùng Bạch hổ song song hướng Tà chủ đặt trước mặt, thuần thục ôm quyền quý xuống.

“Tà chủ đại nhân, ta xin dâng lên ngài đầu của những kẻ mạnh nhất. Ngài có hài lòng với lễ vật ra mắt của ta không nga?” Đôi mắt đỏ huyết chiến đã trở về với màu đen trầm tĩnh.

Tà chủ cười: “Ta rất thích cách mà ngươi giết chúng, cả điệu vũ bằng máu của ngươi, ta đã không nghĩ có thể rời mắt đi được.” Mắt y ám trầm, môi câu lên tựa tiểu phi tiểu: “Ngươi đã tặng lễ vật cho ta thì ta cũng nên đáp lễ cho phải phép chứ nhỉ?” Đào mắt liếc qua Tà - Hữu hộ pháp Lưu Cường - Lưu Đức, cả hai hiểu ý lĩnh mệnh lui xuống.

Trường đấu có hơi ồn ào xôn xao, riêng nữ nhân vẫn giữ yên lặng chờ “lễ vật” mà Tà chủ nhắc đến. Cửa sắt phía Bắc mở ra, một nữ nhân vận phục y lam sắc bản thủ bị người xiềng xích tay chân đưa vào, một trong số những kẻ trùm mặt áp giải túm lấy gáy áo nàng nhắc lên, mang nàng phi người bay về phía lồi đài ném xuống, giật khăn trùm đầu nàng ra, rồi đi.

Trên thân thể lam y nữ nhân nơi nơi là vết thương ghê người, những vết hằn sưng đỏ lồi nổi trên da thịt trắng nõn tạo nên sự đối lập đến kì lạ, vô cùng bất mĩ kích thích thị giác người nhìn. Khuôn mặt vốn xinh đẹp nay bị rách rách nát, đồng tử rã rời, một đầu tóc dài rũ rượi xoắn tung như liễu rủ, nàng suy yếu và thảm hại đến đáng thương, như một đóa hoa đứng trước bão giông bị vùi dập, sắc hoa phai tàn, thân hoa tan nát.

Lam Băng?!!

Đáy mắt hắc y nữ nhân đậm lên tia sáng mờ nhạt, Tà chủ mang nàng lên đây chẳng lẽ là muốn..

Giữa lúc trường đấu sục sôi nghị luận đoán xem quan hệ của các nàng, một thanh âm thấp phần yếu ớt mỏng manh nghe như tiếng gió thổi hờ lướt qua, nhưng đủ để lấn át vô vàn giọng nói rơi vào tai hắc y nữ nhân.

“Tiểu Dạ? Là ngươi phải không Tiểu Dạ?”

“Hãy chọn lựa.” Khi hắc y nữ nhân còn đang thất thần nhìn nàng, thanh âm lạnh lẽo băng giá nhắc nhở hắc y nữ nhân nhanh chóng lấy lại thanh minh. Tà chủ đại nhân từ bên trên cao thượng nhìn xuống, ngữ điệu âm trầm đậm đặc: “Dạ Lang, ngươi là người thông minh, hẳn sẽ hiểu Bôn tọa muốn gì chứ?”

Quả nhiên..!

Đáy mắt hắc y nữ nhân tối lại.

Lam y nữ nhân không được chú ý ở một bên chống đỡ thân thể tiều tụy, ốm yếu, trơ ra cả xương do lâu ngày bị tra tấn hành hạ đứng lên, đôi chân run rẩy lao đảo muốn khụy ngã, khó khăn trụ vững người, đối diện với ánh mắt phức tạp của hắc y nữ nhân.

Lam y nữ nhân cười: "Ta đã đoán được là sẽ có một ngày như thế này, chỉ là không ngờ nó lại đến sớm như vậy. Tại sao..?" Nàng chất vấn: "Tại sao cùng xuất thân từ một nơi mà vận mệnh của ta và ngươi lại trái ngược nhau như vậy? Ngươi trở thành sát thủ uy danh cường hân được mọi người kính trọng, còn ta, ta lại bị coi là một cái hồ ly tinh chuyên đi dụ dỗ lừa gạt bị người đời phi báng. Tại sao? Tại sao lại khác biệt nhau như vậy? Rõ ràng ta đâu làm gì sai, ta chẳng qua chỉ muốn được sống, được hạnh phúc như bao người, lẽ nào điều đó cũng là quá viễn vông? Tại sao chứ, ta không hiểu. Tiểu Dạ, ngươi nói ta biết, ta không hiểu. Tiểu Dạ, ta không cam tâm, thật sự không cam tâm." Nàng gào lên, đôi mắt chấp nhất đầy tuyệt vọng.

Hắc y nữ nhân mỉm môi không nói, đúng hơn là nàng không biết nói gì, không biết làm sao cho phải. Ngươi không hiểu, ta cũng không hiểu, nhưng ta biết, Lam Băng, cuộc đời này vốn không có quá nhiều "Tại sao?" như thế. Ngươi không sai, ta cũng không sai, không ai trong chúng ta sai, nhưng chẳng hiểu sao mọi chuyện lại đi lệch quỹ đạo, vốn là một ước mơ đơn thuần nhỏ bé lại trở nên to tát viễn vông, vốn là một câu chuyện đẹp để thanh thuần lại trở nên bi thương thê lương. Lam Băng, chúng ta đều không có chọn lựa, không thể tự chọn lấy cuộc sống mà mình mong muốn, chúng ta chỉ là một quân cờ bị người ta thao túng xếp đặt, cả cuộc đời đều nằm trong tay bị người khác chỉ phối. Lam Băng, nếu đây là điểm đến cuối cùng của ngươi, vậy, để ta giúp ngươi đi. Hãy để ta viết hồi kết cho câu chuyện này.

Một thanh âm khe khẽ nghẹn ngào cất lên, hắc y nữ nhân đang lâm vào trầm tư bỗng sột ngược nhìn.

"Cứu ta!!" Những giọt nước mắt trong suốt như pha lê khẽ khàng rơi trên má nàng, giọng nàng vỡ òa nức nở, nhìn Từ thần trước mắt như Đấng cứu rỗi linh hồn nàng: "Tiểu Dạ, cứu ta...!!!"

Từng trận âm thanh vô lực lao vào tâm trí hắc y nữ nhân như nhói. Lam y nữ nhân của ngày xưa kiên cường, mạnh mẽ biết bao nhiêu, dù trời có sập xuống mặt cũng không hề biến sắc sợ hãi. Mà nay, dung nhan yêu kiều giờ trở nên hao mòn tiêu tụy, con ngươi lạc mạch tang thương. Nàng thể nhưng cư nhiên rơi lệ, cư nhiên.. lại cầu xin ta cứu nàng, phảng phất như đối với thế gian này đã không còn lưu luyến áp ôm gì nữa.

Môi kéo ra nụ cười nhợt nhạt, lam y nữ nhân mỉm cười, lệ thủy ngân quang: "Tiểu Dạ, đây có lẽ sẽ là lần cuối cùng ta gọi tên ngươi. Tiểu Dạ, ta mệt mỏi, thật sự quá mệt mỏi. Giúp ta, Tiểu Dạ, giúp ta với. Ta.. Ta.."

Phập.

Thanh kiếm sáng loáng đâm xuyên qua lam sắc, hắc y nữ nhân đã áp sát thân người nàng, chuỗi kiếm cắm thẳng vào tim. Máu bên môi lam y nữ nhân chảy xuống, đầu hắc y nữ nhân chôn vào tóc nàng, khe thì thào bên tai. Đáy mắt tan rã ẩn hiện một tia sáng, khóe môi lam y câu lên, trông nàng thật xinh đẹp như lần đầu hai người gặp mặt.

"Đa tạ, Tiểu Dạ, đa tạ. Ta, ta sẽ không quên, đời này có, có thể gặp ngươi.. là điều may mắn, nhất cuộc đời Lam Băng ta. Tiểu Dạ, kiếp sau, lại, lại, là tỷ muội tốt, của ta.." Rèm mi gắng gượng sau cùng cũng chống đỡ không nổi mà buông xuống, lam y nữ nhân gục đầu trên vai hắc y nữ nhân, cơ thể vô lực tựa vào người nàng. Môi hắc y nữ nhân thoáng run run, nàng cắn mạnh xuống môi kiếm chế xung động, cho đến khi nếm được vị máu tươi ngọt ngào lan tỏa trong cuống họng. Tay vươn ra phía sau ôm lấy thân thể mềm mại lạnh giá của lam y nữ nhân, siết chặt, như muốn kham nàng vào cơ thể của mình, chia cho nàng chút ấm áp còn sót lại.

Hắc y nữ nhân đặt nàng nằm xuống lõi đài có cùng nhiệt độ với nàng, sắc mặt âm trầm, một thân lãnh lệ, đôi mắt như hồ mực đậm sâu không đáy, ẩn hiện trong đó là ngàn vạn nỗi đau không thể diễn tả thành lời.

"Từ giờ.." Tà chủ đại nhân bỗng lên tiếng: "Ngươi sẽ là Từ thần của Vô Minh cung này. Tiếp lấy.." Y vung tay, một đạo băng hàn phóng ra, chuẩn xác phóng tới trước mặt hắc y nữ nhân. Toàn trường đầu rộ lên, đề nhau chiêm ngưỡng kì cảnh trước mắt.

Thân kiếm dạ màu thủy quang, tản ra lam sắc chói mắt, trường kiếm mang theo hơi thở se lạnh của ngày thu, lưỡi kiếm sắc bén được mài mỏng như cánh hoa, nếu không phải chưa kinh qua lực sát thương của nó, hẳn người ta sẽ chỉ biết đến vẻ ngoài tuyệt mỹ của nó mà thôi.

Thủy Hàn kiếm!! Tà chủ thể nhưng ban cho nàng ta một trong những bảo khí trấn quý trong thiên hạ.

"Nó thuộc về ngươi." Bỏ qua vô số những ánh mắt tự hỏi, y vận công nói lớn, rành mạch từng chữ: "Toàn giáo chúng Vô Minh cung nghe lệnh! Kể từ giây phút này trở đi, không ai được phép gọi thẳng tính danh của Dạ Lang. Nếu để Bồn tọa biết được có kẻ nào dám làm trái, Bồn tọa nhất định sẽ để kẻ đó sống không bằng chết." Mục quang băng hàn, lệ khí tỏa ra ngút trời, uy phong của Vô Minh Tà chủ là tuyệt đối, toàn bộ trường đầu nhất mực hô vang.

"Tuân mệnh Tà chủ!"

Nhưng không gọi thẳng tính danh của nàng thì biết xưng hô thế nào, y cười: "Các ngươi có thể gọi nàng, là Huyết la Từ thần." Từ thần thuộc về riêng ta!

"Vô Minh Tà chủ vạn tuế! Huyết la Từ thần muôn năm! Vô Minh Tà chủ vạn tuế! Huyết La Từ thần muôn năm!" Cả trường đầu sục sùi âm thanh vang dội, không ngừng lặp đi lặp lại truy hô, hùng hực khí thế.

Lôi đầu vẫn tĩnh lặng, cứ như hoàn toàn biệt lập với bên ngoài. Hắc y nữ nhân bỗng đảo bước đi đến trước thanh kiếm, chợt nàng vươn những ngón tay thon dài chạm vào lưỡi kiếm bén nhọn. Mọi người kinh ngạc, máu từ những đầu ngón tay chảy xuống uốn lượn vòng quanh thân kiếm, lưỡi kiếm liền phát ra một đạo ánh sáng thanh lãnh nhàn nhạt, nuốt lấy những giọt máu của nàng, ánh sáng tan đi.

Mắt Tà chủ lóe lên, y biết Thủy Hàn kiếm đã công nhận nàng là chủ nhân của nó.

"Vô Dạ kiếm." Nàng rút thanh kiếm ra khỏi sàn đá trên lõi đài, nâng lên đầu kiếm phản chiếu lại đôi mắt sắc lạnh của nàng: "Nhớ kỹ, đó sẽ là tên của ngươi."

Chưa để mọi người hết ngây ngốc, hắc y nữ nhân đã nắm lấy thanh kiếm quý xuống trước từ y cao ngạo: “Tạ ơn Tà chủ ban kiếm.”

“Từ thần, người làm ta rất hài lòng, vậy nên ta quyết định ban cho người một đặc ân nữa. Hãy nói ta biết thứ người muốn là gì, ta nhất định sẽ giúp người đạt thành tâm nguyện.” Không thể nghĩ ngờ, đây chính là ân sủng mà toàn bộ sát thủ Vô Minh cung đều mong muốn có được.

“Ta muốn nàng.” Hắc y nữ nhân đáp, nàng ngẩng đầu đối y thỉnh cầu: “Xin Tà chủ hãy tặng nàng cho ta.” Nàng không quên lời thề khi bước chân vào Vô Minh cung này. Sống là người của Vô Minh cung, chết là ma của Vô Minh cung, toàn bộ thể xác và linh hồn đều thuộc về Vô Minh cung. Đây chính là lời thề ràng buộc mà mọi sát thủ Vô Minh cung đều phải tuân theo.

Tà chủ nhìn thật sâu vào nữ nhân đang quỳ bên dưới, nữ nhân dù quỳ nhưng lưng vẫn thẳng, đầu ngẩng cao, một đôi tinh anh quyết tuyệt nghiêm nghị, dù đang cầu xin nhưng không làm người khác cảm thấy nàng hèn mọn, ngược lại đối với khí chất của nàng vạn phần khâm phục.

“Được.” Một người đã chết thì có thể làm gì chứ. “Bỏ tọa thành toàn người. Nàng là của người.”

Hắc y nữ nhân hướng y bái tạ: “Đa tạ Tà chủ thành toàn.”

Cúi người bế lam y nữ nhân lên, hắc y nữ nhân ôm nàng một đường đến cửa sắt. Tên cận vệ canh giữ cửa bên ngoài có hơi do dự không biết làm sao, đành ngược nhìn Tà chủ xin chỉ thị. Thấy y gật đầu bảo được, tên hộ vệ liền nhanh tay mở khóa để nàng ra ngoài.

Thang Viễn Thần nhìn nàng lướt qua mọi người bỏ lại trường đấu phía sau. Phút chốc, hắn cảm thấy nàng thật to lớn vĩ đại, nhưng vệt bóng kéo dài giữa hai bên hành lang dài cô tịch sáng được lại vụn vặt u lạnh, thê lương. Trông theo nữ nhân lẻ bước giữa ánh sáng tối tăm mờ mịt, Thang Viễn Thần thất thần nhìn nàng khuất dần trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Huyết lệ (2)

Gió lay cỏ cây, những đóa hoa nhài nhẹ nhàng rung rinh trong gió, trắng tỏa sáng, hoa nở dưới ánh trăng xinh đẹp động lòng người.

Theo ánh lửa bập bùng, Dạ Lang để Lam Băng nằm trên thảm cỏ cách nàng không xa, bản thân lui cui chất những cọc gỗ đồ đồng xung quanh. Nàng muốn vì Lam Băng làm một giàn hỏa thiêu, muốn chôn cất Lam Băng ở nơi tuyệt đẹp này, để buổi sáng Lam Băng có thể ngắm mặt trời mọc từ đỉnh núi, trưa nghe tiếng gió hát ngát hương, hoàng hôn buông xuống giữa lòng hồ sen nở, và một mặt trăng ngồi sáng giữa biển đêm.

Tiếng xào xạc từ lùm cỏ truyền ra, Dạ Lang không quan tâm lắm kể từ này giờ vẫn theo đuôi nàng, càng mặc kệ người nào đó đang cố gắng lay lay cành cây tạo ra tiếng động mong được nàng chú ý. Một hồi sau, tiếng động dừng lại, một cái đầu dính đầy lá cây lấp ló thò ra, ngượng ngùng gãi gãi đầu bước ra khỏi bụi cỏ, đằng hắng một tiếng, làm như vô tình đi ngang qua đây, ra về kinh ngạc.

“Ồ, người cũng ở đây sao? Trùng hợp ghê, ta cũng có việc cần đi ngang qua đây, coi bộ chúng ta cũng thật có duyên.”

Người còn có thể diễn tự nhiên hơn nữa được không, quá gượng ép đi. Canh ba không ngủ nửa đêm ra đây, chưa kể phía trước còn là vực thẳm, người nói người có việc cần qua đây là tính đi tự tử chắc.

Thấy nàng lơ đãng tiếp tục làm việc của mình, Thang Viễn Thần không nản lòng, có câu “Vạn sự khởi đầu nan”, mới chỉ chừng này mà bỏ cuộc thì quá sớm rồi. Xoay người nhìn xung quanh, hắn đi đến rút ra một cọc gỗ từ chỗ nàng kiếm được đưa cho nàng, mặt chai mày dạn nói:

“Người có vẻ thiếu cùi, ta mang đến thêm cho người.”

Nhiều ghê! Hơn nữa, làm ơn đi, cái đó là của ta mà. Một chút thành ý cũng không có, “lòng thành” của người đem cho cầu găm rồi hay sao, có tin ta dùng nó đập chết người không?

Thấy nàng vẫn chẳng thèm ngó ngang gì hắn, hắn cũng lười làm bộ, ngồi phịch xuống tảng cây gần đó, nhường mây.

“Người không hỏi vì sao ta đi theo người?” Hắn không tin với tu vi võ công của nàng, nàng lại không phát hiện hắn luôn đi theo sau, muốn cắt đuôi hắn không khó, nhưng nàng lại không làm thế, nàng là có ý để hắn theo cùng, nhưng vì sao?

Dạ Lang thờ ơ: “Có cần thiết không, dù sao người cũng ở đây rồi.”

Không đáng yêu chút nào, Thang Viễn Thần vẫn không bỏ cuộc: “Người thử hỏi đi, biết đâu lại nhận được câu trả lời bất ngờ thì sao.”

“Không hứng thú.”

Cố gắng thuyết phục, giọng điệu nhẹ nhàng nài nỉ, chỉ còn thiếu điều muốn quý xuống.”Thật đó, tin ta đi, câu trả lời của ta vô cùng ấn tượng, đảm bảo ngươi nghe xong sẽ choáng ngợp cho mà xem.” Nhe ra hàm răng sáng bóng cười để tăng thêm phần đáng tin cậy.

Quần mưa hay nắng, quần ngươi răng trắng hay không?“Không quan tâm.”

“Đi, đi mà. Ta dám cá là ngươi nghe xong sẽ không bao giờ quên được.” Con bé cứng đầu này, có hỏi không thì bảo.

Nhìn hần suy nghĩ một chút, thấy vẻ mặt long lanh hi vọng đến mức buồn nôn của ai đó liền phán một câu:“Ngươi thật phiền.”

“...” Hình như có vật gì đó vừa vỡ thì phải, là trái tim bằng gốm sứ của hần. Thang Viễn Thần bỗng có cảm giác như đang bẻ đá đập vào chân, tự mua dây buộc mình.

Thờ dài, hần đầu hàng, nữ nhân này thật khó đối phó.

“Ta theo ngươi đến đây vì ngươi là chủ nhân mà ta đã nhận định.” Thang Viễn Thần thôi không vòng vo thêm nữa, nói thẳng ra luôn cho nước nó trong.

Dạ Lang nhú mày:“Ta không nhớ là có thu nhận ngươi bao giờ.” Tên này làm sao vậy nha, cứ thích thêm việc cho mình, rảnh rồi quá nên sinh nông nổi hả?

Hần khoác tay, bá đạo nói:“Không cần thiết, chỉ cần ta nhận ngươi là đủ.”

Bắt đầu mặt dày rồi đây.

“Tại sao ta phải nhận ngươi?”

“Bởi vì ta là người đáng tin cậy.”

“Làm sao ta tin được?”

“Ngươi sẽ tin thôi, vì ta sẽ dùng thời gian cả đời của ta để chứng minh điều đó.”

“.. Ngươi là đang tỏ tình đấy hử? Xin lỗi, nhưng ta vẫn còn bé lắm.” Da gà nàng rơi đầy đất rồi đây này, bót kinh tởm đi.

Thang Viễn Thần vờ nôn:“Oe, ở đó mà mơ. Lấy ngươi về chắc ta phải dọn cả bàn thờ tổ tông xuống cho ngươi ngồi quá.” Tội lỗi, tội lỗi! Tổ tông mười đời Thang gia xin thứ tội cho con, con thả làm thầy tu một kiếp cũng không muốn lấy nàng ta làm vợ đâu. Lấy cái đại tổ tông này về nhà, đời đời kiếp kiếp Thang gia sẽ phải sống trong cảnh bị nô lệ mất, nàng ta căn bản chính là bạo chúa không nói lý lẽ.

Thế là biết điều đấy, cũng tự biết thân biết phận.

“Ngươi làm gì?” Dạ Lang thối mác nhìn Thang Viễn Thần rút Vô Dạ Kiếm bên hông nàng ra. Bình thường nếu có ai dám tự tiện chạm vào đồ vật của nàng, không cần biết ra sao, nàng nhất định sẽ cho kẻ đó một kiếm ngay tức khắc. Nhưng chẳng hiểu sao đối với tên này nàng lại không xuống tay, tuy đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc với hần, cũng không có mối quan hệ mật thiết qua lại hay gần gũi gì.

Thang Viễn Thần quay ngược chuôi kiếm để Dạ Lang cầm lấy, đưa đầu nhọn về phía mình. Chợt hần quý xuống, nâng nhẹ mũi kiếm thành kính hôn lên, ánh mắt kiên định quyết tuyệt nhìn nàng phát thệ.

“Ta, Thang Viễn Thần, xin được tôn Dạ Lang làm chủ nhân duy nhất của mình, cả đời đi theo nàng, tuyệt không nhị tâm. Nếu có nửa lời gian dối, xin hãy để thanh kiếm này đâm xuyên qua tim ta, ta cam nguyện được chết dưới tay Huyết La Tử thần.” Kể từ lúc ngươi để ta sống sót, sinh mạng này liền đã thuộc về ngươi.

Dạ Lang im lặng nhìn hần, chốc sau nàng lên tiếng:“Ngươi đã nghe qua truyền thuyết về Huyết La đao?”

“Chưa.” Thang Viễn Thần nghi hoặc:“Việc đó thì có liên quan gì?”

Gió nổi lên, trăng lờ mờ khỏi sáng sau màn mây, bóng dáng Dạ Lang như chìm vào bóng tối, để lại một đôi hắc thạch sáng ngời giữa trời đêm, bao trùm nàng trong vô tận bí ẩn, thanh âm hòa cùng gió nghe như những lời truy điệu xa xăm mờ mịt.

“Ái, hận, tình, thù..

Kiếp này tình đã đoạn, hận khôn nguôi..

Đem máu hòa vào thân sắt lạnh..

Trả lại vẹn toàn lời thề chung..”

“Những câu thơ này có ý nghĩa gì?” Mắt hần lóe lên:“Hay đúng hơn là ngươi muốn nói gì với ta?” Hần không tin là dung không nàng sẽ đọc những câu thơ này mà không chứa bất kỳ hàm ý hay thông điệp nào.

Dạ Lang nhàn nhạt: "Tự tìm hiểu đi, ta không muốn mình trở thành Huyết La đao thứ hai." Xoay người tiếp tục công việc còn dang dở, bỏ lại Thang Viễn Thần đứng một bên suy tư.

Suy nghĩ nữa cũng chẳng ích lợi gì, hắn quyết định sẽ tìm hiểu vấn đề này sau. Còn bây giờ, vẫn là nên giúp nàng một tay cho xong việc.

Chất lên cọc gỗ cuối cùng, trời cũng đã mờ sáng, phủ rom xung quanh giàn đề nhóm lửa, Thang Viễn Thần ưỡn người chống đỡ cái lưng làm việc quá sức của hắn. Lùi lại một bên để Dạ Lang ôm Lam Băng đặt lên giàn hỏa thiêu, nhìn nàng ôn nhu vuốt mái đầu nàng ta, Thang Viễn Thần thấy được sự thương tiếc trong từng cái vuốt ve đó.

Ném thanh củi cháy lửa vào đồng rom khô, nhìn lửa hừng hực bốc lên, Thang Viễn Thần bỗng cảm thấy nhân sinh thật ngắn ngủi. Làm người tốt cũng chết, làm người xấu cũng chết, chỉ khác ở chỗ chết như thế nào mà thôi. Người tốt khi chết đi thì còn có người thật tâm rơi nước mắt vì họ, nhưng còn những người xấu... ai sẽ khóc cho họ đây? Trắng đen lẫn lộn, điên đảo thị phi, không có cái gì là đúng hay sai hoàn toàn, cũng không có người sinh ra đã là tốt hay xấu. Ai cũng có một lý do để điên cuồng, tất cả chỉ đang cố gắng để có được hạnh phúc, hữu tình hay vô tình phương thức của họ lại lệch đi, gây ra bao oan trái gieo lên nhân thế sầu muộn. Dạ Lang, con đường mà ngươi chọn, cuối cùng có dẫn đến hạnh phúc hay không?

Tách, tách.

Thang Viễn Thần kinh ngạc, trần trối nhìn nàng. Màu của hừng đông rực sáng như đốt cháy đôi mắt nàng bằng những sợi tơ đỏ thắm, trông như nàng đang khóc, chỉ có điều nước mắt đã hóa máu, đem tinh khiết trong ngần vẫn đục trong dục vọng điên cuồng. Đó, cũng là lần đầu tiên Thang Viễn Thần thấy Dạ Lang rơi huyết lệ.

Ngước nhìn quang sáng của bầu trời bình minh, Dạ Lang thả tay để những cánh hoa nhài nàng cài lên tóc Lam Băng cuốn theo con gió phiêu đảng về phía đông đường chân trời. Huyết lệ rơi xuống, mang theo đó là lời nguyện với người đã khuất.

Lam Băng! Ngươi tự do rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: “Ngu ngốc!” (1)

Theo lối đi bí mật phía sau trở về sảnh đường phi thường ồn ào, vừa đặt chân vào, Tiểu Lang ngơ ngác nhìn một màn trước mắt.

Giữa đám người Lôi Hồ trại to con vạm vỡ, Tuyết Tinh Nguyệt thúc người, hung hăng bỏ nhào vào bọn họ, hoàn toàn đánh mất vẻ nhã nhặn, ôn hòa mọi khi. Phan Kiềm cùng các thủ hạ khác của y xông vào kéo Tuyết Tinh Nguyệt ra, Tuyết Tinh Nguyệt lại bất chấp sự can ngăn mà nhào người về phía trước, muốn phá vỡ thế gọng kiềm. Vết máu đông lại trên khoeo môi khô nứt, Tuyết Tinh Nguyệt gầm lên đầy tức giận.

“TIỂU LANG...!! NÀNG Ở ĐÂU, TRẢ LỜI TA! TIỂU LANG...!!!!”

Hắn vẫn là như vậy gọi tên nàng?! Mặc kệ mặt mũi bị đánh cho sưng vù bầm dập, mắt vẫn tơ máu, y phục xộc xệch, không còn bộ dáng ung dung nhàn nhã với nụ cười thần nhiên trên môi. Tiểu Lang thấy khó mà tin nổi, đây thực sự là Tuyết Tinh Nguyệt? Đây, đều là vì nàng sao?

Không chỉ Tiểu Lang cảm thấy khó tin, mà ngay cả chính bản thân Tuyết Tinh Nguyệt cũng không tài nào tin được, trong hơn 20 năm nhân sinh của hắn thì đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy tức giận như thế, tức giận đến không thể kiềm chế được chính mình. Trước đây, cho dù Chu quý phi có thường hay rì vào tai hắn những lời đại nghịch bất đạo hay phạm thượng, hắn cùng lắm cũng chỉ là vỗ bàn hoặc to tiếng bảo nàng dừng lại, đó đã là trạng thái cao nhất biểu thị cho sự tức giận của hắn, chưa bao giờ hắn nghĩ đến việc sẽ cùng người khác xảy ra xô xát, ẩu đả như bây giờ.

Đứng trong một góc tối nhìn Tuyết Tinh Nguyệt kêu gào tên nàng, trái tim Tiểu Lang như trật đi một nhịp, nàng đưa tay đặt lên lồng ngực, cảm nhận từng nhịp đập hữu lực từ lòng bàn tay truyền đến. Thật kì lạ, cảm giác này rốt cuộc là gì? Trái tim ân ân nhột nhột, có chút vui sướng, cũng có chút tiếc thương. Nhìn hắn nỗ lực tìm cách cứu nàng, tuy không biết kết quả ra sao, nhưng thấy có một người vì mình mà quan tâm, lo lắng như thế, không khỏi ngăn được vui vẻ đang dâng lên. Nhưng rồi, tâm lại sinh đau. Trông thấy những kẻ vũ phu, thô lỗ đánh hắn đến không còn nhìn ra bộ dáng ban đầu mà cảm thấy thật phần nộ. Là tên nào nhẫn tâm hạ thủ tàn nhẫn như vậy, toàn chọn những phần mềm dễ tổn thương mà đánh hắn.

“Đù rồi, đừng la lối ầm ĩ nữa. Các người cũng dừng tay lại hết cho ta.” Thang Viễn Thần lớn tiếng quát nạt đám người còn chưa nhận ra sự hiện diện của hắn, túm lấy cổ tay Tiểu Lang lôi nàng cùng đi đến. Hắn đẩy nàng vào người Tuyết Tinh Nguyệt, chán ghét nói:

“Trả lại cho người đấy, mang nàng ta rồi cùng biến khỏi nơi này đi. Đám người các người thật nhiều sự, toàn chỉ biết làm ta thấy mất hứng.”

Luống cuống tay chân giữ lấy Tiểu Lang, Tuyết Tinh Nguyệt vội vàng kiểm tra xem nàng có bị thương không, không biết rằng nàng cũng đang lướt mắt làm điều tương tự với hắn.

Tuyết Tinh Nguyệt gấp gáp nên không để ý đến mọi người xung quanh, cách mà bọn họ nhìn hắn và Tiểu Lang đều thật khác thường. Ở họ là ánh mắt tìm tòi hiếu kì, còn ở nàng là không hài lòng khi nhìn thấy thương tích trên người hắn. Đuôi mắt Tiểu Lang khép lại, bắn cho Thang Viễn Thần một tia ý tứ.

Từ thần không vui, xem ra có người sắp gặp nạn.

“Trí Thịnh.” Thang Viễn Thần trầm gọi, nam tử nho nhã đưa bọn người Tuyết Tinh Nguyệt tiến vào đây bước lên, chấp tay đối.

“Đầu lĩnh cho gọi.”

Thang Viễn Thần nhướng mày: “Đây là chuyện gì? Tại sao ngay trong sảnh đường Lôi Hồ trại lại diễn ra chuyện này? Không phải ta đã bảo người tiền họ rời đi rồi sao, vị Tinh Vương đây lại là gì?” Một chùm câu hỏi được đặt ra, theo mỗi câu hỏi, ánh mắt càng nheo lại nguy hiểm. Hay là người không coi lời của ta ra gì, cả Điều luật của Lôi Hồ trại cũng để đi đằng nào?”

Trí Thịnh liếc nhìn Tiểu Lang đang ở cạnh Tuyết Tinh Nguyệt giúp hắn lau chùi vết bẩn trên mặt, không cẩn thận làm Tuyết Tinh Nguyệt đau đến nhủu mày, bối rối xin lỗi xoa xoa cho hắn. Thu hồi mắt, đối Thang Viễn Thần tưởng thuật sự việc.

“Thưa Đầu lĩnh, vốn ta đã cho người tiền các vị ấy xuống chân núi, nhưng nửa đường Tinh Vương tỉnh lại, một mực khẳng khái muốn gặp thiệp thân nha hoàn của mình, cũng là người mà Bạch Vương đã đem tặng cho Đầu lĩnh. Tinh Vương đường đột xông vào Lôi Hồ trại, gặp sự ngăn cản của huynh đệ trong trại càng chống trả quyết liệt, ta bắt đắc dĩ không cản được bước chân của ngài ấy, để ngài ấy xông vào tới tận đây. Một vài huynh đệ quá khích nên đã lỡ mao phạm đã thương ngài ấy, thủ hạ bên Tinh Vương vì bảo vệ ngài ấy mà xảy ra xô xát với người ở bên ta.” Y bỗng quỳ xuống, cầu tình: “Đầu lĩnh, ta biết mọi người trong trại đã vi phạm một trong những Điều Luật mà Đầu lĩnh đã đặt ra là không được gây sự trong lãnh địa của Lôi Hồ trại, nhưng không thể chỉ trách người của ta được, tất cả đều là ngoài ý muốn, xin Đầu lĩnh niệm tình suy xét.”

Tiểu Lang nhủu mày nghe y nói. Với một người chưa bao giờ động thủ đánh người như Tuyết Tinh Nguyệt, cùng một đám người coi đánh nhau như com bura thì lợi thế nghiêng về phía ai, mọi người ai cũng có thể tự đoán biết được. Đọc vị từ những vết thương trên người Tuyết Tinh Nguyệt có thể thấy, người xuống tay tuyệt không nương tình, giống như đối với Tuyết Tinh Nguyệt có thâm thù đại hận, không hề kiêng dè kiềm chế lực đạo mà xuống tay. Gì mà lỡ tay mao phạm chứ, theo năng thấy là nhân chấy nhà mà hôi của thì đúng hơn.

Hừ, năng thì chăm chút hắn kỹ lưỡng, những tên này thì xem hắn như rác rưởi chẳng để vào mắt. Giới cho những kẻ lớn lối nói công đạo như các người, để ta xem các người còn có thể cười được bao lâu.

Thang Viễn Thần nhất mực chú ý đến hành động của Tiểu Lang, đương nhiên thấy được sát khí từ mắt năng, liền biết rằng mọi chuyện không ổn, Tiểu Lang rất để tâm đến vị Vương gia này, nếu hắn không ra mặt cho Tuyết Tinh Nguyệt một cái công đạo, e là từ nay về sau hắn sẽ không sống yên thân với cái gia hòa bạo lực này. Vẫn là nên nhanh chóng giải quyết vụ việc, Tiểu Lang cần có không gian yên tĩnh để điều tức khí lực, nếu để năng ở đây bạo khí lộ diện trước mặt mọi người, thì mọi công sức nhằm che dấu thân phận bao lâu nay đều đổ sông đổ bể.

Thang Viễn Thần hừ lạnh: “Người nói nghe thật dễ dàng, rốt cuộc phải có bao nhiêu cái ngoài ý muốn để các người vi phạm đây?” Hắn nghiêm mặt, giọng ám trầm: “Điều luật là Điều Luật, đã vi phạm thì phải chấp nhận trừng phạt thích đáng, các người là người trong trại lẽ ra phải hiểu điều này hơn bất kỳ ai, cố tình biết nhưng lại vi phạm, thử hỏi ta có thể bỏ qua cho các người được sao? Có lần thứ nhất đương nhiên sẽ có lần thứ hai, thứ ba, ai cũng như các người thì Lôi Hồ trại này sẽ thành ra gì, còn ai tâm phục khẩu phục mà tuân theo lời của ta? Luật bất vi thân, có công thì thưởng có tội thì phạt, tuyệt không thiên vị bất kỳ ai.” Thang Viễn Thần đảo mắt nhìn Trí Thịnh cúi đầu, mắt sắc bén liếc những tên hoang mang đứng ngồi không yên: “Những người có tham gia góp mặt trong chuyện này bước ra.”

Những tên vừa rồi còn thích thú vì đánh được Tuyết Tinh Nguyệt giờ xiu xiu ỉn ỉn, mặt tái mét như tờ, lo sợ trừng phạt nghiêm khắc của Đầu lĩnh, những tên khác thì thở phào nhẹ nhõm, thậm chí cảm thấy may mắn vì chỉ đứng ngoài nhìn chứ không tham gia. Mọi khi, dù Thang Viễn Thần vẫn nghiêm trị những trường hợp vi phạm, nhưng chưa bao giờ ra mặt mà giao lại cho Trại phó là Trí Thịnh toàn quyền phụ trách. Nhưng hôm nay hắn lại đích thân chủ trì, cho thấy đối với chuyện này hắn có bao nhiêu nghiêm túc, bọn họ xem chừng là khó tránh khỏi một kiếp tai ương.

Năm, bảy tên rời hàng bước ra, vẻ mặt như để tang cho thân nhân đã mất, không muốn cũng không còn cách nào khác, tiến đến trước mặt Thang Viễn Thần.

“Để lại một cánh tay rồi cút xuống.” Thang Viễn Thần lãnh giọng.

Đám người mặt xanh mét, mất một cánh tay hay mất một mạng tùy họ lựa chọn. Trong Điều luật của Lôi Hồ trại cũng đã đề cập đến, mọi sự đều phải nghe theo chỉ thị của Đầu lĩnh, bất tuân mệnh lệnh thì bồi mạng lại thay.

Cần răng, một người trong số đó làm gương vung đao đoạn tay mình, máu bắn ra tung tóe, người nọ ôm chặt tay không hé một lời, nén chịu đau đớn dữ dội từ một cánh tay không còn.

Tuyết Tinh Nguyệt đưa Tiểu Lang ra sau bảo hộ, dè chừng cảnh giác những người ở Lôi Hồ trại. Tiếp đó là một màn máu tanh để đời, những người khác noi gương kẻ đi trước cũng tự đoạn tay mình, chỉ có điều không phải ai cũng có được lực tự chủ kinh người mà nuốt vào lời đau, cả sảnh đường Lôi Hồ trại rộng lớn phút chốc chỉ còn nghe thấy những tiếng rít gào như dã thú bị thương của mấy người bọn họ.

“Cút xuống!” Một lời này của Thang Viễn Thần như giải thoát cho họ, ôm lấy cánh tay rỉ máu lũ lượt li khai.

“Người ta cũng đã trả.” Thang Viễn Thần mỉa mỉ mắt nhìn qua Tuyết Tinh Nguyệt: “Không biết Tinh Vương còn có việc gì hay không?”

Tuyết Tinh Nguyệt đương nhiên hiểu đây là lệnh đuổi người, cũng đã tìm được Tiểu Lang rồi, hắn không còn lý do gì ở lại đây thêm nữa.

“Không có, đã làm phiền Đầu lĩnh nghỉ ngơi, tại hạ xin được phép cáo từ.”

Đôi Thang Viễn Thần một cái lễ, Tuyết Tinh Nguyệt nắm tay đưa Tiểu Lang rời Lôi Hồ trại, Phan Kiềm cùng mấy người thuộc hạ yểm trợ phía sau, hộ tống hai người ra khỏi Lôi Hồ trại an toàn.

Cho người thu dọn tàn cuộc, Thang Viễn Thần nhướng mắt nhìn Dạ Lang lẻo đẻo đi theo Tuyết Tinh Nguyệt, trông nàng tựa như gà con đang ở trong vây cánh của gà mẹ, nhỏ nhắn, đáng yêu khiến người muốn che chở, mắt hần hình tượng lạnh lùng mà bao người kính sợ. Dạ Lang như vậy, Thang Viễn Thần cảm thấy thật mới mẻ, càng thấy thích bộ dáng này của nàng hơn, thái độ đối với Tuyết Tinh Nguyệt cũng khác hẳn, trong đó còn có sự kính nể lẫn bội phục. Không thể bội phục được sao, có thể đối với Huyết la Tử thần vạn người khiếp sợ bằng thái độ gà mẹ chăm sóc, bảo vệ như vậy thử hỏi mấy người làm được. Cứ coi như không biết nàng là ai đi, nhưng có thể sống ung dung bên cạnh cái người hay gây chuyện náo sự đó cũng thật tài tình đi, còn có cái mặt nhon nhon cùng cái miệng chuyên công kích người đó nữa, đôi lại là hần, chắc hẳn đã bị nàng làm cho tức chết từ lâu rồi.

Thang Viễn Thần thờ dài, hần bỗng thấy thương vị Tình Vương này ghê, kiếp trước vị Vương gia này hẳn là quên không đốt nhang cúng bái thần phật, nên trời cao mới xui rủi cho gặp phải cái đại tai tình phiền toái này. Thang Viễn Thần cũng vì chính mình mà thấp một ngọn nến thương thay cho vận mệnh long đong, bèo bọt của hần. Đời này gặp gỡ quen biết nàng đã định trước, quãng đời còn lại của hần sẽ không bao giờ có được hai chữ “Bình yên.” Hãy đã..

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Ngu ngốc! (2)

“Gia à, có thể thả tay ta ra một chút được không? Ngài nắm mạnh như vậy làm ta đau.”

Một đường xuống núi này Tuyết Tinh Nguyệt hầu như không hề buông tay nàng, như là sợ nàng chạy mất mà siết chặt tay không rời, mạnh đến mức nàng bắt đầu cảm thấy cổ tay hơi ê nhức. Thiết, có cần phải nắm chặt đến vậy không?

Nghe nàng nói, Tuyết Tinh Nguyệt khựng lại, xoay người nhìn nàng đắm chiêu.

“Không cần, cũng sắp đến nơi dừng trại rồi.” Lại kéo nàng đi, nhưng tay đã hơi nói lỏng ra một chút.

Chùng này vẫn chưa ăn thua gì đâu, ta đã quá xem thường độ cố chấp của hần rồi. Tiểu Lang cảm nín mặc niệm trong lòng.

Đáng thương cho Tuyết Tinh Nguyệt, Tiểu Lang chính là một cái đầu gỗ hoàn toàn mù tịt trong chuyện tình cảm, ngay cả cảm xúc của mình còn không hiểu nổi chứ nói chi đến người khác. Nàng có thể hiểu được sự quan tâm của Tuyết Tinh Nguyệt dành cho nàng, nhưng lại không hiểu được vì sao hần chấp nhất như thế, không phải nàng chỉ là một cái nha hoàn thôi sao, hà cớ gì hần lại để tâm nàng, thậm chí còn không do dự quay lại Lôi Hồ trại cứu nàng. Nàng nghĩ, nàng bắt quả cũng chỉ là một gia nhân bên cạnh hần mà thôi, bất cứ khi nào cũng có thể bị thay thế, giống như nàng đã làm điều đó với Đông nhi, hạ bệ nàng ta để đứng vào vị trí bên cạnh Tuyết Tinh Nguyệt.

Trong mắt Tiểu Lang, thế giới được chia thành ba dạng người. Một là những người như Tuyết Bạch Cầm, kiểu người này nàng đã gặp qua không ít, cũng có thể dễ dàng lí giải những hành động của họ hơn cả, ẩn mình chờ thời cơ. Đây là dạng người vì để đạt được lợi ích cuối cùng mà bất chấp tất cả, không thiết hi sinh những người xung quanh. Nàng hiểu bởi vì nàng cũng chính là người như thế, chấp nhận đánh cuộc, cam chịu nhưng không khuất phục, sống quy thuận dưới quyền uy kẻ khác để có được một cơ hội đứng lên giành lấy những thứ mà mình muốn, những thứ vốn thuộc về mình. Bảo nàng âm hiểm gian trá cũng không sao, vì đó mới đúng thật là con người của nàng, xấu xa và ích kỉ, vì để đạt được mục đích, nàng sẵn sàng cho đi đủ là mạng sống của chính mình.

Thứ hai là những người như Vô Minh Tà chủ, đứng trên tất cả kiểm soát mọi thứ, xem con người như những con rối sống, dùng tình yêu để tạo nên những vở kịch bi hài trong thiên hạ, một đạo thần đánh mất trái tim.

Và ba là những người như thân sinh phụ mẫu nàng.

Tiểu Lang nghĩ, có lẽ Tuyết Tinh Nguyệt là cùng một dạng người như phụ mẫu nàng, xem trọng tình cảm, phàm là những người hần nhận định, hẳn chắc chắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào để bảo vệ được họ. Đối với dạng người này, Tiểu Lang luôn cho rằng họ thật ngốc nghếch, vì có những người như Tuyết Tinh Nguyệt và phụ mẫu nàng nên những kẻ như Tuyết Bạch Cầm mới có thể nhân cơ hội mà trục lợi. Tiểu Lang thấy sống như Tuyết Bạch Cầm là thực tế nhất, y không dễ dàng bị tổn thương, luôn sẵn sàng tâm lí để đối diện tình cảnh khó khăn bất lợi nào, dù núp dưới bóng của kẻ khác nhưng lúc nào cũng có thể từ trong tối lao ra đâm ngược lại họ, và luôn luôn là những kẻ sống sót sau cùng.

Tiểu Lang chán ghét làm người tốt, chẳng những không được gì mà nơi nơi còn bị kẻ xấu rình rập hãm hại, giúp đỡ người đã không được báo đáp thì thôi còn bị mắng là giả nhân giả nghĩa, lấy oán đền ơn, chia cắt tình cảm, hại cho tan nhà nát cửa, cuối cùng là không còn gì, uất ức thì thôi chứ. Vẫn là quên đi, làm người xấu thoải mái hơn nhiều, muốn làm gì thì làm, không cần để ý đến miệng lưỡi thế nhân cùng những đạo đức giả tạo, sống cho mình vẫn là trên hết. Cũng không thể trách nàng nha, chung quy nàng là Sói, sống đen tối là bản chất của nàng. Nhưng nàng không ghét Tuyết Tinh Nguyệt, đối với hần còn có phần thương thức, đó hẳn cũng là lí do nàng không xuống tay với hần.

Thứ đầu tiên thu hút Tiểu Lang khi đến nơi dừng trại không phải là khuôn mặt nổi bão của Tuyết Bạch Cầm, mà là con mắt sung bầm của y, phá hồng

hình tượng vương gia tôn quý ngày thường, thay vào đó là vẻ lưu manh đầu đường xó chợ, nhất là cái bản mặt hách dịch đó.

Ha hả, là ai đánh y ra nông nỗi này Tiểu Lang đều thật lòng vỗ tay khen tặng, còn giờ hẳn một ngón cái lên luôn. Đánh rất đẹp, rất chuẩn, dám cá là năm ngày nữa cũng chưa bay dấu đâu. Rốt cuộc là vị anh hùng nào đã thay trời hành đạo, trừng trị cái tên xấu xa ác nhân này vậy nha?

Chưa kịp đề Tiểu Lang liệt kê ra những người có thể là “Người hùng” trong mắt nàng, thì Tuyết Bạch Cầm đã hùng hổ xông tới, nắm lấy vạt áo Tuyết Tinh Nguyệt hung hăng chất vấn.

“Không thể tin được là ngươi có thể vì á tiện nhân này mà trở mặt với huynh trưởng, chẳng những ra tay đánh người mà còn hành động ngu ngốc, đại dột trờ lại Lôi Hồ trại cứu á ta ra. Ngươi có biết ngươi đã làm gì không hả? Trước khi đến đây ta đã nói đi nói lại với ngươi bao nhiêu lần rồi, vậy mà ngươi vẫn cố tình phạm phải, ngươi là không xem lời nói của ta có trọng lượng nào? Ngươi không chỉ trở mặt với Lôi Hồ trại mà còn trở mặt với triều đình Tuyết Thanh Quốc, với lễ dân bá tánh đại đường ta, bao nhiêu công sức bởi vì ngươi mà trở thành công cốc, ngươi ăn nói ra sao với dân chúng Kinh Hồng thành đây? Còn có cả phụ hoàng nữa, phụ hoàng sẽ nghĩ sao về thất bại này? Tất cả là tại ngươi, là tại á tiện nhân này, các ngươi còn mặt mũi quay về đây ư, các ngươi không thấy hổ thẹn với giang sơn xã tắc Tuyết Thánh Quốc à?”

Đứng sau lưng Tuyết Tinh Nguyệt, Tiểu Lang vung trộm lau mồ hôi. Chửi xối xả luôn chứ, không cho ai mở miệng luôn, công nhận là người có học thức có khác, ngậm miệng mở miệng đều là quốc gia đại sự. Ô hay! Thế còn lợi ích của ta thì sao, sao không nghe ngươi nhắc đến nhỉ? Tính chơi kiểu một người hi sinh vì mọi người đây hử?

Ngửa tay ghê á, thật muốn đâm cho con mắt còn lại của y cũng sưng vù lên luôn, sau đó nhét dây lưng quần vào miệng y, trói y ở gốc cây đầy kiến, thả vào áo y vài con cua đồng, dù ong phi tiêu vào mặt y, để xem y còn có thể mở miệng mắng người nữa được không?

Có lẽ oán khí của Tiểu Lang quá sâu đậm, Tuyết Bạch Cầm đánh cái rùng mình, ngừng tay không truy vấn Tuyết Tinh Nguyệt nữa, mà nghiêng người nhìn nàng đứng nép sau Tuyết Tinh Nguyệt. Trông cái mặt tươi cười rạng rỡ của nàng, Tuyết Bạch Cầm càng thêm khẳng định, kể từ này giờ vẫn ở sau lưng y âm thầm trừ diệt nhất định là nàng chứ không ai.

Tuyết Bạch Cầm đẩy Tuyết Tinh Nguyệt, thò ra một hơi phìền chán, nói:

“Được rồi, dù gì thì mọi chuyện cũng đã vỡ lở ra như vậy, không còn cách nào khác, chỉ đành đến bước nào thì tính bước đó thôi.” Y cười giảo hoạt, đẩy mắt lộ ra hung quang tính kẻ: “Giờ chúng ta sẽ ưu tiên xử lý công việc ở đây trước, nhưng khi về đến hoàng cung, Hoàng đệ của ta, tự đệ biết nên làm gì chứ?”

Đây mới thật sự là mục đích của chuyến đi này. Không phải vì cứu giúp những nạn dân mà liều mình xông vào hang cọp, cũng không phải vì cái đề phiến toái ở Kinh Hồng thành, sao y hi sinh bản thân mình vì những tên dân đen ngu muội này chứ. Tất cả đều có lí do của nó, y ngàn dặm xa xôi lặn lội đến đây chỉ để.. Đúng vậy, để loại bỏ Tuyết Tinh Nguyệt cùng mẫu phi của hắn.

“Đa tạ Lục hoàng huynh nhắc nhở, khi trở về ta sẽ đến gặp phụ hoàng nhận tội sau.” Lười cùng y đôi co, Tuyết Tinh Nguyệt kéo tay Tiểu Lang về cỗ xe ngựa của họ, ngày hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, Tuyết Tinh Nguyệt không muốn bận tâm thêm kẻ đang đứng sau lưng hắn bày ra vẻ mặt mưu kế đạt thành. Nhưng Tuyết Tinh Nguyệt bỏ qua không có nghĩa là ai đó cũng sẽ bỏ qua.

Hào đáng ghét!

Tiểu Lang rũ mắt che đi tình quang lóe lên, tay ở nơi Tuyết Tinh Nguyệt không thấy bắn ra hòn đá nhỏ về phía khớp gối Tuyết Bạch Cầm. Đang đi giữa chừng muốn về cỗ xe ngựa thanh lí một chút, chân chợt nhói lên một cái, Tuyết Bạch Cầm mất đà, tiếp đó y lao thẳng vào hòn đá cuội trơn tru dần phóng đại trước mắt.

Bốp.

Sao bay đầy trời, binh lính ngu người nhìn Bạch Vương sà xuống hôn đất mẹ, sự việc diễn ra quá mức nhanh chóng khiến Cầm Thương đứng gần đó cũng không kịp trở tay, tro mắt ra nhìn Tuyết Bạch Cầm vò éch. Vụn vật bỗng chốc trở nên tĩnh lặng, đám người Cầm Thương thờ cũng không dám thở mạnh, sợ làm phật lòng vị Vương qua có lòng kiêu hãnh cao ngất trời này.

Tuyết Bạch Cầm lồm cồm bò dậy, chờ khi y ngóc đầu lên, bên con mắt còn lại đã xuất hiện một vòng tròn thâm quầng hết như bên mắt bị Tuyết Tinh Nguyệt đâm, đàn mặt ra nhìn xung quanh thấy thương.

“Á! Có con cú mèo kia giá!” Nữ nhân vô lương nào đó che miệng thất thanh la lên.

Không biết là ai khoi lên trước, cả đám hò hét cười ầm, ngay cả Cầm Thương dù đã cố dằn lòng không nên thất lễ cũng nén cười đến chảy cả nước mắt, vội vàng chạy lại nâng y dậy mà bụng co thắt căng cứng, càng đừng nói chỉ đến nữ nhân đã lăn ra đất cười vật vờ.

Tuyết Tinh Nguyệt thức thời, nhanh chóng lôi Tiểu Lang còn đang cười đến không chịu nổi rồi đi nơi sắp nổi lên giông bão này, quả nhiên hắn đoán không lầm, một lát sau chỉ còn lại tiếng quát tháo ầm ĩ của ai đó.

Cũng sau đêm đó, hận thù của Tiểu Lang và Tuyết Bạch Cầm càng thêm sâu. Từ hận đến nhìn mặt đã thấy ăn cơm không ngon, thẳng cấp lên thành không muốn hít thở chung một bầu trời, ra đường chỉ muốn xua chó cắn cho vài phát, lên chùa cúng bái chỉ để van vái cho sét đến hóa kiếp kẻ kia, hận sâu như biển, thù tựa Thái Sơn, có đầu thai thêm mấy kiếp nữa cũng không phai bớt mối hận thù để đời truyền kiếp này.

“Thật sự là không sao? Gia, ngài đừng nên cậy mạnh, trước để ta xem cho ngài đã.” Tiểu Lang đưa tay muốn chạm vào mặt Tuyết Tinh Nguyệt để xem

vết thương, liền bị Tuyết Tinh Nguyệt giữ lại, dời sang bên.

“Ta không sao, thật sự. Chính ta mới là người muốn biết, hấn không làm gì nàng chứ?” Có thể dễ dàng buông tha cho chúng ta như thế, Đầu lĩnh Lôi Hồ trại từ bao giờ là người thấu tình đạt lý như vậy?

Tiểu Lang nhún vai: “Không có, hấn không có làm gì ta hết. Ngược lại hấn còn cầu ta nhanh đi cho rảnh nợ ấy.” Xem ra nếu không cho Tuyết Tinh Nguyệt một lý do hợp lý, hấn nhất định sẽ không bỏ qua chuyện này. Nàng thờ dài: “Gia à, ta thật sự không muốn nhắc lại chuyện này thêm nữa. Dù gì thì ta và ngài cũng đã an toàn trở ra, hà tất phải tiếp tục truy cứu sự việc đã qua làm gì, vẫn là nên quên đi.”

Bạch Vương đem nàng bán rẻ cho Lôi Hồ trại, Tinh Vương bán mạng đem nàng cứu về, giá cả và giá bán đều đã ngang bằng nhau, đó là chưa kể những gì Tuyết Tinh Nguyệt còn phải trả sau đó, đối mặt với chất vấn của thiên triều. Dù Tuyết Tinh Nguyệt có là con của Hoàng đế đi chăng nữa, nhưng nếu hấn gây ra những chuyện ảnh hưởng đến vận mệnh Tuyết Thánh Quốc, thì thiên tử cũng như thứ dân, tội càng thêm tội, có thể bị bãi bỏ chức vị hoặc bị lưu đày, và trên hết, hấn có thể bị xử tử. Hồ dù không ăn thịt con, nhưng người đã không có tình thì dù có là thân sinh ruột thịt cũng sẽ không do dự loại bỏ.

Nhất vô tình đế vương gia

Ái tình phù phiếm được bao nhiêu chân thật

Ngươi lừa ta, ta lại lừa ngươi

Đến sau cùng, ai cười ai khóc?

“Ta chỉ muốn biết một điều.” Tuyết Tinh Nguyệt nhìn thẳng vào nàng, nhẹ giọng: “Hấn có làm khó nàng không? Sẽ không bắt nàng làm những gì mà nàng không muốn chứ?”

“Không, gia à.” Nàng cười cười, lắc đầu: “Hấn không có ép ta làm gì hết. Nếu thật sự hấn có đến tìm ta gây khó dễ, ta nhất định sẽ nói cho gia biết. Tin tưởng ta, được không?”

Tuyết Tinh Nguyệt chăm chú nhìn Tiểu Lang, nâng tay vén lọn tóc che khuất tầm mắt nàng, ý cười treo ở trên môi.

“Hào, nếu có việc gì xảy ra, tuyệt đối không được giữ kín tự làm khó mình. Ta tin tưởng nàng nên cũng mong nàng sẽ tin tưởng ta như vậy, ta, sẽ không bao giờ bỏ lại nàng.”

Thịch.

“Nàng mệt rồi, thu xếp một chút rồi nghỉ ngơi đi. Ta sang chỗ Cẩm Thương tướng quân xử lý vết thương rồi sẽ về ngay.” Vô nhẹ đầu nàng, Tuyết Tinh Nguyệt xoay người ra khỏi xe ngựa.

Tiểu Lang ngờ ngác nhìn đỉnh rèm buông xuống, tay không tự giác đã đặt lên nơi Tuyết Tinh Nguyệt vừa chạm vào, dường như vẫn còn lưu lại hơi nóng ở đó, nóng đến mức Tiểu Lang không thể kiềm chế tìm mình đập loạn.

Lại vậy nữa rồi, cái cảm giác kì quái đó. Chẳng lẽ do lâu ngày không dùng thuốc nên cơ thể trở nên bất thường sao? Trước đây, dù có luyện công đến mức kiệt sức cũng chưa bao giờ xảy ra dị trạng này. Thang Viễn Thần nói đúng, ta vẫn là nên đi gặp Đại ca một chuyến, chắc chắn huynh ấy sẽ có câu trả lời cho tất cả những vấn đề của ta.

Đêm yên tĩnh nghe tiếng côn trùng kêu vang, gió lất lư cây roi xuống những chiếc lá đơn bạc. Ánh trăng vén rèm, phủ lên bóng người trong cỗ xe ngựa quý giá, màn tóc như tơ rơi xuống má người nằm trên đệm mỏng say ngủ, trong bóng tối như vang lên tiếng thì thầm khe khẽ.

“Ngu ngốc!”

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Có những vết thương không thể chạm tới (1)

“Chán quá, chán quá đi à! Sao mà chán dữ vậy nè, chán chết mất!”

Nằm sắp ra bàn, Tiểu Lang không biết đây đã là lần thứ bao nhiêu nàng mở miệng than vãn rồi nữa. Vươn tay nhỏ cây nấm mọc từ đỉnh đầu xuống liệng đi, Tiểu Lang nằm nghiêng hả qua một bên tay, tay còn lại nhàn rỗi cào cào mặt bàn sần sùi. Nàng sắp mọc meo rồi!

Đã gần một tháng từ khi đặt chân đến Kính Hồng thành, Tuyết Tinh Nguyệt cùng Tuyết Bạch Cầm, hai vị khâm sai triều đình, hầu như ngày nào cũng bận rộn với sự vụ. Nào là tiếp tế cho dân, lập lại trị an trật tự, giám sát công trình đề điều, đốc thúc nhân công, và vô số vấn đề liên quan đến Kính Hồng

thành. Tiểu Lang trông Tuyết Tinh Nguyệt hôm nào cũng đi từ sớm mà mãi đến tận tối muộn mới về mà thấy thương vô cùng, càng thêm oán trách tên chết tiệt Tuyết Bạch Cầm giao cho hắn quá nhiều việc mà không để nàng giúp. Ở đâu ra cái lí? “Đây là chuyện quốc gia đại sự, phận nữ nhi như ngươi biết gì mà xen vào”, rồi nhần tâm xách nàng vứt ra ngoài chứ? Tiểu Lang không chỉ một lần bày tỏ xúc động muốn đập chết Tuyết Bạch Cầm, dẫn cho y một trận như tử, để cái mặt hồng hách của y sung vù như đầu heo. Tuyết Tinh Nguyệt chỉ thờ dài, bảo nàng trong thời gian này chịu khó đừng sinh sự, nhần nại ở lại trong trang viện của An đại nhân – Quan phụ mẫu của Kinh Hồng thành này – chờ khi sắp xếp ổn thoả mọi việc, nhất định sẽ mang nàng đi thăm thú đó đây.

Tuyết Tinh Nguyệt đã nói đến thế, phận ăn nhờ ở đậu như nàng đành phải an phận chịu bó chân ở đây thôi chứ sao, mọi người trong trang viện đều rất tốt, đối với nàng cũng chu đáo vô cùng, cơm ăn nước uống đều dâng tới tận cửa, khiến nàng có loại lỗi giác như tiểu thư khuê phòng. Nhưng dù cho có tí ni thể nào thì chung quy vẫn lộ ra sơ hở, nói họ sợ nàng lạ nước lạ cái nên đặc biệt chiều cô, chỉ bằng nói đúng hơn là họ không muốn để nàng rời khỏi phòng, cố tình sắp đặt người giám thị nàng.

Một lần vô tình nghe được tiếng động lạ, Tiểu Lang men theo âm thanh thì đến được nhà kho, thấy phía trước có bốn, năm gia đình đứng gác, dường như họ đối với tiếng động phát ra sau cánh cửa khoá chặt rất quen thuộc, cũng chẳng lạ lẫm gì mà đi tò mò mở ra xem. Thấy nàng đến, từ đằng xa họ đã cử người ra đón đầu chặn lại, Tiểu Lang chú ý khi nàng hỏi có gì bên trong, họ liền đánh mắt qua nhau rồi cười rất không thật, nói đây là nơi giam giữ những gia nhân làm sai đang chịu phạt, một mực đòi đi mối quan tâm của nàng, dẫn dụ đưa nàng quay về phòng.

Tiểu Lang là người dễ bỏ qua vậy sao, đương nhiên là chờ khi trời tối liền tìm đến căn phòng đó điều tra sự việc, xem xem chủ nhân của cái nhà này, An đại lão gia, đang cất giấu bí mật gì mà không muốn để người khác biết.

Mắt nàng loé lên, nhếch môi cười giễu cợt. Vị An đại nhân này quả nhiên không phải người tầm thường, hèn gì người ta hay bảo, kẻ làm quan tay đều nhúng chàm qua, lời này xem ra cũng không phải là không có lí của nó.

Trong nhà kho của y tàng trữ vô số hàng quốc cấm, không chỉ có thuốc phiện, pháo nổ cùng vô số vũ khí chuyên dụng của quân đội, mà còn một thứ khác cũng rất trọng yếu. Nó là!

Không ngờ, thân là quan phụ mẫu, y lại có thể qua mặt tất cả mọi người làm những việc tày trời như thế, nếu để triều đình biết được, y không chỉ bị lột mũ ô sa, tịch thu tài sản mà còn liên lụy đến cả dòng tộc, bị chém đầu thị chúng.

Nhưng, dù gì cũng không liên quan đến nàng, nàng chỉ muốn biết nó có ảnh hưởng đến nàng hay không thôi, những chuyện còn lại thì nàng không quan tâm, ai cũng có bí mật mà, đúng không?

Mặc xác cái tên họ An đó muốn gì, chỉ cần y không làm phiền đến nàng là được, những thứ khác chỉ là thứ yếu. Hấn ác, nàng cũng ác, hấn giả nhân giả nghĩa, nàng lại không phải kẻ sống hai mặt sao, lấy tư cách gì mà quản hấn? Tiểu Lang không phải người tốt, càng không nghĩ sẽ trở thành người tốt, sống chết của người khác không phải việc của nàng, lòng nhân nghĩa của nàng đã chôn xuống cùng ngày nàng mất đi tất cả.

“Thật chán đến vậy?”

Tràng cười khê đột ngột truyền tới, không cần nhìn nàng cũng đoán được chủ nhân của giọng nói đó là ai.

Tiểu Lang đổi thư thế nằm dài, bĩu môi: “Vâng, chán đến muốn phát điên luôn gia à!” Không thấy mớ nắm mọc trên đầu nàng sao? Đây chính là minh chứng ‘sống còn’ biểu thị cho cực độ nhàm chán của nàng.

Tuyết Tinh Nguyệt cười, đến gần bàn ngồi xuống, tự rót cho mình một tách trà.

“Ta đưa nàng ra ngoài đi dạo nhé!”

“Thật không?” Mắt Tiểu Lang sáng lên, sức sống trời dậy tung bừng sau những ngày mưa dầm âm u đất trời. “Gia thật sự sẽ đưa ta đi chơi hả?” Ngần vịn lần đứng lên ta mừng hựt nha!

Tuyết Tinh Nguyệt bẹo má nàng, cười cười: “Ta đã bao giờ lừa nàng chuyện gì chưa?” Tiểu nha đầu đa nghi.

Tiểu Lang nghiêng đầu suy nghĩ: “Hình như là chưa nha!”

Trong ấn tượng của nàng với Tuyết Tinh Nguyệt, hấn dường như chưa bao giờ chỉ nói cho có lệ, nhất ngôn cửu đỉnh, đã nói là làm, đã quyết sẽ không bao giờ thay đổi, hạo hạo giữ trọn một lời quân tử.

“Vậy nàng còn băn khoăn gì?”

“Công việc của gia, tất cả đều đã xử lí ổn thoả rồi?” Nhanh như vậy? Mấy hôm trước còn thấy Tuyết Bạch Cầm hú hét gào Tuyết Tinh Nguyệt nhanh tay làm cho xong công sự vụ để còn bám báo về triều đình mà?

“Nga, cái đó.” Tuyết Tinh Nguyệt hơi dòi mắt: “Lục hoàng huynh bảo phần còn lại cứ để huynh ấy lo, ta coi như đã xong việc ở đây, khoảng thời gian còn lại trong khi chờ xem tiến độ phục hồi của Kinh Hồng thành, ta không được phép nhúng tay làm bất cứ chuyện gì mà chưa được sự đồng ý của huynh ấy. Ngoài những việc liên quan đến Kinh Hồng thành ra, ta muốn làm gì cũng được, y sẽ không quản.”

“Gì chứ?” Tiểu Lang nộ khí xung thiên, đứng dậy đập mạnh xuống bàn một cái, bất bình: “Vậy chẳng phải là y đoạt hết công lao của gia về y sao? Gia vất vả cơ cực cực bao nhiêu ngày nay, há lại có thể để cho y hưởng lợi không như thế. Không được, ta nhất định phải đi gặp y một chuyến thay gia đòi lại

công đạo, tuyệt không để mọi chuyện thuận theo ý y vậy được.” Tiểu Lang hung hăng muốn xông ra ngoài, tính tìm Tuyết Bạch Cầm hai mặt một lời đối chất.

“Không cần đâu.” Tuyết Tinh Nguyệt giữ tay nàng lại, khuôn mặt dù vẫn tươi cười như thường nhưng Tiểu Lang nhận thấy cảm xúc dao động trong hân. “Đừng phí công. Tiểu Lang, ta rất vui vì nàng quan tâm ta, nhưng ta muốn nàng biết, ta không cần tranh công với ai hết, đó là một việc làm vô nghĩa.” Hơi dừng lại một chút. “Kể cả khi ta có làm tốt hơn nữa, cũng sẽ không một ai thừa nhận ta.” Thanh âm Tuyết Tinh Nguyệt thoáng trầm. “Luôn luôn là như vậy.”

Vì vậy nên, hân mới là Tinh Vương, mới là một cái vương gia không quân sự đời. Chỉ cần hân không động tay làm gì, mọi người đều sẽ thấy vui và biết ơn vì điều đó.

Tuyết Thành để đã nuôi dạy hân như thế, không văn không võ. Khi tất cả hoàng huynh của hân đến trường để học tập, có lẽ hân đang ở một góc nào đó trong hoa viên thần thờ nhìn trời. Những ngày lễ hội, săn bắn hay yến tiệc của hoàng gia, hân đều bị cấm tham dự vì lí do sức khỏe không tốt. Tuyết Tinh Nguyệt cười nhạt, có thể tốt nổi sao khi trong canh bỏ của hân đều pha kèm một lượng nhỏ độc dược, tuy không lấy đi ngay cái mạng còn con của hân, nhưng làm hân suy yếu và bệnh tật cũng không phải là không thể. Mà người làm điều đó hiển nhiên lại không phải là những cung tần phi tử, những người cảm thấy hân là mối đe dọa hay e ngại hân, mà lại là người có tước vị cao quý nhất Tuyết Thành Quốc, được xưng tụng là Thiên triều đệ nhất yêu cơ, thân mẫu ruột thịt của hân – Chu quý phi nương nương – Chu Liên Hoa.

Mẫu thân muôn sát hại con, trên đời này còn gì oan nghiệt bằng. Tuyết Tinh Nguyệt không biết nên cười vì hân vẫn còn sống, hay nên khóc vì người thực hiện kế hoạch của nàng là Trần Mama sau cùng lại bị Đông nhi hại chết. Không còn những ngày tháng bị đánh đập, bị đâm kiếm, bị nhốt trong phòng tối, cầu sinh cơ giữa muôn trùng thú dữ. Không phải giả vờ ra và tôn quý, là tiểu vương gia sống trong lụa là cẩm thực. Tuyết Tinh Nguyệt không biết có nên cảm tạ Đông nhi không nữa, Trần Mama chết đi không chỉ đối với Đông nhi không còn cản trở, mà đối với hân, đối với Tuyết Tinh Nguyệt còn là sự giải thoát.

Vòng tay cung nệm yêu chiều. Giã dối!!

Những lời thì thầm thân thiết bên tai. Giã dối!!

Ở trong vòng tay cùng cái ôm của người sinh ra chính mình, Tuyết Tinh Nguyệt lại không nhận thấy dù chỉ là một chút ấm áp, toàn thân hân lạnh lẽo, phát run vì những lời như độc xà ăn mòn vào xương tủy của nàng, nàng nói:

“Ta muốn siết chết ngươi, muốn ngươi biến mất khỏi cõi đời này. Ngươi là nỗi ô nhục của ta, là giọt máu mà ta muốn ném vào lửa để thiêu hủy.” Nàng nhếch đôi môi đỏ mọng, bàn tay ở bả vai Tuyết Tinh Nguyệt đã siết chặt lại như thể chứng minh cho lời nói của nàng, khám sâu vào da thịt non nớt những vân hân sưng tím, trông thấy Tuyết Tinh Nguyệt co rúm khuôn mặt nhỏ nhắn vì đau, nàng thoả mãn cười ngọt lịm, ở bên tai tiểu nhân nhi cắn một cái: “Một ngày nào đó, nhất định sẽ có một ngày.. Tự tay ta giết chết ngươi!”

Tại sao lại hận ta đến vậy? Lẽ nào sinh ra trên cõi đời này là sai lầm của ta sao?

“Ta không thích vẻ mặt này của gia, trông như gia đang muốn khóc vậy.” Tiểu Lang từ bao giờ đã đứng trước Tuyết Tinh Nguyệt, diện vô biểu tình nâng mặt hân lên, con ngươi đen thanh thủy chứa từng lời bá đạo: “Ta không cho phép. Gia không được khóc vì bất kì ai hay bất kì điều gì, kể cả chính bản thân gia. Nước mắt của gia, những giọt nước mắt trân quý này.. chỉ được phép rơi vì ta!”

Hân có thể cười nhưng đừng bao giờ để nàng thấy hân rơi lệ, nước mắt của hân kích động trái tim nàng, khiến nàng không thể kiềm chế suy nghĩ muốn phá hủy mọi thứ. Giống như rơi vào ma chướng, dấu biết hành động của mình có bao nhiêu ngu ngốc hồ đồ, lại không ngăn được bản thân trở nên điên rồ đầy ích kỉ. Nàng muốn giữ lấy hân, muốn hân chỉ thuộc về riêng nàng, Tuyết Tinh Nguyệt chỉ có thể là của Dạ Lang nàng!

Dạ Lang cười. Nếu có một ngày ta rơi xuống địa ngục, tin tưởng ta, ta nhất định sẽ mang gia theo!

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trắng và Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Có những vết thương không thể chạm tới (2)

Kính thành Tuyết Thánh Quốc.

Lầu son gác tía, khung cảnh rực rỡ diễm lệ, cung nữ tới lui dập dòn như hoa bướm, ngay cả hoàng thượng cũng trọng bước khi đặt chân đến nơi này, chỗ ở của Chu quý phi nương nương – Liên Hoa cung.

Trong gian phòng hoa lệ giăng kết hồng lụa, hồng y nữ nhân thân hình yêu nghiệt nửa nằm nửa ngồi trên nhuyễn tháp vô cùng liêu nhân, đối diện với tuyệt nữ nam tử cười đến câu hồn đoạt phách đắm chìm. Một tím một hồng, một nam một nữ, như tiên tựa như yêu, từ đằng xa nếu vô tình nhìn thấy chắc chắn sẽ không thể cưỡng được bị mê hoặc đến thất điên bát đảo trước vẻ mỹ lệ này.

Hạ xuống một quân cờ, tử y nam tử nâng môi gọi ra đường cong nhẹ.

“Có vẻ sự việc càng lúc càng đi lệch so với dự tính ban đầu của ngươi, quý tử của ngươi dường như đã động tâm với thuộc hạ của ta. Thật hài hước! Nếu hần biết được nàng là do ngươi nhờ ta phái đến giám thị hần thì sẽ ra sao nhỉ, ta thật nóng lòng muốn biết!”

Chu Liên Hoa cong môi cười lài, bàn tay ngọc ngà cho vào miệng nhắm nháp trái chu quả ngọt lịm, liếm môi quyến rũ.

“Chẳng sao cả, sẽ chẳng có gì xảy ra hết. Dù gì thì hần cũng đã quen với việc bị phản bội, chút chuyện con con này sao có thể dễ dàng hạ gục hần.”

Là nàng đã tạo cho hần thói quen đó, thói quen mất đi những thứ thuộc về mình. Khi Tuyết Tinh Nguyệt cảm thấy yêu thích hay quyến luyến gì đó, mặt kệ là hần cố tình che giấu không biểu hiện ra ngoài, nàng cũng có cách nhận biết và tìm được hầu hết chúng, sau đó đưa hần đến đây, ở ngay trước mặt hần phá huỷ tất cả những gì hần trân trọng. Có lẽ cũng vì lí do đó mà Tuyết Tinh Nguyệt rất thận trọng trong các mối quan hệ, cố gắng không tạo ra nhược điểm nào để bị nàng nắm bắt, luôn luôn giữ khoảng cách chừng mực không thân cận với bất kì ai là vậy.

Từ y nam tử bật cười, tròn mắt tối xuống: “Ta thật hoài nghi, ngươi thật sự là thân mẫu của Tuyết Tinh Nguyệt? Ngươi đối với hần rất tàn nhẫn, nào có người mẹ nào lại đi bày kế hãm hại chính nhi tử của mình, một lòng cầu cho hần nhanh chút chết đi. Hay là..” Tinh quang đậm lên, có thể làm cho nữ yêu mị trước mắt cảm hận đến mức xuống tay với nhi tử của mình chỉ có một người: “Vì nàng ta sao? Vì Tuyết Tinh Nguyệt rất giống nàng ta nên ngươi mới ghét lây sang cả hần?” Nam tử phá lên cười, rất không nhân hậu xát muối vào vết thương của nàng: “Trời ạ! Hoá ra Đề nhất yêu cơ Chu Liên Hoa nương nương lại là người lòng dạ hẹp hòi đến vậy, ngay cả một người đã chết cũng đi ganh tị cho được.”

Xooooàng...!!!

Chu Liên Hoa gạt phăng tách trà xuống thềm sàn, môi mím chặt, mắt đẹp trào dung nham hận thù. Nhìn thấy nụ cười trêu trọc của từ y nam tử, nàng hít một hơi vẩy tay cho cung nữ dâng lên tách trà khác, nhấp một ngụm trà từ từ ổn định lại tâm trạng kích động của mình.

“Xem ra ta đoán không lầm.” Nam tử cười: “Quả thật là có liên quan với nàng ấy, chỉ mới nhắc đến thôi mà ngươi đã phản ứng mạnh như vậy. Ha ha, nàng ấy ở dưới cữu tuyến hần cũng đang cười đi, cười vì bao nhiêu năm rồi mà ngươi vẫn chẳng hề thay đổi, vẫn là cái nữ nhân lòng dạ hiểm độc như xưa.”

Chu Liên Hoa nhếch môi, nhớ lại đoạn quá khứ đã chôn vùi trong kí ức, khuôn mặt xinh đẹp bỗng chốc trở nên độc ác.

“Ta thành ra thế này cũng nên cảm tạ Vô Minh Tà chủ ngươi một tiếng. Nếu không phải nhờ ngươi năm xưa mang ả đến cho ta, ta nào đã có cơ hội dùng ngàn đao lăng trì ả.” Thanh âm từ kẽ môi phun ra ngập tràn đay nghiến oán hận: “Ả nữ nhân đó cho đến lúc chết vẫn chăm chăm nhìn ta, nhìn bằng cái đôi mắt đã cướp đi nam nhân mà ta yêu nhất, ta hận không thể lập tức móc hai mắt ả ra ngay rồi ném vào vạt dầu sôi cạnh đó.” Nàng đã nghĩ ra hàng trăm, hàng ngàn cách tra tấn hành hạ nữ nhân đó, muốn ả sống không bằng chết, không bao giờ có thể dùng đôi mắt lăng ló đó quyến rũ ai được nữa.

Thanh âm phẫn hận dịu xuống, đôi môi như đoá hồng đào tiên diễm cong lên mà mỉa.

“Nhưng ta đã không làm vậy, ta để lại đôi mắt đó cho ả, muốn ả tận mắt chứng kiến từng bộ phận trên cơ thể ả rời ra trông sẽ như thế nào, muốn ả cảm nhận sâu sắc đau đớn, hối hận vì đã cướp đoạt hạnh phúc của ta, cho đến khi ta huỷ diệt ánh sáng trong đôi mắt đó bằng lưỡi dao sắc lạnh.” Máu của nữ nhân thấm ướt người nàng, Chu Liên Hoa vron lưỡi liếm đi giọt nước mắt mặn chát trên đầu môi. Đây sẽ là lần cuối cùng ta khóc, không phải cho người.. mà là vì chính ta!

“Này này, đừng đem trách nhiệm đổ hết lên đầu ta như vậy.” Khuôn mặt nam tử ẩn trong bóng tối thâm ảo: “Ngươi quên rồi sao, đây là những gì ngươi đã cầu ta. Ngươi ở bên chân ta thấp hèn quỳ xuống, đã khóc hết nước mắt của một đời người, bằng về mặt này của ngày đó, cầu xin ta..”

“Cầu xin ngươi giúp ta, ta biết chỉ có ngươi mới có thể giúp được ta. Xin ngươi hãy giúp ta trở thành người quyền lực nhất đất nước này. Ta muốn có sức mạnh, ta muốn được trả thù, muốn tất cả đều phải cảm nhận đau đớn mà ngày hôm nay ta đã trải qua. Ta sẽ trả mọi giá, bất cứ giá nào mà ngươi đưa ra, chỉ cầu xin ngươi hãy giúp ta!!!”

“.. Ngươi còn nhớ chứ?” Nhìn về mặt lạnh đi của Chu Liên Hoa, nhãn thần nam tử ánh lên quang ba tà lệ.

“Ta đương nhiên nhớ, Tà chủ không cần nhắc nhở.” Cũng chính bởi ràng buộc đó nên mới có nàng của ngày hôm nay.

Cạch.

“Chiếu tướng!” Trên bàn cờ, quân đen đã phong tỏa hết đường đi của quân trắng, buộc quân trắng cam chịu đầu hàng giao ra thủ lĩnh. Mày đẹp Chu Liên Hoa nhíu lại, nhìn nam tử tao nhã giờ lên quân tướng của nàng.

“Biết vì sao ngươi thua không? Ngươi thua vì đã để cảm xúc lấn át khiến ngươi không đủ lí trí để nhìn được toàn bộ cục diện dẫn đến những bước đi sai lầm, cuối cùng rơi vào tay của kẻ địch, mất đi địa vị, mất đi lãnh thổ, mất hết tất cả, thua trắng.” Y cười: “Bất quá đây chỉ là một bàn cờ mà thôi, một bàn cờ chết sao có thể so bì với sự đời khôn lường biến ảo được.” Y khẽ dùng lực, quân cờ trong tay liền tan thành bột mịn rơi xuống, liềm mắt, môi mông kéo ra nguy hiểm: “Chu Liên Hoa, đừng nghĩ Bồn tọa không biết những việc mà ngươi đang làm. Bồn tọa cảnh cáo ngươi, ngươi tốt nhất đừng nên đánh chủ ý gì lên người con sói cưng của ta, nàng không giống như những người mà ngươi có thể dùng lợi ích để thu phục qua đâu, cẩn thận ngược lại còn bị sói cắn chết đấy!” Đây mắt đậm lên tăm tối, cánh tay đã lướt đến cản cổ nàng siết chặt, chỉ hơi dùng lực một chút, không khó để đoán được kết cục của Chu Liên Hoa. “Những việc ngươi làm có thể che giấu được trời đất là nhờ Bồn tọa hậu thuẫn phía sau, nhưng đừng nghĩ có thể dùng nó để qua mặt được Bồn tọa. Lần sau còn dám tùy tiện hành động mà chưa được phép, chớ trách Bồn tọa với ngươi xuống tay không niệm tình.” Đây Chu Liên Hoa ngã lộn ra đất, Vô Minh Tà chủ phất tay áo rời đi.

Chu Liên Hoa ở một bên ho khan, không ngờ sự việc sớm đã bị y phát hiện. Một cung nữ tiến đến nâng nàng dậy, nhẹ tay đỡ nàng đến ghế ngồi.

“Nương nương, người không sao chứ?”

Chu Liên Hoa lắc đầu: “Ta không sao. Hồng nhi, người cùng những người khác lui ra ngoài đi, ta muốn yên tĩnh nằm một lát.”

Hồng nhi có chút không yên lòng cũng không dám trái lời, quy củ nhún người lui ra.

“Là.”

Chu Liên Hoa tựa vào đệm bông mềm mại trên ghế quý phi, hơi phiền chán nhu nhu thái dương.

Vô Minh Tà chủ quả không hổ là Vô Minh Tà chủ, mọi tính toán của nàng trong mắt y chỉ là trò đùa, y sớm đã biết nàng dự mưu thao túng người bên y, dù vậy vẫn mặc nàng tiếp tục làm, để y có thể qua đó loại trừ những kẻ phản bội. Chu Liên Hoa không hiểm lạ những thủ đoạn nham hiểm của y, một khi y đã ra tay thì nhất định sẽ tiêu diệt tận gốc, tuyệt không để bất cứ mầm mống tai họa nào có cơ hội trở dậy, đồng thời răn đe những kẻ có suy nghĩ không an phận muốn chống lại y.

Y là hoá thân của ác ma, tàn nhẫn vô tình, thứ y muốn là chiến tranh, là máu, là lửa, muốn nhấn chìm thế gian này trong địa ngục Tu La. Chu Liên Hoa sợ hãi, Vô Minh Tà chủ điên rồi! Ngày ngày gần kề y khiến nàng nơm nớp không an lòng, không biết được khi nào sẽ đến phiên nàng trở thành vật tế lột đường trên cây cầu nối liền hai bờ dương gian âm phủ. Chính vì vậy nàng mới muốn tạo ra thế lực riêng, không chỉ có thể bảo hộ được nàng mà còn có thể tùy thời giúp nàng khống chế giang sơn này, vậy mà chưa gì đã bị y phát giác ngăn chặn.

Đều nói “Gần vua như gần cọp”, nhưng nàng tình nguyện ở gần cọp cũng không muốn ở cạnh người hi nộ vô thường như Vô Minh Tà chủ. Y không phải là dã thú bá chủ một vùng trời, mà là một thợ săn môi khôn khéo quý quyết, những cái bẫy mà y giăng ra chẳng khác là bao so với thiên la địa võng, chống cự hay không chống cự, việc con mồi sắp bẫy chỉ là vấn đề thời gian.

Chu Liên Hoa toan ném cái gối sứ vào tường, cái gối vững mạnh rồi rơi xuống hết như tâm trạng nàng lúc này, khó chịu và bức tức, đến bao giờ nàng mới thoát được y đây?

“Người chắc chắn sẽ bị trừng phạt!”

Chu Liên Hoa sững người, câu nói năm xưa như vọng lại bên tai. Nữ nhân trước lúc chết đã nhìn thẳng vào tâm trí nàng, đôi mắt quyết tuyệt nhấn mạnh từng câu chữ cuối cùng trong đời.

Trừng phạt sao? Nàng nhếch môi cười nhạt. Kẻ cuối cùng bị ta đoạ đầy đến chết chẳng phải là người? Ta không tin vào luật nhân quả, ta chỉ tin vào chính mình để xoay chuyển vận mệnh, mà vận mệnh thì nằm trong tay người thức thời như ta, kẻ nắm được thời thế sẽ có được tất cả, đây mới là Luật.

Ta sẽ cho người thấy, người hay Vô Minh Tà chủ đều chẳng là gì. Sẽ có một ngày ta huỷ diệt tất cả những kẻ dám cản đường ta để đứng trên vị trí quyền lực nhất mà không chịu sự khống chế của bất kì ai, toàn bộ người trong thiên hạ sẽ phủ phục dưới gót giày của ta, và ta, sẽ trở thành Nữ vương của Tuyệt Thánh Quốc này.

Chu Liên Hoa bật cười điên cuồng, vọng tưởng đến một ngày nàng sẽ đứng trên tất cả mà cười như phát điên không ngừng được, không hề hay biết một màn này đã thu vào mắt người đang ngồi nhàn nhả trên cây.

Vô Minh Tà chủ cười, nữ nhân này quả nhiên có dã tâm lớn. Kẻ đã kí giao kèo với ác quỷ sao có thể còn là người, ngay từ đầu đã bị dục vọng nuốt chửng lấy rồi. Ha ha, kể từ lúc người cầu xin ta, tàn nhẫn xuống tay giết chết tình địch của mình, linh hồn người đã nhuộm màu vắn đục, thân xác người quý đã ngự vào, bóng tối lan tràn trong tâm trí, trở thành đồng loại của ta.

Y cười tà ác. Chu Liên Hoa, sắp tới Bản tọa sẽ mang đến cho người một cái lễ vật mà đảm bảo đời này người cũng không thể quên được!

“Khỏi bẩm Tà chủ, đã xác định được tổng cục của Di Thiên các!”

Một đạo bóng đen thành linh xuất hiện dưới bóng cây, thanh âm băng lãnh quỳ đợi lệnh.

“Tốt lắm!” Y cười vuốt môi mỏng mỉa mai. “Cũng lâu rồi chưa ra ngoài đi săn. Thông báo cho Tả - Hữu sứ, lệnh cho bọn hần nhanh chân bao vây quanh đó không cho kẻ nào thoát đi. Đêm nay, ta muốn nhuộm máu ánh trăng tàn.”

Tinh quang sắc lạnh như lưỡi đao bén nhọn cắt ngang mặt không khí, lá cây đơn bạc không chịu nổi sức gió đánh quất rũ rượi lia cành. Ngày dần chuyển sang đêm, đượm lên nơi cuối đường bầu trời chút tia sáng âm nóng trước khi đêm dài hoang lạnh chiếm cứ.

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Nỗi buồn sẽ vui đi khi bầu trời cùng khóc (1)

Hết hạ lại sang thu, bầu trời như âm đạm đi hẳn. Từng cơn gió ngút ngàn cuốn theo những chiếc lá khô xào xạc trên đất bay đi, mưa nhỏ giọt tí tách, khơi lên từng đợt phong ba rung chuyển cả đất trời.

"Công chúa, người không nên đi ra ngoài này, sẽ bị nhiễm lạnh."

Một cung nữ cao tuổi đến khoác lên người thiếu nữ đang đứng tựa vào cột幔 áo mỏng, thấy nàng vô thần nhìn trời, bà thở dài.

"Công chúa, lão nô biết người không muốn rời xa nơi này, đây là nơi duy nhất chứa đựng tất cả những kỉ niệm với Ngọc Long hoàng hậu, nhưng người cũng không nên tự giày vò bản thân mình như thế, nếu để Hoàng hậu trên trời cao biết được chắc chắn người sẽ rất đau lòng, càng thêm trách lão nô vì đã không chiếu cố tốt cho người." Bà lấy khăn tay chấm nước mắt rom rớm.

Thiếu nữ vẫn im lặng không nói gì, thanh lãnh tựa như những hạt mưa đang rơi, biết không thể thuyết phục được nàng, bà cũng không nói gì thêm mà an tĩnh đứng cạnh nàng.

Những giọt nước lạnh lẽo như thấm ướt mi mắt nàng, lăn dài trên gương mặt tinh tế xinh đẹp, nhiều như bầu trời đang cùng khóc.

Mẫu hậu, là người đang khóc đó sao? Hệt như ngày người biến mất khỏi đời con, bầu trời cũng âm u và mưa rơi nặng hạt như thế này. Mẫu hậu, là người đang khóc cho con sao? Ngày mai con phải lên đường rồi đi nơi này, rồi đi Hoàng cung, rồi đi Ngọc Long Quốc, không bao giờ có thể trở về nữa. Phụ hoàng muốn đem con hòa thân sang Tuyết Thánh Quốc, muốn gả con cho một vị Vương gia mà con không yêu, muốn con thay người duy trì hòa bình của hai đất nước, từ nay về sau sống ở nơi xứ người. Mẫu hậu, con lạnh quá! Không có người nơi này cũng trở nên rộng hơn, không còn âm áp hay tiếng cười đùa vui vẻ, không có người.. nơi này, cũng không còn là nhà!

Nghe thấy tiếng sụt sịt bên tai, nàng thoáng nghiêng người nhìn lại, Lí mama vẫn luôn ở cạnh nàng lệ đã rơi đầy mặt.

Vươn cánh tay ướt lạnh lau nước mắt cho bà, nàng nhỏ giọng ngăn bà thổn thức ngày một lớn dần.

"Đừng khóc! Con sẽ rất nhớ bà!" Một tay bà nuôi dạy nàng khôn lớn, hơn cả chức trách mà một cung nữ phải đảm nhiệm, bà đã yêu thương và chăm sóc khi bên nàng không còn một ai, dùng thân mình che đi những tăm tối nơi cung đình trụy lạc, để mỗi ngày mở mắt ra chào đón nàng là nụ cười tươi tắn và những niềm vui vô tận mà bà mang đến. Với nàng, bà không chỉ là một Mama thân cận mà còn là gia đình, là một người thân quan trọng hơn bất cứ ai trên đời.

Thánh chỉ đã ban ra không thể thu hồi lại, việc công chúa phải đi hòa thân là điều không thể chối cãi, dù có yêu thương nàng đến đâu thì bà cũng chỉ là một Mama bé nhỏ, lấy đâu ra quyền hành mà can thiệp lệnh vua. Lí Mama lực bất tòng tâm, không thể làm gì khác hơn ngoài việc gượng cười tiễn bước chân nàng, bà một bên nước mắt nhưng không quên dặn dò.

"Lão nô không thể theo cùng người, công chúa sang đó rồi nhớ bảo trọng. Lão nô sẽ ngày ngày cầu phúc cho công chúa, để người luôn được bình an và mạnh giỏi, Hoàng hậu ở trên trời nhất định cũng mong mỏi như vậy, mong công chúa sẽ luôn được hạnh phúc dù ở bất kì đâu." Đó là tâm nguyện lớn nhất của Hoàng hậu quá cố trước khi người mất tích.

Nàng lau mắt, mỉm cười trấn an Lí Mama: "Ta biết rồi, bà ở lại cũng phải bảo trọng. Bà có tuổi rồi nên ngàn vạn lần phải chú ý đến sức khỏe của mình, đừng làm việc gì nặng nhọc quá sức nhé!"

Lí Mama cười ra nước mắt, gật gật đầu: "Lão nô biết mà, công chúa đừng lo!" Tiết trời mỗi lúc một lạnh, bà lo nàng sẽ ngã bệnh trước ngày rời quốc, vội khoác tay kéo nàng đi.

"Lão nô đưa người trở về, trời lạnh như vậy mà người cứ tiếp tục đứng đây, không khéo sẽ bị nhiễm phong hàn mất. Lão nô trước đã pha nước nóng cho người, công chúa ngâm mình rồi uống một bát trà gừng lão nô pha, đảm bảo đêm nay công chúa thể nào cũng có một giấc mộng tuyệt đẹp."

Nàng cười, ôm lại cánh tay bà.

"Bà nói rồi đấy nhé! Đêm nay ta mà không ngủ được, nhất định sẽ qua phòng bà quấy rối để bà thức trắng đêm cùng ta!"

Bà vỗ ngực tự tin: "Công chúa cứ yên chí, đã bao giờ lão nô lừa người đâu."

"Phải không nha?" Nàng nghĩ nghĩ: "Thế lần nào bà nói nếu ta ngoan ngoãn uống hết nước thuốc trong bát sẽ lên trời hái sao cho ta, cuối cùng lại mang về một con đom đóm sứt chân mé cánh?"

"..." Bất được một con là tài lắm rồi đó nàng, qua hôm sau lão nô còn phải đi hốt thuốc về uống vì vận động quá sức nì!

"Rồi bà còn bảo thỏ chỉ ăn được bánh bao, thế là ngày nào ta cũng nhét bánh bao vào miệng nó, cuối cùng làm nó chết vì nghẹn."

"..." Nhờ vậy mà sau đó chúng ta mới có món thỏ nướng thơm lừng béo ngậy.

"Còn có, bà bảo đêm thất tịch Ngư Lang và Chức Nữ hẹn gặp nhau trên cầu Ô Thước, khi ta hỏi cầu cầu đó nằm ở đâu thì bà bảo nó nằm ngay trước cửa cung điện mình, làm cả đêm ta lên núp sau gốc cây gần đó để rình gặp cho được hai người họ, cuối cùng trở thành mồi ngon cho muỗi."

"..." Lão nô cũng kiểm điểm dữ dội lắm, có ai ngờ được công chúa ngây thơ như thế đâu.

"Còn có, còn có,..."

".. Công chúa, trí nhớ của người tốt thật nha!" Không phải khen chứ, bao nhiêu lần lão nô xí gạt đều nhớ được hết.

"Hi hi, ta còn biết bà luôn vụng trộm lên trốn đi ăn mà không rủ ta nữa đó!"

"..."

Bên ngoài trời vẫn thật lạnh, nhưng từng câu chuyện vụn vặt lại đang sưởi ấm cho tâm hồn hai người ngồi trong phòng, ngăn đi dòng lệ đã phai nhòe khóe mắt.

"Học học.. Lão, lão công à! Chờ, chờ ta với!!!"

Từ đằng xa lục y nữ nhân chống tay lên gối thở phì phò, gọi với theo thanh y nam tử đang dắt ngựa ung dung đi phía trước, nét mặt thanh lạnh nhạt mạc hoàn toàn coi đoạn đường hơn mười dặm chỉ là dạo chơi, khiến nữ nhân lê lét theo sau hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hết chịu nổi rồi! Lục y nữ nhân bất chấp không quan tâm nữa ngồi lặn quay ra đất hỗn hên, đưa tay làm quạt nói ra vạt áo cho gió luồng vào xua đi nóng bức trong người nàng, về mặt bất thiện nhìn người nhân nhả đi tới.

Nữ nhân cảm tức hỏi:"Tại sao có ngựa mà lại muốn ta đi bộ?" Đây là cỡ nào hành người, rõ ràng biết nàng với bộ môn thể dục đó gửi ở không ưu nhau, vậy mà bắt nàng đi xa đi nhiều như thế.

Thanh y nam tử bình tĩnh đưa bình nước sang cho nàng, khi nàng còn nghĩ sẽ cảm động với hành động săn sóc của hắn, thì tiếp theo sau đó hắn lại nói ra một câu khiến nàng tức muốn học máu.

"Ta thấy dạo này nàng béo lên nên muốn để nàng vận động một chút, chỉ sợ ai không biết thấy được ta nuôi thê trong nhà còn tưởng là ta nuôi heo ấy chứ."

"Sặc, chàng ác thế! Ta ăn có bao nhiêu kí gạo đâu mà chàng nỡ nói vậy!" Cùng lắm là ăn đồ ăn hơi nhiều thôi, cư nhiên lại đi tính toán với nàng mấy Lạng mớ. Chẳng lẽ tình nghĩa đôi mình chỉ thế thôi sao?

Thanh y nam tử nhét vào miệng nàng một cái bánh bao thơm phức, bản thân thì mở gói lương khô ra ngồi cạnh nàng ăn, buộc ngựa gần đó cho nó nghỉ ngơi một lát.

"Đừng nói nữa, mau ăn đi."

Hừ, coi như chàng còn có lương tâm

Nữ nhân cắn cắn rồi nghĩ nghĩ:"Lão công à, chúng ta tìm muối ấy cả tháng nay mà vẫn chẳng biết tung tích muối ấy ở đâu, có khi nào muối ấy đã đến chỗ chúng ta rồi mà không thấy chúng ta nên bỏ đi hay không?" Nàng chớp chớp mắt, cảm thấy có khả năng lắm nha, liền theo đà suy diễn:"Đúng không, đúng không? Chàng thử nghĩ mà xem, muối ấy cũng đâu phải người bình thường, công việc cũng không cố định ở một nơi, này đây mai đó chẳng biết đâu mà lẩn. Theo ý kiến của ta thì ta và chàng hãy đến tửu lâu nổi tiếng nhất thành này, ăn uống cho lại sức rồi thu thập tin tức, ta cam đoan không tới một tuần sẽ tìm được muối ấy cho coi." Ha ha, kể ôm cây đợi thỏ này của nàng quá ư là thông minh đi! Chắc chắn là sẽ có hiệu quả vì muối ấy cũng mang tâm hồn ăn uống hết như nàng.

Nhưng cái ý kiến tự cho là thông minh của nàng chỉ đổi lấy một cái liếc mắt khinh thường của ai kia.

"Thứ nhất, nếu muối ấy đã đến chỗ chúng ta nhất định sẽ đọc được bức thư ta để lại cho muối ấy. Thứ hai, việc đầu tiên sau khi đọc bức thư đó muối ấy sẽ viết mật tin nhắn lại rồi thả bồ câu bay đi tìm ta, nói cho ta biết địa điểm hẹn gặp. Và thứ ba,..." Nam tử nhìn nàng, rất tàn nhẫn bóc trần sự thật:".. Đây không phải là lúc để nàng phát huy tinh thần ăn chơi đâu nhé, lại nghĩ ra địa phương ăn uống nào rồi dụ dỗ ta cùng đi chứ gì? Hả heo con mập ú?" Không quan tâm nữ nhân nữa, nam tử tiếp tục công trình gặm cắn lương khô, mặc kệ khoe miệng nữ nhân đang trầu rút.

Cái gì mà "Heo con mập ú" chứ? Ta đây cũng chỉ bằng bao gạo 60 kg thôi chứ nhiều, làm gì mà nói quá lên vậy! Ghét ghét ghét, không thèm nói chuyện với chàng nữa!

Xem bánh bao là mặt người kẻ bên hung hăng cắn xuống cho hả giận, chợt nàng vỗ ngực bình bịch, tròn trắng mắt cào cào cổ. Nàng bị mắc nghẹn rồi trời ạ!

Một bàn tay hướng lưng nàng vỗ xuống, giúp nàng tống khứ bã bánh bị nghẹn ra, còn háo hức đưa nước sang cho nàng, rất thành thạo như đã làm việc này hàng ngàn lần trước đó.

Ai có thê tử mang tâm hồn ăn uống mãnh liệt như hắn tự khắc sẽ hiểu được cảm giác này thôi. Thanh y Nam tử nhìn nữ nhân tu nước ừng ực không hình tượng mà nghĩ vậy. Rốt cuộc là khi đó hắn chạm dây thần kinh nào mà lại lấy nàng vậy nhỉ?

Cổ nhân có câu "Căng da bụng thì chùng da mắt", cũng có câu "Ăn được ngủ được là tiên trên trời", tuân theo lời dạy bảo của cổ nhân, nữ nhân luôn

đem những lờn vàng bạc ấy tâm tâm niệm niệm làm tôn chỉ sống cho mình, vậy nên sau khi đã lấp đầy bụng, gắp con gió thổi thiu thiu mát rượi nàng bắt đầu ngáp ngắn ngáp dài, dụi dụi mắt nhìn lão Chu Công đang vẫy gọi.

"Nằm lên chân ta ngủ một chút đi, đợi nàng tỉnh dậy chúng ta lại đi tiếp."

Thanh y nam tử kéo người nàng xuống, để đầu nàng gối lên chân hắn, phủ lên người nàng tấm áo choàng màu bạc.

Nữ nhân cười như mèo trộm được mỡ, cọ đầu vào chân nam tử làm nũng.

"Lão công là số một, yêu lão công nhất nha!!!"

Nam tử gõ nhẹ vào đầu nàng, khuôn mặt tuấn lãng nở nụ cười dịu dàng khiến nữ nhân yêu chết.

Không hổ là lão công của ta, hảo soái nga~

Nữ nhân cười tủm tủm, mơ mơ màng màng thiếp đi.

Vuốt nhẹ lên mái đầu tơ mượt của nàng, thanh y nam tử nhớ lại lần đầu họ gặp nhau, khi đó nàng cũng cười ngốc như vậy, nhưng lại gieo vào tim hắn muôn vàn cảm xúc không thể nắm giữ, đến khi nhận ra hắn đã đem nàng buộc chặt bên người.

Thanh y nam tử bỗng thờ dài, ngược nhìn bầu trời không gợn áng mây. Thật xanh, thật trong lành, yên bình như những năm tháng tuổi thơ trong kí ức. Tay nam tử xoa lên mặt nữ nhân, hắn vui vì bảo vệ được nụ cười hồn nhiên vô tư của nàng, đồng thời lại là sự tự trách sâu sắc, hắn nhớ cũng từng có một bé con cười với hắn như thế. Đáy mắt nam tử trầm xuống, tay ở một nơi đã siết chặt lại, thâm hạ quyết tâm.

Lệ nhi, huynh nhất định sẽ bảo vệ muội!

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nỗi buồn sẽ vui đi khi bầu trời cùng khóc (2)

"Gia ơi, mưa tạnh rồi này!"

Tiểu Lang vươn tay ra ngoài xem trời còn mưa hay không, thấy bầu trời quang đãng liền vui vẻ gọi Tuyết Tĩnh Nguyệt ngồi trong phòng.

"Gia? Gia ới ời?"

Ân? Thế nào lại không trả lời nha?

Tiểu Lang thắc mắc đi vào liền thấy Tuyết Tĩnh Nguyệt đang ngồi đờ ra như khúc gỗ, từ nãy đến giờ vẫn giữ nguyên một tư thế tạc tượng, mà nguyên nhân khiến hắn thành ra thế này chính là nhờ cái người không biết xấu hổ còn hỏi han kia.

Tiểu Lang đặt tay lên trán Tuyết Tĩnh Nguyệt, rất nhiệt tình kiểm tra thân nhiệt của hắn so với nàng, đã vậy còn buông một câu cực kì ngu ngốc.

"Nga, đâu có bị ảm đầu đầu, sao gia cứ ngồi ngây ra như phỗng vậy nhỉ, chẳng lẽ lại bị gió độc thổi đờ người rồi chẳng?"

Ngu ngốc, ngu ngốc, con sói ngu ngốc! Không nghĩ lại xem mình đã làm gì khiến người ta trở nên như vậy!

Tua ngược lại một canh giờ trước, có một con sói già gian manh nắm lấy tay chàng thanh niên ngây thơ sử dụng thủ đoạn tình trường khốc liệt, dụ dỗ chàng bằng những lời đường mật mà ai nghe xong liền mất đầu tìm đập.

Sói ta nhe ra bộ ranh sáng bóng cười đến vạn phần xuân phong, đôi mắt ngời ngời lấp lánh lừa tình.

"Cùng à, cùng chỉ có thể khóc vì ta thôi đó nha!" Long la long lanh, mắt chàng nhìn mắt thiếp, trong mắt ta chỉ có nàng, trong mắt nàng chỉ có ta, hoa hồng đỏ thắm rực bay trong khung trời mộng mơ chỉ có đôi ta.

Chàng thanh niên ngượng ngùng hơi quay đi, hai rặng mây đỏ dâng lên đôi má.

"Ai, ai nói chứ. Ta mà thêm khóc vì nàng sao, nàng chỉ giỏi lừa người."

Sói ta "Á à" lắc lắc ngón trỏ, nắm lấy tay chàng, đôi mắt kiên định hút hồn nhìn thẳng vào chàng thanh niên, truyền lửa sang mắt chàng.

“Tin ta đi, ta có thể lừa tất cả mọi người trên thế giới nhưng chỉ duy cung là ta luôn chân thật. Nếu cung không tin, ta xin được thề để chứng minh tấm chân tình của ta.”

Chàng thanh niên e thẹn quay lưng đi.

“Nàng thề đi!”

Sói ta vẫy vẫy đuôi hớn hờ, quỳ xuống, tay vươn ra điệu nghệ.

“Ta xin được thề dưới vầng trăng ngời sáng.”

“Đừng thề dưới ánh trăng, bởi trăng luôn đầy voi thay đổi.”

“..Vây, ta xin thề với áng mây trên trời..”

“Gió thổi mây bay, mây tan rồi tình có còn nữa?” Chàng thanh niên chấp tay sau lưng nhìn trời, vẻ mặt ý vị sâu xa.

Sói ta vụng trộm lau mồ hôi. Ác, quả là thất sách. Sao không ai nói với nó dạo này muốn cura cầm một người lại khó vậy chứ. Hết trăng, hết mây rồi thì chỉ còn..

Sói ta hưng phấn la lên:

“Ta xin được thề có ngôi sao trên cao làm chứng.” Đây thì hết bắt bẻ nhá!

“Vật đổi sao dời, tình này có trường tồn mãi mãi?”

“...” Giờ anh muốn em sống ra sao mới vừa lòng?

Gió thổi vù vù, hai nhân vật đứng chết lặng thật lâu. Sói ta hai hàng nước mắt như mè sợi, quay xuống dần ê kíp. Hic, ai nhắc lời thoại với..!!!

“Cắt, cắt. Hạ màn, hạ màn. Là ai chưa có chỉ thị của ta mà dám tự ý mở “lai xô” vậy hả? Tháng này ta trừ lương hết cho coi.” Mồ sói hô hoán cho người thu dọn đạo cụ sân khấu.

A men, mô phật! Chúa phù hộ, Phật phổ độ chúng sinh! Xin cho văn bối được một giây mặc niệm cho bộ truyện này!

E hèm! Nói tóm lại là do câu nói vô tình hữu ý của đầu đất nào đó, gây ra sóng dữ trong lòng trái tim bình lặng của vị vương gia không nhiễm khói lửa bụi trần, làm dấy lên một hồi hoang mang suy nghĩ. Nhưng khi nhìn đến khuôn mặt lo lắng của nàng, Tuyết Tinh Nguyệt gạt mình ngó người ra, hấn đỡ trán cười khổ. Hóa ra cũng có lúc hấn trở nên ngây thơ như vậy, đau đầu suy nghĩ vì một câu nói vu vơ của nàng, có chút vui cũng có chút hụt hẫng.

Tuyết Tinh Nguyệt kéo tay Tiểu Lang áp vào má hấn, nâng lên khoe mắt dụ dàng, cười nhẹ.

“Ta có mắc bệnh hay không, chẳng phải nàng là người hiểu rõ nhất sao? Ngay cả thân nhiệt cũng đã kiểm tra qua, có phải cũng nên đưa ra chuẩn đoán thích hợp rồi không?”

Nhìn nàng một phen lúng túng quần bách tay chân, Tuyết Tinh Nguyệt cười càng thêm vui vẻ. Ai bảo nàng dám trêu chọc hấn, cũng nên để nàng hiểu một chút cảm giác của hấn khi đó.

Tiểu Lang ngượng chín người, y như con tôm luộc, trông tim đập thình thịch như muốn văng ra khỏi lồng ngực, hai má đỏ hồng như đào quả.

Tuyết Tinh Nguyệt lưu manh, Tuyết Tinh Nguyệt trêu ghẹo con gái nhà lành, Tuyết Tinh Nguyệt... là lần đầu Tiểu Lang gặp qua, có chút không biết làm sao, nàng suy nghĩ không biết có nên mặc dây nhào qua “sốt” hấn luôn không, vì vẻ mặt hiện tại của Tuyết Tinh Nguyệt rất, rất, rất.. Ai thêm nói cho mấy người nghe chứ, một mình nàng ngấm là đủ rồi! Hứ! *Kiêu ngạo vẫy đuôi bỏ đi*

Mồ Sói từ đâu nhảy ra quát lên sang sảng: “Con vớ chà cái, từ đâu học ra cái thói đang nói chuyện mà bỏ đi vậy hả? Về nhà rồi biết tay ta!” Len lén liếc mắt nhìn quanh, mồ Sói thờ phào, vỗ ngực tự trấn an mình, bật cười hả hê. Lâu lâu mới được dịp lên mặt, hèn là nó đi xa rồi nên không nghe được mình mắng nó, nếu không thì.. *Nếu không thì làm sao?* *Mồ Sói giật bắn người, mồ hôi tuôn như suối, chậm rãi quay đầu nhìn ra sau lưng, mà phía sau đó, một con sói khác đang cười đến cực độ gian tà* *Thôi, xong đời nhà thím. Thêm một giây nữa mặc niệm cho tác giả, chủ sị của bộ truyện này, người đang được treo biển* ^^

“Gia à, ngài đừng đùa nữa mà!” Trái tim yếu ớt của ta không chịu nổi dụ dỗ này đâu, cẩn thận ta hóa thành lang sói rồi bỏ nhào vào người ngài đấy!

Tuyết Tinh Nguyệt cười, nổi hứng đùa dai: “Ai đùa gì nha? Hừm?”

Trêu nàng đúng thật là thú vị, hấn nên thường xuyên như thế này hơn, có thể nhìn thấy rất nhiều biểu tình phong phú của nàng.

Hài lòng nhìn nàng đỏ mặt bối rối, Tuyết Tinh Nguyệt nhin xuống ý định muốn véo má nàng, nắm tay nàng cùng đi.

“Chúng ta đi đâu vậy gia?” Phù, hú hồn, thoát rồi! May mà định lực của nàng tốt đấy!

Tuyết Tinh Nguyệt cười: “Chẳng phải đã nói sẽ đưa nàng đi dạo sao?”

Phải rồi ha! Tiểu Lang được có vui vĩnh: “Sẵn tiện mình đi ăn gì luôn nha gia, Mộng Diệp lâu có rất nhiều món ăn ngon đó!” Hôm rày nàng để ý quán đó lâu rồi.

Tuyết Tinh Nguyệt nhướn mày: “Gì chứ, lại lên ta ra ngoài đi ăn một mình?”

“Nào có, đâu có, không có, thật đó! Gia tin ta đi!” Tiểu Lang lắc đầu nguầy nguậy chối bay chối biến, thề sống thề chết là không có ra ngoài ăn “trùm mềm”. Tuyết Tinh Nguyệt không nói gì mà chăm chú nhìn nàng. Ôi, tội lỗi! Tội lỗi đang đánh thẳng vào tim ta! Nàng từ bỏ, thừa nhận: “Quả thật là ta có ra ngoài ăn chút chút!” Cố gắng chống chế, tìm cách bao biện: “Nhưng gia tin ta đi, ta đâu chỉ ăn ở mỗi quán đó không thôi, ta còn ăn ở những quán khác nữa cơ!” Ấc, lời chưa đánh mà khai mất rồi! Nàng lúng túng, nói lung tung cả lên: “Mà cái cốt lỗi, cái cốt lỗi chính là.. chính là.. “A, có rồi! “..Chính là ta muốn đi ăn thử trước, sau đó thấy quán nào ngon sẽ ghi nhớ lại đăng sau này đưa gia đến đó!” Nàng chụp lấy tay Tuyết Tinh Nguyệt: “Chính là như vậy đó gia à!” Nàng nước mắt lưng tròng, sục sục đáng thương nhìn hắn.

Môi Tuyết Tinh Nguyệt run run, hần phá lên cười “ha ha”, Tiểu Lang thế mới nhận ra nàng vừa làm gì. Cư nhiên lại làm ra những hành động trẻ con đến vậy, nếu để người khác biết được mặt mũi sát thủ của nàng chẳng biết nên vứt đi đằng nào. Tiểu Lang thẹn quá hóa giận, khoanh tay phồng má xoay mặt sang chỗ khác, ừ thêm nói chuyện với người nào đó nữa!

Tuyết Tinh Nguyệt cười đã đời rồi thì mới nhận ra một sự việc nghiêm trọng, Sói con đang dỗi hần nha!

Tuyết Tinh Nguyệt “khụ” một tiếng, vội vã đi đến cầu hòa.

“Ta xin lỗi, ta cười hơi quá! Chẳng qua là vì nàng quá mức đáng yêu, khiến ta không nhịn được muốn trêu nàng!” Vươn tay xoa xoa nắn nắn hai má non mịn của nàng căng ra: “Tha thứ cho ta nha, Sói con!”

Tiểu Lang đỏ mặt, tim nhảy căng lên một phát. Đừng có dùng giọng điệu nam tính chết người đó nói chuyện với ta! Ah, cũng không nên nhìn ta bằng đôi mắt hoa đào đa tình đó! Ai cho phép gia cười bằng đôi môi mị hoặc câu nhân đó vậy hả? Trời ơi, chắc con đập đầu vô cột tự vẫn quá! Đừng có quyến rũ ta thêm nữa đi mà...!!!

Nội tâm như có hàng ngàn con sơn dương chạy qua, ngoài mặt lại trấn tĩnh vô cùng, nhưng nếu để ý sẽ thấy vành tai của Tiểu Lang ửng đỏ, mắt liếc lác liên không dám nhìn thẳng vào Tuyết Tinh Nguyệt.

Tiểu Lang chết vẫn còn kiêu, lấp ba lá bấp: “Ta, ta.. Ta tha, tha thứ cho gia đó!” Ngạo kiêu liếc mắt lên nhìn Tuyết Tinh Nguyệt, hồng mặt: “Nhưng, nhưng gia phải dẫn ta đi ăn thì ta mới bỏ qua cho gia!”

Tuyết Tinh Nguyệt cười, cảm thấy Tiểu Lang nhà hắn đáng yêu vô cùng, ai cũng không đáng yêu bằng nàng, nhanh chóng đáp ứng.

“Hào! Nhất định phải vỗ căng tròn cái bụng của nàng thì mới về!”

Tiểu Lang hào hứng hưởng ứng, ôm lấy tay Tuyết Tinh Nguyệt kéo đi: “Gia nói rồi đấy nhé, không được nuốt lời đâu đó!” Nghé tay, đóng dấu nè! He he!

Là hần tương tượng sao, cứ thấy bầu trời hôm nay thật đẹp! Mưa qua đi đậu lại trên lá vô số hạt trân châu trong ngần tuyết mịn, khi ánh dương chiếu rọi, cả khu vườn liền lấp lánh ánh xanh tinh khiết rạng ngời. Con đường mòn quanh co dẫn lối cũng không dài như lúc đi một mình, bầu trời như cao hơn hẳn, rực rỡ như nụ cười của nàng. Là vì có nàng nên vạn vật xung quanh trở nên tươi đẹp hơn, là vì có nàng nên hắn không còn cảm thấy cô đơn một mình. Cảm ơn nàng vì đã luôn ở bên cạnh ta, dù có chuyện gì xảy ra, ta nhất định cũng sẽ bảo vệ nàng!

Những ngón tay như có ý thức đan xen vào nhau, Tiểu Lang thoáng nhìn đôi tay hai người rồi ngược lên mỉm cười với Tuyết Tinh Nguyệt, khẽ siết tay lại chặt chẽ với tay hắn. Cảm nhận được ấm áp nàng mang đến cùng nụ cười ngọt ngào của nàng, Tuyết Tinh Nguyệt bất giác cũng cười theo.

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Nhìn người không nên nhìn vẻ bề ngoài (1)

“Ta vẫn thật không hiểu?” Tuyết Tinh Nguyệt thắc mắc chỉ vào những chai lọ được bày ra trên bàn: “Nàng mua những thứ này rốt cuộc là để làm gì?”

Một đường đến Mộng Diệp lâu hảo vật vờ, Tiểu Lang hết kéo Tuyết Tinh Nguyệt vào quán đồ nướng bên này, lại đến quán bánh ngọt bên kia. Đây thì cũng không nói đi, nhưng làm Tuyết Tinh Nguyệt thấy mặc danh kì diệu chính là, không phải thường thì nữ nhân ra ngoài dạo phố sẽ ưa thích ghé vào những gian hàng bày bán sơn phấn, trang cài hay đồ trang sức sao? Còn nàng thì mua gì đây? Tuyết Tinh Nguyệt đầu đầu nhìn Tiểu Lang hí hửng coi những vật phẩm trước mặt như trân bảo mà nâng niu, trong lòng âm thầm thở dài sâu sắc. Một hủ ếch, một hộp tắc kè, một bình rần mối,.. Và hiển nhiên,

tất cả chúng đều còn sống.

Tuyệt Tình Nguyệt hơi bị kiềm chế, hẳn đã bao giờ nói qua với nàng là hẳn đối với loài ếch nhái không được mấy thân thiện lắm chăng?

Tiểu Lang híhíp mắt cười, hảo tâm giải thích: "Ta không phải mua cho ta, ta mua là để cho người khác dùng."

Nàng nghịch ngom xoay xoay cái bình chứa đầy thần lẩn bên trong, nhớ lại không lâu trước đây có người vì bị một con thần lẩn roi trúng mặt mà gân cổ gào toáng cả lên, phải nhờ đến sự trợ giúp của Cẩm Thương mới bắt được con thần lẩn chạy tọt vào người, chưa kể suốt đêm đó y chịu sương chịu lạnh hắt – xi liên miên ngồi ngâm mình trong thùng nước cho đến khi lột hẳn một tầng da mới chịu bước ra ngoài, phở trương nhất là qua ngày hôm sau y lệnh cho toàn bộ gia nhân phải bắt hết tất cả côn trùng, bỏ sát trong phủ không được bỏ sót con nào, cuối cùng mới trở lại được dáng vẻ dương dương tự đắc sau những ngày phòng bọ vạt và đến đi đứng cũng phải phủ khăn trùm kín người. Tiểu Lang sau đó liền chiêm nghiệm ra một điều, hóa ra kẻ kiêu căng tự phụ như Tuyết Bạch Cẩm cũng có lúc sợ hãi đến khóc thét như nữ nhân chỉ vì một con gián bò ngang chân.

Tiểu Lang cười gian, nhược điểm của kẻ thù không chỉ lộ ra mà còn đập thẳng vào mặt thế kia, nếu không biết tận dụng thời cơ để làm chút chuyện xấu xa thì thật có lỗi với bản thân nàng. Ha ha, thật muốn xem lại bộ dáng chật vật đến thảm hại của y, không biết những người ái mộ y sau khi trông thấy cảnh tượng đó sẽ có phản ứng như thế nào, thật là mong chờ!!

Tuyệt Tình Nguyệt búng trán nàng, nghe nàng "Ai ư" kêu đau không hiểu ra sao rung rung mắt nhìn hẳn, tâm bỗng cảm thấy ảm áp hẳn lên. Hẳn sao có thể không nhận ra người mà nàng ám chỉ, theo lí thì hẳn nên bảo nàng dừng lại nhưng là hẳn đã không làm, chỉ cười dung túng tưng nểng yêu.

"Quý hẹp hòi!"

Tiểu Lang cong mắt cười, nàng không phủ nhận điều đó nha! Gia tuy không phải là người tài năng xuất chúng hay có mĩ mạo tuyệt thế, nhưng ta nguyện sẽ làm mọi thứ để đổi lấy nụ cười của gia!

"Ha ha, ha ha! Hảo tửu, hảo tửu nga! Vị huynh đệ này, có thể chia cho ta ít rượu của người được không?"

Bên ngoài lâu một trận xôn xao, một người y phục tả tơi dơ bẩn, râu tóc bồm xồm như rom rạ bị phơi nắng lâu ngày khô cứng, đi xiêu vẹo hết nơi này đến nơi khác cầu rượu, gặp người xua đuổi thậm chí là đánh mắng, y càng thêm ngoác miệng cười khoái chí, vạm phần hào sảng. Đốc cạn bầu rượu đến giọt cuối cùng, rượu tuôn nhanh chảy tràn ra ngoài thấm ướt cổ áo, y liêu xiêu bật cười.

"Thiên hạ được bao nhiêu người thanh tỉnh?"

Lắc lư, chuyển động theo ly rượu đầy vơi

Người say hay đời đang say?

Uống cạn ly rượu này, ta lại là người thanh tỉnh."

Y phá lên cười lớn, lăm bắm vài câu liền tiến vào Mộng Diệp lâu.

"Lại tới nữa rồi!" Tiểu nhị bụng thức ăn lên bàn Tuyệt Tình Nguyệt và Tiểu Lang thờ dài, đối với hủ rượu chìm kia cũng thật hết cách.

Tuyệt Tình Nguyệt nhìn người nọ ngả ngón dạo quanh các bàn xin mọi người rù lòng bố thí cho ít rượu vào bầu, quay sang hỏi thăm tiểu nhị đang dờ tay bụng bê các món ăn đặt lên bàn.

"Tiểu huynh đệ, có thể cho ta hỏi. Vị bằng hữu kia là người từ đâu đến?"

Tiểu nhị dùng khăn vắt trên vai chà lau mặt bàn, nhanh nhẩu thừa chuyện.

"Không giấu gì khách quan, ta cũng không biết y là người nơi nào. Chỉ nhớ độ nửa năm về trước, có một người đi đốn củi vô tình phát hiện ra y bị thương nặng nằm bất tỉnh ven sông, thấy vậy người nọ liền cõng y vào thành nhờ đại phu cứu chữa, may mắn vừa kịp thời cứu về cái mạng tàn của y. Khi y tỉnh lại thì không nói không rằng, chỉ cúi đầu cảm tạ người đã cứu giúp cùng vị đại phu hết lòng chiếu cố y trong thời gian qua, rồi lao đảo biến mất trong màn sương buổi sáng. Cứ nghĩ y đi rồi sẽ không trở lại, nào ngờ cứ cách một, hai ngày y lại xuất hiện trong thành, chính bằng cái bộ dạng này, vừa uống rượu vừa ngêu ngao hát ca."

Hẳn đã mấy lần thử tổng cổ y đi vì sợ y sẽ làm phiền đến quan khách, nhưng cứ đúng giờ này ngày hôm sau y lại vác mặt đến, chửi nặng chửi nhẹ gì thì cũng chỉ cười, li đòn và mặt dày đến khó tin. Khách quan trong lâu thấy y điên điên khùng khùng vui vẻ liến sinh lòng hảo cảm, lần nào y đến cũng kêu sẵn rượu thịt mời y vào ăn cùng, trò chuyện rôm rả khiến quán xá cũng sôi động hẳn lên, doanh thu vì thế mà ngày một tăng dần, không ngừng sinh lời.

Phận người làm công như hẳn, ông chủ đã không lên tiếng can gián thì hẳn cũng chẳng tội gì nhọc công mình, nhất là đối với người mang đến lợi ích cho Mộng Diệp lâu này. Thần tài đến nhà thì mở cửa chào đón, hẳn tuy không được niềm nở mấy với y cũng hiểu rõ phép tắc mà không dùng chổi đón tiếp y như trước nữa.

Tuyệt Tình Nguyệt cho tiểu nhị mấy vụn bạc, hẳn vui mừng liên tục gặt đầu đa tạ rồi quay lại làm tiếp công việc của mình.

"Theo ta thì y chỉ là người điên thôi, gia hà tất bận tâm làm gì." Thấy Tuyệt Tình Nguyệt có vẻ khá chú ý đến người nọ, Tiểu Lang không nhịn được bèn nói.

Thật ra, nàng không muốn hấn có quan hệ nào với nhân sĩ giang hồ, sợ hấn sẽ bị liên lụy vào cuộc chiến không lối thoát, tránh được càng xa thì càng tốt.

Tuyết Tinh Nguyệt cười: "Thực sự là người điên? Ta lại không nghĩ vậy, chỉ bằng một bài thơ y ngâm cũng đủ để thể hiện giá trị con người y."

Say say tỉnh tỉnh rồi lại say

Thế sự nổi trôi cuốn dòng người xoay chuyển

Không phải ta say mà là đời người say

Tỉnh tỉnh say say tỏ sự đời.

Đều là những người sớm ngộ được trần ai, Tuyết Tinh Nguyệt đối với cách sống phóng khoáng của y không phải sinh lòng hâm mộ. Nơi hấn ở chẳng khác gì cái lồng son son thiếp vàng lồng lẩy, chỉ có thể nhìn ra thế giới bên ngoài thăm nghĩ đến một ngày sẽ được như chim vỗ cánh bay đi, đâu biết rằng đó chỉ là viễn vông, hấn sẽ không bao giờ thoát khỏi nơi này một khi hấn còn mang họ của hoàng gia, bậc quân chủ của đất nước này.

Tiểu Lang nhìn Tuyết Tinh Nguyệt nhấp rượu cười tự giễu, tâm ân ả nhói đau.

Người nọ đi đến mấy vòng bàn rót cuộc cũng đến bàn hai người.

"Vị công tử này, có thể làm phước cho tại hạ ít rượu của ngài được không? Kê hèn này sẽ vô cùng biết ơn đại ân đại đức của ngài."

Y cười cười chìa ra bầu rượu đã thu được hơn phân nửa, muốn Tuyết Tinh Nguyệt rót rượu vào cho y.

Tuyết Tinh Nguyệt rót ra một chun rượu, hữu lễ đưa đến trước y.

"Tại hạ không có rượu thí, chỉ có rượu kính mà thôi. Vị bằng hữu này nếu không chê, xin nhận của tại hạ một chun coi như ra mắt."

Y hơi sững sờ trông theo tầm tay Tuyết Tinh Nguyệt, chợt y bật cười "Ha ha", rất tự nhiên ngồi xuống ghế gần Tiểu Lang, còn vươn tay chop luôn đôi đũa của nàng, gấp vào miệng một con tôm tươi ngon.

Tiểu Lang nhìn y nhai nhồm nhoàm thích thú mà mắt phun trào lửa, ngơ ngẩn là muốn chết lắm rồi mới dám phồng tay ta ăn tranh.

Ngược nhìn Tuyết Tinh Nguyệt còn chưa hạ tay xuống, vẻ mặt y điềm nhiên như không, cười.

"Vị công tử này, ta đây thân phận thấp kém sao dám không biết điều mà mặt dày nhận rượu kính của công tử."

Đừng lo, ngơ ngẩn không chỉ không biết điều mà còn mặt dày vô cùng. Không chỉ ngang nhiên nhảy vô ăn chung bàn mà còn lén chỗ ngồi, cướp đũa, cướp bát, cướp luôn tôm của ta. Cha chả cái tên chết tiệt nhà ngơ ngẩn, nếu không phải Tuyết Tinh Nguyệt nhường lại bộ bát đũa của hấn cho ta, ta đã sớm lao vào xé xác nhà ngơ ngẩn rồi!

Nuốt xuống miếng thịt bò xào, y không nhanh không chậm nói: "Tâm lòng của công tử ta xin nhận, nhưng rượu thì.."

"Rượu kính người tri kỉ, nào phân biệt sang hèn. Vị bằng hữu này không nhận rượu của tại hạ, phải chăng là chê tại hạ không đủ tư cách mời huynh một chun?" Tuyết Tinh Nguyệt lấy làm bất đắc dĩ thở ra.

Biểu tình đó của Tuyết Tinh Nguyệt rơi vào mắt Tiểu Lang so với việc chịu cực đại ỷ khuất chẳng khác là bao, đáy mắt nàng thoáng trầm.

"Oa...!!!!"

Chân bị đạp mạnh một cái khiến y hét toáng lên, cảm nhận được luồng khí lạnh từ người kẻ bên tòa ra làm sống lưng y căng thẳng, vội vã dùng hai tay đỡ lấy chun rượu Tuyết Tinh Nguyệt.

"Công tử, ngài sao lại nói vậy." Y phân trần: "Kẻ tiểu nhân như tại hạ đây phải là phúc khí ba đời mới có thể nhận được chun rượu ngài mời, nào dám khinh nhờn chê bai ngài không đủ tư cách, ngài nói vậy thật oan uổng cho ta!" Có thể bỏ chân ra được chưa? Đừng đề nghị chân ta nữa mà, đau chết mất! Hic hic..

Tuyết Tinh Nguyệt nghi hoặc trước thái độ biến chuyển một trời một đất của y: "Vừa rồi hình như huynh vừa la lên? Có chuyện gì không ổn sao?" Là hấn nhìn lầm đi, hai tay cầm chun rượu của y đang run lên bần bật?

"K, Không. Nào có!" Y vội phủ nhận, giọng rõ là cao: "Không có chuyện gì không ổn hết!" Quá không ổn ấy chứ, bàn chân voi kia giẫm y đến sắp gãy lìa xương chân ra rồi, phen này không tàn thì cũng phế! Nữ nhân này hạ chân thật quá tàn độc, đừng nhần, đừng nhần nữa mà!! Ô ô..

"Vậy tại sao huynh la lên?" Tuyết Tinh Nguyệt tiếp tục truy vấn. Mặt mũi y sao lại khó coi thế kia, bộ trời có nóng đến mức đổ hết mồ hôi ra như tắm à?

"Tại, tại. tại.. " Y liếc sang nhìn nữ nhân đang điềm điềm ăn bên cạnh, mắt đã muốn trợn ngược cả lên, kiềm nén đau thương nơi bàn chân nói những lời trái lòng: "Đó không phải là la, mà là.. Hức hức!" Y đưa tay lau mắt, có khổ mà không dám tỏ: "Mà là.. Mà là tiếng kêu e thẹn của ta, hức hức!" Ô ô,

thật là mất mặt! Ai đó đến đánh ngất ta đi cho rồi! Liệt tổ liệt tông ơi, con có lỗi với các ngài!

Tuyệt Tình Nguyệt không biết nói gì hơn, không ngờ ngoài Tiểu Lang ra còn có người kì lạ chẳng kém gì nàng ấy.

Tiểu Lang phúc đức thu hồi cái chân ngài ngọc lại, làm như không có gì gấp cho Tuyệt Tình Nguyệt con tôm nàng đã lột vỏ vào bát.

Ai đó như được đại xá, mừng còn hơn nhất được vàng, chẳng tiện ngồi lại ăn chùa thêm nữa, uống cạn chun rượu rồi đứng lên cáo từ.

“Công tử, ta sẽ không quên li rượu ngày hôm nay. Có duyên gặp lại, ta nhất định sẽ kính ngài một chun.”

Đôi mắt như biết cười ngồi sáng trên khuôn mặt bụi bẩn ngăm đen, Tiểu Lang bấy giờ mới mừng tận thấy được nét phong trần tuấn lãng ẩn sau vẻ ngoài như ăn mày đó. Nếu đem y tắm rửa rồi mặt cho vài kiện y phục đẹp đẽ, đảm bảo trong bảng xếp hạng mỹ nam của thiên hạ thế nào cũng có tên y.

Tuyệt Tình Nguyệt cười, mày giãn ra khí chất: “Hào. Một lời đã định.”

Y hướng Tuyệt Tình Nguyệt thủ tay, nhận được một cái lễ tương tự như vậy. Y cười sáng khoái vợ lấy bầu rượu trên bàn, còn thuận tay vợ luôn con tôm Tiểu Lang đang lột cho vào miệng, nhanh chân cong giò chạy biến.

Tiểu Lang tức xì khói, hận không thể đuổi theo bắt người lại tẩn cho một trận như tử, vẫn là Tuyệt Tình Nguyệt biết xoa dịu, dứt cho nàng con tôm hân đã lột mới khiến nàng nguôi ngoai.

Đúng như những gì Tuyệt Tình Nguyệt nói, hân thực sự đem nàng vỗ mạp béo đến không thể ăn được gì thêm nữa. Khi Tiểu Lang từ Mộng Diệp lâu bước ra, bụng đã nhô lên căng tròn chẳng khác gì phụ nữ có bầu ba tháng, mặt phúng phính nựng cực kì đã tay, Tuyệt Tình Nguyệt rất lấy làm hài lòng vì điều đó. Tiểu Lang dờ khóc dờ cười, đây là lần đầu tiên trong đời nàng ăn no đến không thể đi nổi, suýt chút nữa là phải nằm lăn ra cho Tuyệt Tình Nguyệt đẩy đi.

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Nhìn người không nên nhìn vẻ bề ngoài (2)

“Giờ chúng ta về phủ luôn hay sao gia?” Tiểu Lang vừa đi vừa xoa xoa cái bụng tròn vo của nàng.

Tuyệt Tình Nguyệt ngược nhìn sắc trời: “Từ giờ đến chiều tối còn một đoạn thời gian, chúng ta trước đi dạo quanh thành rồi đến Ngọc quán ngồi lại một chút hẵng về, nàng thấy thế nào?”

Tiểu Lang vui vẻ: “Cứ theo ý gia!” Nàng thì sao cũng được.

Tiểu Lang và Tuyệt Tình Nguyệt rất chi là tận hưởng những thú vui nhỏ nhặt đời thường, chốc chốc lại dừng chân ăn chè ướp lạnh, chốc chốc lại ghé vào sầm soi đùa nghịch những món đồ chơi nhân gian, khi mệt thì ngồi nghỉ dưới tán cây đung đưa hòa ý gió mát, nhấm nháp từng làn vị cỏ non xanh tươi quên đi bao muộn phiền, không có phân tranh thị phi, không có sầu não thế tục, hoàn toàn quên đi hết tất cả để tận hưởng thời khắc này.

Ta không phải là sát thủ, chẳng không phải là vương gia, chúng ta chỉ là hai con người bình thường nhân nhĩ ngã lưng trên thảo nguyên ngắm bầu trời trong xanh lồng lờ ánh mây trời, một ngày thật thanh bình biết bao.

“Hôm nay thật vui nha, ngày mai mình lại đi như vậy nữa nha gia!” Tiểu Lang cười hí hí, sóng đôi bên cạnh Tuyệt Tình Nguyệt đi vào Ngọc quán.

Tuyệt Tình Nguyệt chiều ý nàng: “Chỉ cần nàng vui là được!”

Thong thả ngồi xuống bàn gần đó, Tiểu Lang cười, nói.

“Ta mong gia cũng sẽ vui vẻ như ta.” Nàng không muốn người được vui chỉ có mình nàng, nàng mong hân cũng sẽ có được niềm vui như thế.

Tuyệt Tình Nguyệt cười: “Ta đương nhiên là..”

“Tĩnh Vương? Có phải ngài đó không Tĩnh Vương?”

Tuyệt Tình Nguyệt còn chưa kịp nói dứt câu một người khác đã xen vào, trong thanh âm mềm mại lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Hương huệ nồng nàn thoang thoảng trong không khí, mỹ nhân thanh tú như ngọc, điệu bộ thướt tha khoác trên người phục y hoa lệ, vừa nhìn đã biết là tiểu thư con nhà quyền quý. Đi bên cạnh nàng là hai nha đầu có gương mặt giống hệt nhau theo thị hầu, có vẻ họ là tỉ muội song sinh.

“Không ngờ ở nơi này cũng có thể gặp được Viên tiểu thư, mời ngồi!”

Tuyết Tĩnh Nguyệt đã nhận ra người đến là ai, nữ nhân cũng xác định chắc chắn đây đúng là Tuyết Tĩnh Nguyệt, Cửu vương gia của hoàng triều, nhún người hữu lễ nói “Đa tạ!” rồi ngồi xuống. Tuyết Tĩnh Nguyệt liền giới thiệu nàng với Tiểu Lang.

“Tiểu Lang, đây là Viên Anh Hoa tiểu thư của phủ thừa tướng, nàng chào hỏi nàng ấy đi.” Viên thừa tướng trong lúc tâm đắc đã mời Tuyết Tĩnh Nguyệt đến phủ làm khách, nhờ vậy mà hắn có gặp qua Viên Anh Hoa một lần, may sao còn nhớ rõ, nếu không hắn cũng khó lòng nhận ra nàng là ai.

Tiểu Lang cong môi nhẹ gật đầu chào nàng: “Gặp qua Viên tiểu thư, ta là Tiểu Tiểu Lang, là nha đầu thiếp thân của Tĩnh Vương.”

“Nha đầu?” Viên Anh Hoa cao giọng nghi hoặc, nghĩ mình thế nhưng có hơi luống cuống với Tuyết Tĩnh Nguyệt, nàng đôi mắt tươi cười: “Gặp qua người!”

Tĩnh Vương này làm sao vậy nha, đừng không lại mang theo một cái tí nữ còn cho ngồi chung bàn, làm nàng còn làm tưởng đây là vương tôn khêu các tiểu thư nhà nào tính tới gọi chuyện kết bạn. Hừ, xem chút nữa là nàng thiệt thòi rồi!

Tuyết Tĩnh Nguyệt không bận tâm Viên Anh Hoa nghĩ gì, chỉ hỏi cho đúng lễ nghĩa.

“Không biết Viên tiểu thư từ Kinh thành xa xôi đến tận Kinh Hồng thành là vì việc gì?”

Giữ nụ cười xã giao trên môi, nàng vươn tay mời Tuyết Tĩnh Nguyệt dùng qua lô trà thượng hạng, từ tốn trình bày.

“Vương gia hỏi thì ta cũng xin thưa, ta vốn là thay mặt gia phụ đi dự đại thọ 84 tuổi của gia gia sống ở Phước Châu trấn thành kế bên. Sau khi làm lễ xong ta tính lên đường trở về Kinh thành luôn, nào ngờ đi được một đoạn thì xa phụ bảo không thể đi tiếp vì đường quá xấu, sinh bùn lầy lội vốn không thích hợp để đi chuyên, phải đợi cho mấy ngày nắng lên đất đá khô lại mới có thể tiếp tục đi.”

Vì để tránh gặp son tặc mà nàng đã cố ý chọn lộ trình khá xa, đánh một đường vòng lớn băng qua Kinh Hồng thành, lúc nàng đến đây thì vẫn còn là mùa nắng, nhưng khi muốn trở về thì lại đang trong độ mùa mưa, việc di chuyển vì thế mà gặp rất nhiều khó khăn trở ngại, bắt buộc phải dừng chân nán lại chốn này dăm đôi bữa.

Nàng chỉ lo kể lể cốt lấy được sự đồng tình của mọi người, để họ thấy được sự hiếu kính không quản ngại đường xa về thăm quê tổ của nàng. Nhưng hồi lâu vẫn chưa có ai đáp lời khiến nàng thấy khó hiểu, từ đằng sau cây quạt bầu nàng mắt lên.

Tuyết Tĩnh Nguyệt đặt vào tay Tiểu Lang tách trà Viên Anh Hoa mời hắn muốn nàng dùng, Tiểu Lang một mực xua tay từ chối bầy bầy nói không cần, hai người coi Viên Anh Hoa như không khí mà không thèm nhìn đến. Viên Anh Hoa trợn to mắt, thật muốn quát lên bảo hai người kia mau dừng lại đừng có mà đưa đẩy trước mặt nàng, cuối cùng phẩm chất tiểu thư được rèn luyện bao năm đã chiến thắng con người chợ búa trong nàng, nàng quyết định im lặng chờ đợi trong phần nộ.

Tuyết Tĩnh Nguyệt sau cùng cũng nhớ ra là đang phải tiếp chuyện một người, vỗ nhẹ đầu Tiểu Lang một cái không ép nàng nữa, đối Viên Anh Hoa cười.

“Hóa ra là vậy.” Tuyết Tĩnh Nguyệt sực nhớ ra vương huynh của hắn đang tuyển bạn đồng hành, liền cười nói: “Sắp tới ta và Bạch Vương sẽ lên đường trở về Kinh thành, cùng đường với nhau không biết Viên tiểu thư có muốn đi cùng chúng ta không? Thân nữ nhi một mình đơn thương độc mã, nói thế nào thì cũng rất nguy hiểm.”

Tuyết Tĩnh Nguyệt xuất phát từ ý tốt đề nghị, nhưng Tiểu Lang thì.. Thế á? Gia nhìn đâu mà nói nàng ta “đơn thương độc mã” vậy? Chưa kể đến hai nha đầu lúc nào cũng kè kè bên người tận trung phục dịch, phía trước quán vừa vặn còn có mấy gia đình đang đứng ngó chừng vô đây, chỉ kém không cảm luôn mấy cái cột đề tiện bề đứng gác.

Hồ, đó đã là gì. Giá mà nàng có thể chỉ cho Tuyết Tĩnh Nguyệt thấy cả đội hộ vệ đang lén la lén lút, thập thò núp trong các lùm cây tán lá, sẵn sàng nhảy ra chia mũi nhọn vào bất kì ai có ý muốn đến gần nàng ta, phòng vệ vô cùng chu đáo kĩ lưỡng, để xem lúc đó hắn còn bảo nàng ta là “đơn độc” nữa thôi. Hừ, cái khí thế phô trương hùng hậu này xem ra không hề thua kém lúc Hoàng đế vi hành chút nào, chỉ tiếc là không thể bày ra cho cả thiên hạ cùng ngắm cho vui.

Dù nói là nói thế, nhưng nghe làm sao cũng.. thấy có mùi chua chua trong đó. Đánh chết Tiểu Lang cũng không nhận nàng chỉ là không muốn chia sẻ lòng tốt của Tuyết Tĩnh Nguyệt với ai.

Tiểu Lang cũng không biết từ khi nào nàng đối với Tuyết Tĩnh Nguyệt có một cổ dục vọng độc chiếm mãnh liệt, đến khi nhận ra thì đã không thể rời mắt khỏi hắn, mà thứ tình cảm này hắn không nên phát sinh trên người một sát thủ lãnh tâm lãnh tính như nàng, thêm một mối bận tâm chính là thêm một nhược điểm, nàng đáng ra không nên mang tâm tư gì với hắn, bởi dù hắn có đối tốt với nàng thế nào thì hắn cũng chỉ là nhiệm vụ của nàng.

Tiểu Lang đơn thuần nghĩ đây là nhiệm vụ mà không nghĩ đến chính nàng cũng rất tận hưởng nhiệm vụ này, thậm chí còn cầu cho nó sẽ kéo dài lâu hơn một chút, kéo dài khoảng thời gian yên bình này, để nàng được tận hưởng thêm một chút nữa ấm áp khi ở bên hắn. Tiểu Lang rất dễ tâm Tuyết Tĩnh Nguyệt, đây không còn chỉ là tham luyến thông thường, có gì đó thật khác biệt đã nảy sinh, chỉ là đầu gối Tiểu Lang chưa nhận ra thôi.

Bất chấp Tiểu Lang đang rối rắm với cảm xúc của mình, Viên Anh Hoa kêu lên mừng rỡ.

“Thật sao? Vậy thì phải làm phiền Tĩnh Vương rồi!”

“Không có gì, chỉ là việc nên làm thôi!” Tuyết Tĩnh Nguyệt nói lời khách sáo.

May mắn, thật quá may mắn! Nàng trăm phượng nghìn kể tìm cách tiếp cận Bạch Vương đều thất bại, cứ nghĩ đã phải từ bỏ ý định với y, vậy mà chỉ đi dạo một vòng lại có được cơ hội từ trên trời rơi xuống, bảo nàng có thể không vui sao. Nàng phải cố gắng nắm bắt thật tốt cơ hội này để không phụ lòng mong mỏi của phụ thân bao lâu nay.

“Tiểu Lang, nàng làm sao vậy?” Từ nãy giờ lo nói chuyện với Viên Anh Hoa nên hắn không chú ý đến nàng, ai biết được khi nhìn lại đã thấy nàng trưng ra bộ dáng như oán phụ kia chứ. (Còn học theo người khác cắn khăn tay nữa)

Tiểu Lang quay mặt đi chỗ khác, hừ hừ không vui.

“Không có gì, gia đừng bận tâm!”

Tuyệt Tình Nguyệt đưa tay giữ lấy mặt nàng quay lại, môi không nhịn được khẽ nhếch.

“Thế về mặt giận dỗi này là sao nha?” Tiểu nha đầu không phải là đang ghen đấy chứ? Thật đáng yêu!

Tiểu Lang chống chế, mắt nhìn đâu thì nhìn chứ không nhìn Tuyệt Tình Nguyệt.

“Ai giận dỗi gì đâu, gia nhìn lầm rồi! Hừ hừ!”

Tuyệt Tình Nguyệt bật cười, càng thêm cung nụng xoa hai má nàng. Tiểu nha đầu này càng ngày càng làm hắn yêu thích không thôi! Hiếm lắm Tuyệt Tình Nguyệt lại nổi lên tính đùa dai, trêu chọc nàng.

“Nàng có.”

“Ta mới không.” Ai thêm làm chuyện trẻ con đó. Giận dỗi á? Ha ha, còn lâu!

“Có mà nha!” Hai má phồng lên rồi!

“Không là không!” Đừng có nựng mặt ta nữa!

Viên Anh Hoa như cũ trở thành không khí trong mắt hai người, nhưng không như lần trước mà tỏ ra khó chịu, mắt trừng lớn kinh nghi.

Đây thật là lạnh nhạt vương gia Tĩnh Vương? Làm nàng không thể ngờ chính là nụ cười quá đỗi tự nhiên của hắn, cả bầu không khí hài hòa xung quanh. Tĩnh Vương của trước đây luôn mang đến cho người khác cảm giác ôn hòa xa cách, mặc dù hắn đang cười nhưng hiện hữu trong đáy mắt lại là sự lạnh nhạt, yên tĩnh cung đình hay lễ lộc đãi thọ hắn đều không tham gia, từ chối mọi lời mời xã giao của tất cả quan viên trong triều, không gần gũi thân cận một ai. Tuyệt Tình Nguyệt như thế không ai hiểu được hắn, giống như vàng trắng lấp lánh trên cao, cô thanh tĩnh lặng đến khó đoán.

Nàng nghĩ không chỉ mình nàng thấy được sự thay đổi của Tuyệt Tình Nguyệt, mà tất cả mọi người đều có thể dễ dàng nhìn ra điều đó. Nữ nhân tên gọi Tiểu Tiểu Lang kia, rất có ý nghĩa với Tuyệt Tình Nguyệt!

Từ đầu, bởi vì thân phận nha hoàn của Tiểu Lang mà Viên Anh Hoa không có mấy thiện cảm với nàng, nay lại vì Tuyệt Tình Nguyệt có vẻ coi trọng nàng lại thêm Viên Anh Hoa còn đang trông cậy Tuyệt Tình Nguyệt giúp đỡ chuyện với Tuyệt Bạch Cầm, nên đường đường là đại tiểu thư cao quý nàng đây đành phải chịu ủy khuất hạ mình làm thân với cái Tiểu Tiểu gì đó, coi như là cho nàng ta một cái ân tình đi.

Thật ra, ngoài nguyên nhân thời tiết, còn có một nguyên nhân khác nữa khiến Viên Anh Hoa dừng chân ở Kính Hồng thành, chứ đời nào nàng chịu ở lại chốn khi ho cò gáy này cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nhìn người không nên nhìn vẻ bề ngoài (3)

Thật ra, ngoài nguyên nhân thời tiết, còn có một nguyên nhân khác nữa khiến Viên Anh Hoa dừng chân ở Kính Hồng thành, chứ đời nào nàng chịu ở lại chốn khi ho cò gáy này cơ chứ.

Viên Anh Hoa lên tiếng kéo lại sự chú ý của hai người vẫn đang “Có”, “Không” bên kia, mỉm cười xinh đẹp mở lời.

“Tĩnh Vương nếu không phiền có thể để cho Tiểu Lang cô nương đi cùng ta một lúc được không? Ta hứa sẽ đưa nàng về trước thời điểm dùng bữa tối, nên mong ngài hãy chấp nhận lời thỉnh cầu đường đột này của ta.” Nàng ngược đời mắt long lanh chớp nhoáng nhìn Tuyệt Tình Nguyệt, Tiểu Lang trông thấy mà mặt đã sưng sía cả lên.

“Ta có thể hỏi Viên tiểu thư muốn đưa nàng đi đâu được chứ?” Tuyệt Tình Nguyệt nhú mày, rất không thoải mái khi nghe Viên Anh Hoa gọi “Tiểu

Lang” một cách thân mật như thế, dù tên nàng đúng thật là Tiểu Lang đi chăng nữa. Đó cũng là lí do vì sao hẳn bảo mọi người gọi nàng là “Lang nhi”, Tiểu Lang cái tên đó.. chỉ được một mình hắn gọi!

Viên Anh Hoa trái lại không để ý bầu không khí đang trầm xuống, e thẹn kể lại câu chuyện của mình.

“Cách đây vài ngày trước, lúc ta còn ở phủ của gia gia thì nhận được phong thư do gia nhân mang đến. Trên thư ghi rõ người gửi là Hào Triền Thoại công tử, sinh lòng mến mộ ta đã lâu, nay biết được ta đến địa phương này bèn mạo muội gửi hết tấm chân tình vào lá thư mong được một lần cùng ta tri ngộ, nếu có thể được vậy thì y dù có chết cũng không hối tiếc.” Nàng dùng tay ôm hai má ửng đỏ của mình, mắt lung linh ngời ngời nói ra từng câu chữ.

Tiểu Lang nghe mà da gà rơi đầy đất, thiếu nữ tuổi này đúng là mộng mơ dễ bị lừa gạt, loại lời thoại thiếu muối như vậy mà cũng tin cho được.

Viên Anh Hoa điềm điềm nâng mắt nhìn Tuyết Tĩnh Nguyệt, vẻ mặt đáng yêu khiến người người xiêu lòng. Nhưng nàng ngờ cũng không ngờ được, cái trò tỏ ra đáng yêu từng lấy lòng vô số người lại mất tác dụng trước hai đương sự. Một người vẫn còn quanh quẩn vấn đề xưng hô, người kia thì mặt đã sía lên một tác vô cùng đáng sợ, chỉ còn thiếu nhe nanh ra hù người. (Sói con đã có một bước tiến nhảy vọt thẳng cấp lên thành Quỷ Dạ Xoa ^^)

Viên Anh Hoa mãi mê chìm đắm trong tình yêu đầu đời của thiếu nữ, say sưa tâm sự nỗi lòng.

“Nhưng Tĩnh Vương ngài cũng biết đó, ta vốn là thiên kim tiểu thư của phủ thừa tướng nên đâu phải với ai cũng tùy tiện gặp mặt, lại không muốn vì ta mà gây nên tiếc hận cho một đời người, đành thuận theo ý y đến gặp y một lần để nói cho rõ, mong y có thể mau chóng quên ta đi và tìm một người khác xứng đáng với y hơn.”

Oe! Ai cho nàng mượn cái chậu với!! Tiểu Lang nàng đây không sợ trời không sợ đất, thế nhưng sắp phải đột tử vì những lời sến rện này!

“Ta định mang Tiểu Cúc và Tiểu Mai cùng đi, nhưng mang theo nha đầu đến buổi hẹn thì thật quá thất lễ. May mắn gặp được ngài và Tiểu Lang cô nương ở đây, ta đối với Tiểu Lang cô nương từ cái nhìn đầu tiên đã có hảo cảm, nếu có thể đi cùng nàng ta sẽ thấy an tâm hơn, cũng có thể nhân cơ hội này hiểu rõ về nhau, ta tin là ta và Tiểu Lang cô nương có thể trở thành ti muội tốt.” Nàng đánh mắt sang Tiểu Lang cười rạn rờ.

Mo! Đừng nói là kiếp này, kiếp sau sau nữa ta và ngươi cũng không thể nào là ti muội được. Ta đây nếu là sói thì ngươi chính là loài cáo gian xảo, rõ ràng bụng nghĩ khác vậy mà không chớp mắt nói ra những lời trái ngược tâm tính mình.

Tiểu Lang nhìn nữ nhân làm như hận không thể nhanh chóng chạy đến nắm tay nàng cam đoan thể thoát mà không khỏi tán thưởng kĩ năng diễn xuất của nàng, diễn rất thật, rất nhập vai nha!

Tuyết Tĩnh Nguyệt trầm tư, đầu mày nhíu chặt lại làm Viên Anh Hoa lo lắng hẳn sẽ không đồng ý cho Tiểu Lang đi cùng nàng.

“Được rồi.” Tuyết Tĩnh Nguyệt nói, hắn cầm lấy tay Tiểu Lang nhìn Viên Anh Hoa căn dặn, trong lời nói không biết là vô tình hay hữu ý kèm theo khí tức cường ngạnh của bậc vương giả, khiến người khác bất giác tuân theo: “Tiểu Lang là người rất quan trọng của ta, ta hi vọng tiểu thư sẽ giúp ta để tâm chiếu cố nàng.”

Viên Anh Hoa mừng mình trước ánh mắt bức thẳng tới của Tuyết Tĩnh Nguyệt, hơi dời tầm mắt đi gạt đầu.

“Ta đã biết, ta nhất định sẽ chiếu cố tốt nàng nên Tĩnh Vương cứ yên tâm, đừng lo lắng gì hết.” Lỡ leo lên lưng hổ rồi thì không thể trèo xuống, trông Tuyết Tĩnh Nguyệt bình thường hiền lành khiến người ta không thể ngờ được hắn lại không phải người dễ chọc vào, từ giờ nàng phải cẩn thận hơn mới được.

Tuyết Tĩnh Nguyệt rũ mắt, thanh âm trầm tĩnh khó dò.

“Hi vọng là vậy!”

Nhìn Tuyết Tĩnh Nguyệt đi một xa tâm Tiểu Lang hơi chùng lại, nàng buồn bực trước cảm giác mất mát của mình sinh ra oán giận. Này thật là, đem con bỏ chợ rồi đi như vậy đấy, không có nghĩa khí gì hết!

“Xin hỏi, nàng có phải là Viên Anh Hoa tiểu thư?”

Một nam nhân cao gầy, dáng người tinh tế, diên mạo tuấn tú phong lưu, tay cầm quạt hương vào ngực mỉm cười hào hoa phong nhã tiến đến gần Viên Anh Hoa lễ độ hỏi.

Viên Anh Hoa ngẩng ngốc nhìn người nọ, nghe thấy tiếng ho khề nhắc nhở của Tiểu Mai và Tiểu Cúc nàng mới sực tỉnh ra, đỏ mặt, giấu đi đôi má ửng hồng sau chiếc quạt bầu, e lệ cúi đầu bên lên, nhìn không ra bộ dáng đại tiểu thư lớn tiếng sai bảo người.

“Phải, là ta. Không biết công tử đây là..?”

Y cười, tự hướng mình sáng tỏ: “Viên tiểu thư, tại hạ chính là người đã gửi thư hẹn nàng đến đây gặp mặt, Hào Triền Thoại.”

“Hóa ra là Hào công tử, hân hạnh được gặp chàng!” Viên Anh Hoa ngẩng khuôn mặt hồng thắm như mặt trời chào y, cố gắng lấy lại phong phạm của tiểu thư con nhà danh giá hiểu lễ nghĩa.

“Nơi này không tiện trò chuyện, không biết ta có được vinh hạnh mời nàng đi dạo chăng?” Y đưa ra lời mời dẫn dắt.

“Tất nhiên là được!” Viên Anh Hoa nghĩ cũng không nghĩ đã nhận lời, nàng chợt nhớ ra đôi ba chuyện bèn cười nói y điệu nàng một chút, nàng dặn dò gia nhân xong sẽ quay lại ngay.

Viên Anh Hoa lệnh cho toàn bộ gia nhân quay về điểm trọ, mặc kệ những lời khuyên ngăn sợ nàng đi một mình sẽ gặp chuyện nguy hiểm. Viên Anh Hoa cố chấp lôi kéo Tiểu Lang, nói vậy thì nàng không phải là một mình. Tâm tình tiểu thư xưa nay ương ngạnh, đặc biệt là con nhà quyền quý lại càng thêm cứng đầu, Viên Anh Hoa dọa sẽ phạt nặng, thậm chí là đuổi việc nếu có người dám không nghe theo. Tiểu Mai và Tiểu Cúc coi như quá hiểu tính tình tiểu thư nhà các nàng, chưa nói đến làm không đúng ý tiểu thư sẽ phải hứng chịu con thịnh nộ trời giáng, mà Viên lão gia, Viên thừa tướng xưa nay có tiếng là chiều chuộng con cũng sẽ không để các nàng sống yên thân. Hai nàng thoáng nhìn nhau, không chút do dự làm theo lời Viên Anh Hoa nói, những người khác thấy thế liền thờ dài cũng rời đi.

“Chắc chắn! Người ta nói ‘nam nhân yêu bằng mắt, nữ nhân yêu bằng tai’, nhưng ta thấy số nữ nhân yêu bằng mắt cũng không ít hơn nam nhân là bao, có bề ngoài phong độ quả nhiên là lợi thế.” Hân ngoác đầu: “Theo sát con mồi, đừng để mất dấu, rõ chưa?”

Gần con hẻm nhỏ cách Ngọc quán hơn vài trăm bước chân, một tên tráng hán cao to râu rậm dõi mắt quan sát từng đường đi nước bước của nhóm người, ồm ồm giọng đảo mắt liếc mấy tên phía sau.

Phóng mắt dõi theo những con mồi đã được ấn định sẵn, chúng liếm môi lộ ra nụ cười tặc tử.

“Đã rõ, lão đại!”

Xi! Tiểu Lang cười khẩy, đi cách Hào Triền Thoại và Viên Anh Hoa vài bước, đáy mắt đuôi mày đều không che dấu khinh thường. Híp mắt nhìn tên hoa hoa công tử đang dùng miệng lưỡi mê hoặc tiểu cô nương chưa trải sự đời, lại nghĩ đến cả về mặt Tuyết Tinh Nguyệt trước khi đi, Tiểu Lang âm thầm lắc đầu.

Gia à, lần này ngài giao trứng cho ác rồi! Nhìn người không nên nhìn về bề ngoài, sẽ gây ra sai lầm chết người đó! Bất quá, ta đành phải tiếp tục phụng bồi màn kịch này vậy, thật muốn biết nó sẽ đi được đến đâu!

Tiểu Lang mị mị mắt, sâu thẳm trong con người mặt sáng đỏ rực ửng lên lấp đầy đồng tử sẫm màu. Địa ngục, ta đến đây!

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Ta sẽ bảo vệ nàng và cuồng thú thức tỉnh (1)

“Lần này chúng ta vớ khảm rồi! Lão đại, người nói có phải nên chia cho ta nhiều hơn một chút không nga? Nhờ có ta mới bắt được mấy nữ nhân này đó.”

“Hừ, người thật giỏi kì kèo. Bất quá, người có công, ta đương nhiên sẽ không bạc đãi người.”

“Ha hã, lão đại anh minh.”

Qua cuộc đối thoại của hai tên nọ, Tuyết Tinh Nguyệt có thể xác định chắc chắn rằng mình đã bị bắt cóc, tội tệ hơn nữa là còn rơi vào tay bọn buôn người.

Tay chân bị trói làm Tuyết Tinh Nguyệt có chút khó chịu, thấy có người lại gần, Tuyết Tinh Nguyệt vờ nhắm mắt, nằm im bất động nghe chúng nói chuyện.

“Lão đại, ta còn có việc nên đi trước, có gì thì bảo A Kế đến thông tri ta. Ta chờ tin tốt của người.”

“Được. Lần sau gặp, Hào Triền Thoại?”

Hào Triền Thoại?! Tuyết Tinh Nguyệt kinh nghi. Hừ, quả nhiên không phải loại người tốt lành gì.

Lúc ở Ngọc quán, Viên Anh Hoa một mực nài ni Tuyết Tinh Nguyệt để Tiểu Lang ở lại bởi nàng đã làm hân không vui, dù vậy hân vẫn để nàng ở lại, không phải vì nàng ta mà là vì Tiểu Lang.

Hân không muốn Tiểu Lang nghĩ hân quá mức ràng buộc nàng, thỉnh thoảng cũng nên để nàng ra ngoài dạo chơi thoải mái một chút. Mặc dù nàng là nha đầu của hân, ở bên cạnh hân là bốn phận của nàng, hân lại không muốn Tiểu Lang vì chức trách mà ở cùng hân, hân cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ dùng thái độ bề trên đối đãi với nàng, hai người bọn họ cứ hòa hợp như bây giờ là được, không cung kính cũng chẳng xa cách, thật tự nhiên.

Tuyết Tinh Nguyệt biết hân đối với Tiểu Lang thật đặc biệt, ngay từ lần đầu tiên đã vậy rồi. Cảm giác khi ở cùng nàng không giống như khi ở cùng người khác, ở bên nàng, hân thấy thật yên bình.

Viên Anh Hoa làm người có chút ngạo mạn nhưng không phải kẻ ngu ngốc. Tuyết Tinh Nguyệt đã nói, hần coi trọng nàng, coi trọng Tiểu Lang, người có đầu óc đều có thể hiểu Tuyết Tinh Nguyệt ám chỉ điều gì, tự khắc sẽ không làm việc mà không kiêng kị.

Đi được nửa đường, Tuyết Tinh Nguyệt nghe dân chúng xôn xao bàn luận chuyện gì đó. Tất nhiên, Tuyết Tinh Nguyệt không phải dạng người sẽ ở lại để nghe ngóng chuyện, vậy nên hần tiếp tục đi, nhưng chưa được một khắc thì bước chân đã dừng lại, hần nghe thấy mọi người nhắc đến những vụ mất tích gần đây, còn có.. Hào Triễn Thoại? Đó không phải đối tượng gặp mặt của Viên Anh Hoa sao?

Tuyết Tinh Nguyệt không thể không chế bước chân gần như là chạy của mình, trong đầu không ngừng lặp đi lại những gì vừa nghe thấy.

Hào Triễn Thoại, hào hoa phong nhã, ngoại hình tuấn tú phong lưu, nghe nói y là một tiểu thương, thường xuyên đi đây đó làm ăn nên có nhiều mối quan hệ rộng rãi, được vô số nữ tử thế gia sinh lòng mến mộ. Kì lạ ở chỗ, hầu hết những nữ tử có liên quan đến y sau khi chia tay không lâu đều mất tích, không rõ đã đi đâu. Gia đình nạn nhân không tìm thấy con liền chạy đi báo án, hi vọng quan phủ sẽ vào cuộc điều tra. Trái lại, quan phủ hết lần này đến lần khác ậm ờ trễ nãi, hoặc có làm cũng toàn cho ra những kết quả dờ dờ ương ương, nào là: Chạy trốn theo tình lang, thất cổ, nhảy sông... đủ loại lí do khiến lòng người căm phẫn, rồi dừng dừng phui phui cho xong chuyện.

Tuyết Tinh Nguyệt không nghĩ mọi chuyện đơn giản như vậy, con dân bị mất tích ngay trong phủ huyện của mình, bậc làm quan phụ mẫu sao có thể dễ dàng cho qua, còn là rất nhiều lần như vậy. Không chừng, Tuyết Tinh Nguyệt nghi ngờ, quan phủ và gã Hào Triễn Thoại kia có mối nối với nhau.

Tuyết Tinh Nguyệt có linh cảm không hay về việc này, Viên Anh Hoa từ nhỏ đã sống trong ngưỡng mộ của người khác mà lớn lên, dễ bị mê hoặc bởi những thứ hào nhoáng bên ngoài. Lần này, nhận được lời mời của Hào Triễn Thoại, chưa luận đến xuất thân, chỉ bằng vẻ bề ngoài của y cũng đủ để Viên Anh Hoa cấp cho y một cái nể mặt mà gặp một lần. Tuyết Tinh Nguyệt lo, không phải lo cho Vương Chu Hoa mà lo cho Tiểu Lang, hần đáng lẽ không nên đáp ứng để nàng ở lại, mặc kệ lí do là gì.

Tìm một hồi ở Ngọc quán không thấy, Tuyết Tinh Nguyệt gấp gấp cho gọi chương quày Cảnh Tùng thì được biết họ đã dời điểm hẹn đến gần hồ Đằng Xuân. Mau chóng đi đến đó, trên đường còn cho người quay về tìm Cẩm Thương hỗ trợ. Đến hồ Đằng Xuân, vội tìm kiếm bóng dáng quen thuộc đã thấy nàng cùng Viên Anh Hoa đứng dưới tàng liễu cạnh hồ, gần đó còn có một nam nhân khác. Thấy y tỏ ra ưu nhã lịch thiệp, dù chưa gặp qua Tuyết Tinh Nguyệt cũng có thể đoán được y là Hào Triễn Thoại trong lời đồn kia. Quả nhiên, chỉ bằng tướng mạo này của y muốn bầu bạn bên cạnh giai nhân, nữ tử nào cũng là chuyện thật dễ dàng. Có thể thấy điều đó trên gương mặt của Viên Anh Hoa, vẻ mê đắm, ngượng ngịu đó không phải là giả, mà trên gương mặt của Tiểu Lang thì, ánh mắt của nàng..

Phía sau ót nhói lên, trước mắt tối sầm, khi ý thức dần chìm sâu vào hôn ám, khuôn mặt Tiểu Lang hiện lên thật rõ rệt. Vẻ mặt đó của nàng Tuyết Tinh Nguyệt chưa thấy qua bao giờ, nó thật xa lạ, mà trong đôi mắt ấy.. là một mảnh hàn băng?!

Tuyết Tinh Nguyệt hé mắt quan sát nơi này. Đây có lẽ là một đạo đường bỏ hoang, cũng là điểm tập kết của bọn buôn người, căn phòng âm thấp, hơi ẩm, ánh nắng không đủ sáng để soi vào tận bên trong, mà Tuyết Tinh Nguyệt chính là nằm trong vùng ánh sáng ấy. Xuyên qua màn tối, đám hán tử quây quần trầm trồ đánh giá những người cũng bị trói như Tuyết Tinh Nguyệt. Tuyết Tinh Nguyệt không thích cái nhìn của bọn chúng, giống như chúng là đang nhìn đồ vật chứ không phải là người, tùy ý loạn mắt không kiêng nể, ừng ực nuốt nước miếng một cách tục tĩu, tất cả đều làm Tuyết Tinh Nguyệt chán ghét.

Có hơn mười tên bên trong, hai tên canh chừng ở bên ngoài, Tuyết Tinh Nguyệt khẽ xoay đầu nhìn quanh, nam có, nữ có, khoảng mười mấy người bị bắt giữ, nép sát người vào vách, run rẩy bật khóc. Tiếp tục nhìn, ánh mắt Tuyết Tinh Nguyệt lóe lên, hần tìm thấy Tiểu Lang rồi, thật may là nàng không sao.

Mãi vui vì Tiểu Lang được Lang, Tuyết Tinh Nguyệt quên mất tình huống trước mắt có bao nhiêu tội tệ.

“Lão đại, lần này chúng ta xử lí thế nào?” Tên hán tử thô to, râu rậm hỏi tên áo xanh dựa người vào tường nốc rượu.

Tên họ “Xi” cười, một vẻ ‘biết rồi còn hỏi’, nói: “Như mọi khi thôi! Đứa nào đẹp thì bán làm sủng vật, nhớ xem coi chúng còn trinh hay không, mấy lão già bây giờ yêu cầu sủng vật cao lắm, còn trinh bán có giá hơn.”

“Nhớ không còn thì sao?”

Tên áo xanh phá lên cười, vỗ vai hần: “Người nghĩ đi đâu vậy, nếu thực sự không còn, người tính chiếm làm của riêng chắc?” Vuốt mép, tên áo xanh cười thâm hiểm: “Không còn thì vứt vào kĩ viện. Loại đàn bà đã không còn trinh tiết rất thích hợp để hầu hạ đàn ông. Bất quá, cứ yên tâm! ‘Hàng’ Hào Triễn Thoại mang đến ít khi nào xảy ra sơ sót, người vẫn là nên quên đi. Chẳng phải trước đây đã cho người hai đứa rồi sao?”, hần nhướn mày: “Đừng nói với ta là người chơi chết chúng rồi nga?”

Hần tử thô to ho một tiếng, không hề gì, nói: “Cũng không hần là chết, nhưng yếu quá, chơi không tận hứng.”

“Cầm thú!” Tên áo xanh lớn tiếng cười dài, bản thân hần cũng chính là người như vậy. Ở trên giường càng phóng đảng, càng dâm loạn càng làm hần kích thích, những kẻ từng lên giường với hần đều biết hần có máu bạo hành, cùng hần một đêm không thương tích đầy mình cũng nửa sống nửa chết. Thực thà!

“Số còn lại không xử lí được thì làm sao lão đại?” Tên chơi chơi lùn mỗ từ từ ngoài vào lên tiếng hỏi. Tên áo xanh chưa kịp trả lời thì một tên khác đã dành nói trước.

“Chẳng phải đã có Quý lão gia rất thích ăn thịt người đó sao? Lần trước lão còn hỏi ta nhanh chuyển ‘hàng’ gấp cho lão. Sắp tới lão phải đãi một bàn tiệc lớn, không có ‘hàng’ thì không được. Nom vẻ mặt thèm thuồng của lão mà ta day rùng mình.”

“Quý lão gia? Thật không ngờ hẳn lại có loại ham mê không tầm thường như vậy.” Tên chơi chơi có hơi bất ngờ, cũng không kinh ngạc lắm.

Tên khác xen vào giễu cợt: “Hừ, bề ngoài làm ra vẻ đạo mạo thanh cao, cứu tế dân nghèo, đi chùa chiềng làm phước,... có ai ngờ lại là kẻ ăn thịt người giấu mặt. Đúng là ‘mặt người dạ thú’.”

Tên áo xanh vỗ lưng hẳn, trào phúng: “Người nghĩ người có quyền lên tiếng sao? Bớt đạo đức giả đi, đã bước trên con đường này thì ai cũng như ai, khỏi phải ra vẻ cao thượng.” Hẳn trầm mặt, ánh mắt như độc xà thâm hiểm trừng trừng tên: “Ta mặc kệ hẳn thích là thịt người hay là gì. Chỉ cần hẳn có tiền, có thể trả cho ham muốn của mình thì ngày ấy ta còn qua lại với hẳn. Quan làm chi suy nghĩ của bọn quan quyền giàu có, người hiểu được sao?” Thấy tên nọ an phận, hẳn lại cười thân thiết: “Đừng nói là thịt người, ngay cả thuốc phiện, đàn ông, đàn bà,... ai đem lại lợi lộc cho chúng ta, chúng ta cùng người đó hợp tác. Trước giờ vẫn vậy, chẳng phải sao?”

Bọn chúng nhìn nhau rồi bật cười. Đã ở tận cùng đáy xã hội rồi còn sợ chi, cùng nhau chìm sâu vào bóng tối đi, ai cũng chẳng thể thoát.

Bọn chúng có bao nhiêu khoái trá thì cũng có bấy nhiêu ánh mắt đổ dồn về chúng sợ hãi. Nghĩ đến rơi vào tay những kẻ còn hơn cả súc sinh này, nước mắt không nên được trào ra, kinh sợ. Không may mắn, về mặt khốc lóc thảm thương ngược lại chỉ càng làm tăng thú tính của một vài tên, chẳng hạn như tên này.

“Lão đại, kiểm ‘hàng’ được chưa? Ta có chút nhịn không được.”

Tên áo xanh hiểu ý, cười: “Xem ai đang nói kia. Được rồi, muốn làm gì thì tùy, miễn đừng làm đến bước cuối là được. Còn có, đừng làm chúng bị thương quá nặng, ta còn trông cậy vào chúng kiếm ăn đấy.”

“Đã hiểu, lão đại.”

Cả bọn đồng thanh hô lên hào hứng. Một số tên chạy nhanh đến giành lấy người mình vừa ý mặc sức sờ sảng, khinh bạc.

Mất thấy một tên đi đến chỗ Tiểu Lang, Tuyết Tinh Nguyệt thoáng kinh ngạc rồi chuyển sang giận dữ, quên mất bản thân đang bị trói, tay dùng sức kéo căng dây thừng ra hai bên.

Tên nọ dùng tay nâng cằm nàng như đang ngoạn một món đồ chơi bằng sứ, tay vẫn vờ nghiêng trái, nghiêng phải, trên gương mặt đầy sẹo của hẳn lộ ra tia cười hung ác.

“Tuy không phải mẫu người đại gia đây yêu thích, bất quá cũng coi tạm được. Hào hào hâu hạ đại gia, biết đâu đại gia sẽ xin lão đại thưởng người cho ta, đến lúc đó, người chỉ cần hâu hạ mỗi đại gia, không cần phải bốn ba bên ngoài tùy người chơi đùa.” Nói rồi còn vờn lười liếm lên má nàng.

Mỗi một câu hẳn nói ra đều nhịn không được kèm theo hai chữ “Đại gia”, như là tự ban cho mình thân phận cao quý, tùy mất bề trên nhìn xuống. Mặt Tiểu Lang đen sì như gan heo, bên má từng trận ghê tởm. Nếu không phải hai tay đều bị trói, hẳn đã nắm áo hẳn, dùng sức và cho mấy chục bạt tai, hét văng nước miếng vào mặt tên khốn kiếp này:

“Cha chả, thật đúng là chán sống rồi! Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ hả? Cho người chết! Cho chết này!!”

Ngay khi hẳn bắt đầu sẵn lại gần nàng, một bóng người “Vụt” tới tông mạnh vào người hẳn, khiến hẳn ngã chổng vó ra sau.

Tiểu Lang bất ngờ nhìn Tuyết Tinh Nguyệt thờ hồn hèn trước mặt, ai tới nói cho nàng biết chuyện gì đang xảy ra được không? Sao Tuyết Tinh Nguyệt lại ở đây?

Tuyết Tinh Nguyệt không nói gì, nhìn Tiểu Lang rồi vuơn ra đôi tay rướm đầy máu, cổ tay bong hết cả da, lam nham do giằng giật với dây thừng, ôm nàng vào lòng, thở ra một hơi nhẹ nhõm, vỗ về lưng nàng, giọng điệu mềm nhẹ an ủi: “Không sao rồi!”

Tiểu Lang sững sờ, còn chưa kịp phản ứng lại thì tên nọ đã lao tới đập mạnh vào lưng Tuyết Tinh Nguyệt, tức giận gầm lên: “Mẹ nó, thằng khốn! Đừng nghĩ mày là ‘hàng’ thì tao sẽ không làm gì được mày. Cho mày biết, bình sinh tao chúa ghét những tên như mày, ý có ngoại hình một chút, nhà có tiền là ra vẻ ta đây lên mặt công tử. Mày nghĩ mày ngon lắm chắc, đồ anh hùng rom. Xem tao như thế nào trừng trị những thằng như mày.”

Vừa dứt lời, những cú đá nặng ngàn cân liền trút xuống, tên kia như phát điên mà dốc hết sức lực đá vào người Tuyết Tinh Nguyệt. Tuyết Tinh Nguyệt cắn chặt răng, gồng người lên chống đỡ đau nhức khôn cùng.

Miệng tên nọ phun ra toàn lời lẽ đay nghiến thô tục, xung quanh ồn ào rộ lên những lời cổ vũ, huyết sáo, kích động tên nọ hăng máu hơn, ra tay cũng tàn độc hơn. Tuyết Tinh Nguyệt thủy chung không rời đi Tiểu Lang, siết chặt lấy nàng, nhỏ giọng bên tai.

Tiểu Lang nhắm mắt, thế giới như không còn bất kì tiếng động nào. Không có tiếng khóc thét nài nỉ, không có tiếng cười dâm tà, càng không có âm thanh trầm đục do đánh đập nện sâu vào da thịt, thế giới chỉ còn lại giọng nói của người đó. Người đó ôm lấy nàng, bảo vệ trong vòng tay, nhẹ giọng thì thầm:

“Đừng sợ! Không sao hết! Ta, sẽ bảo vệ nàng!”

“A.....!!!!!!”

Chương 28: Ta sẽ bảo vệ nàng và cuồng thú thức tỉnh (2)

“A...!!!!!!”

Tiếng hét thảm vang lên, chỉ thấy tên mặt sẹo ban nãy còn đang hưng phấn tung từng cước vào người Tuyết Tinh Nguyệt thét lên một tiếng rồi văng ra xa, trở thành bãi huyết nhục mớ hồ.

Đám buôn người khiếp đảm, bị vây trong trạng thái ngây ngốc, lia mắt nhìn quanh, không hện mà cùng tụ lại nơi tên mặt sẹo đứng cuối cùng.

Đôi mắt đỏ mở ra, khóe miệng cong lên ma mị, nàng vươn tay ôm lấy tấm lưng dày rộng của người bên trên, chống lại đôi mắt trừng to đến mức muốn nứt ra của bọn buôn người.

Không bị trói!

Suy nghĩ của bọn chúng cùng lúc vang lên, trong đầu rung lên từng hồi chuông cảnh báo. Người trước mắt rất nguy hiểm.

Phiến môi mỏng nhẹ kéo ra, Dạ Lang lười biếng mỉm cười, sống lưng bọn chúng ướt sũng, mồ hôi lạnh chảy ra, chăm chăm nhìn vào đôi môi mở ra khép lại bên tai Tuyết Tinh Nguyệt.

“Gia, đau không?”

“Àn.”

Nghe thấy giọng nói của người ngồi trong lòng, Tuyết Tinh Nguyệt thoáng ôm chặt nàng hơn. Thân thể hần một nhòai, máu trên trán rỉ xuống thấm ướt hàng mi, tầm mắt mờ hồ, sự thanh tỉnh cũng muốn đình chỉ. Tuyết Tinh Nguyệt chỉ nhớ rõ một điều, giờ phút này hần không thể buông nàng ra, cho đến khi mọi thứ kết thúc, hần phải ôm chặt lấy nàng.

“Gia, ta nói ngài nghe điều này. Đây, chỉ là giấc mộng mà thôi.”

“Mộng sao? Cũng quá chân thực đi.”

Dạ Lang cười nhẹ: “Dù có chân thực đến mấy thì cũng chỉ là mộng. Nên, ngài cần phải tỉnh dậy.”

“Làm sao để tỉnh dậy đây? Hừm?” Tuyết Tinh Nguyệt nhích lại gần nàng, chôn đầu vào hõm vai Dạ Lang.

“Thật đơn giản! Ngài chỉ cần nhắm mắt lại, hảo hảo ngủ một giấc, khi tỉnh dậy, mọi ác mộng đều sẽ không còn nữa.”

“Thật không?”

“Thật.”

“Vậy, còn nàng? Nàng sẽ ngủ cùng ta luôn chứ?”

“...”

“Ta sợ, ta ngủ rồi sẽ không nhìn thấy nàng. Ta sợ, khi ta tỉnh dậy nàng đã đi mất.”

“..Sẽ không! Ta sẽ không đi đâu cả! Dù là khi thanh tỉnh hay cả trong giấc mộng, chỉ cần ngài muốn nhìn thấy ta, ta sẽ luôn ở đó, ở bên cạnh ngài.”

“Hãy đánh thức ta dậy, giống như mọi ngày. Khi ta tỉnh dậy, ta muốn nhìn thấy nàng đầu tiên.”

“Được, ta hứa. Ngoan, mau nhắm mắt lại. Đôi mắt xinh đẹp chỉ nên nhìn những thứ xinh đẹp tương tự. Còn lại những thứ dơ bẩn kia, ta thay ngài.”

Nàng vuốt ve tóc hần, người nọ cuối cùng cũng buông lỏng thần trí. Cảm nhận được đôi tay thế nhưng không hề lỏng ra, nàng khẽ mỉm cười. Nụ cười như phù dung sớm nở tối tàn, thoáng lướt qua rồi biến mất, thay vào đó độ cong nguy hiểm chậm rãi giương lên, đáy mắt lãnh mạc dần trở nên điên cuồng thị huyết, nồng đậm sát khí khiến người ta sởn gai ốc.

Không khí trầm xuống, cả đạo đường như chìm vào hầm băng, tê liệt từng người một.

Đám người ngưng thần im bất, trong đầu không ngừng tự hỏi, cái quái gì đang diễn ra thế kia? Từ một tiểu bạch thỏ sợ sệt nép mình vào một góc, thoáng

chốc như loài dã thú sẵn mồi bị đánh thức. Chính xác nàng chính là một con sói, bọn hán không thể nghĩ ra điều gì để hình dung cho nỗi sợ hãi đang dâng lên khi đứng trước con sói tàn nhẫn, khát máu này.

Tuyết Tinh Nguyệt đã chìm vào giấc ngủ, nhưng ác mộng ở nơi đây mỗi người đều có thể nhìn thấy và cảm nhận được, sâu sắc cảm nhận bằng máu thịt của mình.

Bên ngoài, nắng ấm áp rướm vàng mặt đất. Bên trong, ánh sáng rút đi, bóng tối tràn về, bao vây, giam hãm lấy tất cả, không cho phép thoát đi.

Màu của bóng tối không chỉ nhuộm khắp đạo đường, mà còn nhuộm sâu vào lòng người tuyệt vọng.

Không có tiếng hét, không có sự chống cự, đơn thuần chỉ là một màn giết chóc đầm máu.

Dã thú điên cuồng cắn xé, giơ lên nanh vuốt, đâm mình trong máu tanh, đáp lại sự gọi mời hủy diệt.

Ngày, sắp kết thúc, nhưng đêm, chỉ vừa mới bắt đầu.

“Trưởng quân, có tin tình báo ở hướng nam. Đã bắt được Hào Triền Thoại trên đường tẩu thoát. Sau khi thẩm tra, hán đã khai ra nơi giam giữ những người bị bắt cóc.”

“Là nơi nào? Mau nói.”

“Bẩm, là đạo đường Cô Vân cách đây hai mươi dặm.”

“Đi.”

Cầm Thương dẫn quân vào rừng lũng sụp, tìm thấy mục tiêu, hán cho người bao vây đạo đường chặn đường thoát của bọn buôn người, đồng thời dẫn theo một nhóm binh sĩ tiến vào bên trong.

Không như suy nghĩ của hán, bên ngoài đạo đường không có bất kì tên canh gác nào, xung quanh không một bóng người, đều thật yên tĩnh như thể nó vẫn là nơi bỏ hoang trước đó.

Cầm Thương vẫy tay ra hiệu cho binh lính bảo hộ phía sau, tiến lên, một cước mở toang đại môn khép kín.

Như để chứng minh cho uy lực dũng mãnh của cửa đá, cửa đại môn bật tung tạo thành tiếng “Đông!” thật lớn. Mùi tử thi cũng theo đó thoát ra, nồng nặc đến mức người chinh chiến sa trường bao năm như Cầm Thương cũng nhíu mày khó chịu.

Đi vào bên trong có cảm giác như đang dạo quanh chốn quỷ môn quan. Xác người nằm la liệt, ngổn ngang, không có cái xác nào là còn nguyên vẹn. Đầu, thân, tứ chi, mỗi thứ vốn nên dính chặt vào nhau thì nay nằm hỗn độn, tách rời, không phân biệt được của ai với ai. Máu chảy lênh láng, nếu để ý kĩ, trên gương mặt những người đã chết đều khắc sâu.. Sợ hãi?!

Thoáng nhìn những người còn sống đang nép chặt mình, run rẩy không nói lời nào kia. Cầm Thương thấy được sự kinh hoàng trong mắt họ.

Đây rốt cuộc là sao? Là ai đã đem bọn buôn người giết thảm khốc như thế, lại không đem những con tin giết chết hay bắt đi nơi khác, mà để họ ở đây? Kì quái hơn, theo lí bọn buôn người đều đã chết hết, tại sao họ không bỏ chạy mà vẫn bám trụ lại, chịu đựng mùi hôi thối của tử thi phân hủy? Có gì đó đe dọa họ sao, nên mới sợ thành ra cái dạng này?

Cầm Thương nghi hoặc, theo hướng nhìn của họ, hán tìm thấy Viên tiểu thư. Cầm Thương mừng rỡ, nếu Viên tiểu thư cũng ở đây thì Cửu Vương gia chắc cũng đâu đó gần nơi này.

Tiến lên muốn hỏi thăm, chợt hán dừng lại. Viên tiểu thư giống như là không nhìn thấy hán, hán cũng không lả lẫm gì ánh mắt của nàng, nó cùng những người ở đây đều giống nhau, chứa đựng nỗi sợ hãi mơ hồ hán không sao hiểu được, mà nơi tập trung mọi ánh mắt ấy, hán trông thấy một đôi nam nữ đang ôm nhau. Tâm lưng quen thuộc cùng bạch y trang phục..Vương gia?!

Nhưng vì sao cả Viên tiểu thư và những người kia đều nhìn về hướng Vương gia một cách sợ sệt như vậy?

Cầm Thương không hiểu, những binh lính có mặt ở đây càng không hiểu. Duy, chỉ có những người còn đang sống và chứng kiến toàn bộ sự việc diễn ra nơi đây mới có thể hiểu. Người bọn họ sợ, không phả vị Vương gia dùng thân mình che lấp đi tất cả, mà là người con gái đang an tường nằm trong lòng vị Vương gia ấy. Nàng ta, là ác quỷ.

Cầm Thương có thể đọc được từ trong mắt họ, tất cả bọn họ đều đang nói:

Đừng đánh thức nàng!

Cách đạo đường Cô Vân không xa, một người đứng khoanh tay tùy ý tựa lưng vào cây, y phục vẫn lôi thôi bẩn thỉu như cũ, nhưng ánh mắt sắc lẹm nào giống gã bọm nhậu lang bạt tứ phương, đó là ánh mắt của võ lâm thế gia cao thủ - Môn chủ Tiêu Dao phái - Trần Đức Khiêm.

Mắt y ám trầm, môi khẽ nhếch:”Huyết là tử thần của Vô Minh cung quả nhiên danh bất hư truyền, xuống tay đủ tàn nhẫn.”

Lúc ở Mộng Diệp lâu y đã nhận ra nàng, tin chắc là nàng cũng vậy. Hỏi y làm sao kinh qua được diện mạo của Tử thần truyền thuyết thì phải nhắc đến xảo ngộ cách đây hai năm về trước, ngày mà một đại môn phái có tên tuổi trong võ lâm biến mất.

Mắt đỏ tươi, môi nở nụ cười chết chóc, kiếm trong tay như thần khí sát phạt của chiến thần vô lệ, huyết tẩy trên dưới toàn bộ môn hạ của Trúc Ngạc phái – Huyền thoại Huyết la tử thần Vô Minh cung – Dạ Lang!

Không thể ngờ gây ra một màn tấn huyết đó lại là một tiểu cô nương nhỏ nhắn có bề ngoài vô hại, nếu không phải tận mắt chứng kiến y chắc chắn sẽ không tin được điều này. May mà y nhanh trí ém nhẹm khí tức để nàng không phát hiện, nhờ vậy mà mới còn tại thế để ở đây chứng kiến một bộ mặt khác của nàng. Thế mới ngộ ra một điều, tử thần nào phân biệt được ai, ngay cả một tiểu bạch thỏ ngày thường nhát gan sợ sệt, cũng có thể là hiện thân hung thần.

Y không muốn tiếp tục ở lại chốn giang hồ biến động phong ba này, từng ấy năm sống trong áp lực chém chém giết giết thế là đủ, dù sao trong suy nghĩ của mọi người y cũng là người đã chết, chỉ bằng nhân cơ hội này thoát ải sống một cuộc đời bình lặng như bao người. Vốn tưởng có thể định cư ở đây nhân nhả trải qua một đời người, nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, nàng đã biết y vẫn còn sống thì trước sau gì Vô Minh Tà chủ cũng sẽ phải người đến đây thanh toán y, y tốt nhất nên rời khỏi đây, tránh được bao lâu thì tránh, y không muốn tiếp tục là quân cờ hi sinh trong cuộc chiến tranh quyền đoạt lực vô nghĩa này nữa.

Ban nãy y đang ngồi uống rượu đầu ngõ thì thấy Tuyết Tinh Nguyệt sột sắng khắp nơi tìm người, liền đi theo hẩn, hi vọng có thể giúp hẩn một tay, nhưng đó là trước khi y biết người hẩn muốn tìm là ai, chứ Huyết la tử thần thì. này, còn cần y ra tay hỗ trợ sao? Thực lực của nàng còn trên cả y, nếu không phải do nàng tự nguyện, mấy tên buôn người kia có luyện thêm một trăm năm nữa cũng không có lấy một cơ may bắt được nàng, càng đừng nghĩ đến việc đối nàng khinh bạc. Đó, chính cái tên hi sinh đầu tiên đã nói lên tất cả, phải là muốn chết lắm rồi mới muốn chiếm tiện nghi của Tử thần.

Y đối với Tuyết Tinh Nguyệt rất có hảo cảm, nếu không vì nàng ở đó y đã không do dự cùng hẩn kết nghĩa huynh đệ. Cứ nghĩ Tuyết Tinh Nguyệt với Tử thần có quan hệ giao hảo nên mới đặc biệt chiều chuộng, nhưng nhìn cách hẩn lo lắng che chở nàng, y liền nhận ra một điều, Tuyết Tinh Nguyệt một chút cũng không biết gì về nàng.

Vậy cũng tốt, người không biết chuyện suy cho cùng vẫn là người hạnh phúc nhất, ít ra cho dù có bị đối gạt cũng có thể mỉm cười chân thành.

Không nghĩ ngợi thêm nữa, y dứt khoát xoay người phi lên thân cây bay đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Ba lời hứa (1)

Trong cuộc đời ngắn ngủi của Hàn Thiên Phong y, y đã hứa ba điều.

Một..

Cái nóng như cát da cát thịt làm nó không tài nào mở mắt lên được, mí mắt nặng trĩu vài lần nâng lên rồi hạ xuống, nó không chắc lắm nhưng nó nghĩ nó vẫn còn sống, bởi chỉ có người sống mới có thể hiểu được nỗi đau khắc sâu da thịt đến nhường này.

Cố gắng dùng hai tay non nớt gượng người dậy, nó lê một bên chân nhiễm máu đỏ tươi đã bị đánh gãy nich đến thân thể nữ nhân nằm gần đó, nó kinh ngạc phát hiện ra nàng đang nhìn nó mà khóc.

Phụ thân của nó là Hàn Thiên Ngự, trưởng môn đời thứ 37 của Thích Đường phái. Sư tổ trong một lần chứng kiến phụ thân nó khi đó mới mười tuổi, đã bại được sự kì vọng của các sư phụ là sư huynh Phương Thắng Nam, liền khen y là thiên tài võ thuật trăm năm có một, là món quà mà trời cao đã ban tặng để Thích Đường phái có thể sống lại thời kì son vàng uy phong đỉnh cao.

Sư tổ nhận Hàn Thiên Ngự làm đồ đệ chân truyền, ông tin y sẽ kế thừa tâm nguyện của ông, cũng là tâm nguyện bao đời trưởng môn Thích Đường phái, phát huy hết tinh hoa võ thuật, đưa môn phái trở thành danh môn chính hiệp tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm giang hồ.

Sư tổ mang Hàn Thiên Ngự rời phái đi bồi dưỡng, dốc sức dốc lòng đem hết tinh túy trong từng chiêu thức kiếm phổ chỉ điểm cho y, nhìn y đạt được thành tựu đột phá kiếm thuật mà không khỏi vui mừng, đến thời điểm thích hợp liền cùng y trở về phái nhậm chức trưởng môn.

Đối với việc một kẻ từ đâu rơi xuống đoạt hết hào quang của mình, Phương Thắng Nam vẫn luôn sinh lòng căm hận. Hàn Thiên Ngự chẳng qua chỉ hơn hẩn ở điểm may mắn được trời ban cho thiên phú, chứ luận về những gian khổ vất vả và y một chút cũng không bằng hẩn. Hẩn cơ cơ cực cực luyện kiếm thành tài, ở trong môn phái kính trên nhường dưới được mọi người quý trọng, ngay cả đại sư phụ cũng không ngớt lời khen ngợi hẩn. Phương Thắng Nam vẫn luôn tự nể cho rằng, chiếc ghế trưởng môn Thích Đường phái ngoài hẩn ra không ai xứng đáng ngồi vào, đây là vị trí tương lai của hẩn, nhưng để đảm bảo mọi việc vẫn diễn ra đúng như chiều hướng dự định, hẩn vẫn là nên cất công tiếp tục diễn tròn vai trò gương mẫu của mình.

Phương Thắng Nam chính là không ngờ được cư nhiên lại nhảy ra một cái sư tổ, đã thế lão còn yêu cầu hẩn phải đấu với một tên nhãi ranh vô danh tiểu tốt. Hẩn cảm thấy bị xúc phạm, đây chẳng khác gì là sỉ nhục hẩn, thế nhưng lại đem một tên học võ chưa đến ba năm ra đấu với đại sư huynh như hẩn

đây. Phương Thắng Nam thấy trong mắt lão đầu từ thấp thoáng sự kì vọng, đương nhiên cũng nhận ra sự kì vọng đó không dành cho hắn, ấy thế mà lão lại coi trọng tên nhãi ranh họ Hàn.

Phương Thắng Nam dù không vui nhưng vì muốn được lòng lão sư tổ nên đã để Hàn Thiên Ngự thắng trận, chỉ đơn thuần nghĩ là vị sư huynh cao thượng như hắn đây vì muốn khích lệ sư đệ đồng môn nên mới cho y một cái đại hi như thế, hắn tin những sơ xuất mà hắn cố tình phạm phải trong trận đấu, người ngoài nhìn vào đều có thể hiểu được dụng ý này của hắn. Nhưng sau đó Phương Thắng Nam mới biết hắn đã sai lầm như thế nào, chính cái ý nghĩ ngu ngốc đó đã hủy diệt cả tương lai của hắn.

Lão đầu từ có mắt không trông kia vì điều này mà chọn Hàn Thiên Ngự làm trưởng môn nhân, một đứa ăn may nhờ may mắn mà vào được đây. Bao nhiêu công sức chỉ vì đi sai một bước mà ngàn dặm không thể quay lại, Phương Thắng Nam nhìn Hàn Thiên Ngự tiến lên đài cao nhận lấy Thích Đường kiếm – vật tượng trưng cho thân phận trưởng môn Thích Đường phái – chỉ hận không thể xông lên lóc xương xẻ thịt y phát tiết tất cả nỗi lòng.

Những thứ đó vốn là của hắn, là của hắn!! Hắn nhất định sẽ lấy lại, nhất định!!!!

Một người quanh năm sống trên núi cao làm sao lường được lòng người hiểm ác, cho dù kiếm thuật có cao siêu đến mấy mà tâm tính quá thiện lương, cũng khó có thể trụ vững trước mưu mô toán tính của kẻ gian, bị ngáng chân hãm hại là việc hiển nhiên không thể tránh khỏi.

Hai năm sau khi lên chức trưởng môn, Hàn Thiên Ngự thú Lan Thủy Diệp về làm thê tử. Nàng là quý nữ Lan gia quyền thế, do mai mối nên mới biết được y mà sinh lòng nhớ thương, tuy nói hôn sự là do phụ mẫu định đoạt, nhưng được gả cho Hàn Thiên Ngự cũng là mong muốn lớn nhất của nàng. Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, những lí lẽ này Lan Thủy Diệp đương nhiên hiểu được, chỉ là không nghĩ đến người mà nàng thật sự dựa vào lại không phải là phu quân chân chính của nàng, mà là sư huynh của y, Phương Thắng Nam.

Đêm động phòng hoa chúc, Hàn Thiên Ngự bị chuốc say, Lan Thủy Diệp bị Phương Thắng Nam cưỡng bức sinh hạ ra trưởng nam đầu lòng, Hàn Thiên Phong.

“Phong, Phong nhi. Hứa.. Hứa với mẫu thân.” Nữ nhân nuốt xuống ngụm máu tanh trong miệng, cố gắng truyền đạt hết lời muốn nói cho hài tử đang mím môi nắm chặt tay nàng: “Đừng.. tìm, tìm Phương Thắng Nam trả thù. Hắn.. Hắn chính là phụ thân ruột của con!!”

Nàng thất trinh, nàng không giữ được đạo thờ chồng, nàng không có gì chối cãi. Từ sau cái đêm động phòng hoa chúc đó, nàng vẫn luôn sống trong mặc cảm tội lỗi. Nàng vì lo sợ Hàn Thiên Ngự sẽ chán ghét rồi bỏ nàng mà cứ ôm khư khư cái bí mật đó đến giờ, dẫn đến cục diện đau lòng như ngày hôm nay.

Phương Thắng Nam dùng đêm đó ngày ngày đe dọa nàng, muốn nàng tiếp tay cho hắn để hắn có thể trở thành trưởng môn Thích Đường phái. Lỗi cũng do nàng ngu ngốc khờ dại tin vào lời hứa của hắn, rằng khi hắn là trưởng môn rồi sẽ buông tha cho nàng, sẽ không làm gì hại đến Hàn Thiên Ngự, hắn là trưởng môn thì Hàn Thiên Ngự sẽ có nhiều thời gian bên cạnh nàng hơn, mẫu tử nàng cũng không phải cô đơn đợi bữa chi vì Hàn Thiên Ngự quá say mê kiếm thuật, đem một nhà ba người các nàng phóng thích đi.

Lan Thủy Diệp nghĩ cũng không nghĩ được Phương Thắng Nam lại là kẻ thất tín bội bạc, sau khi hắn thấu tóm được hơn nửa Thích Đường phái liền âm mưu lật đổ Hàn Thiên Ngự, Hàn Thiên Ngự một đời anh minh thế nhưng lại chết thảm trong tay Phương Thắng Nam chỉ vì nàng, li rượu tình nghĩa phu thê bao nhiêu năm nàng kính y, không ngờ bên trong lại chứa chất độc cực mạnh đem Hàn Thiên Ngự bức tử. Là nàng, là nàng chứ không phải Phương Thắng Nam, là chính tay Lan Thủy Diệp nàng đã giết chết Hàn Thiên Ngự.

Phương Thắng Nam là kẻ bất nhân, bất nghĩa, bất trung, bất hiếu, mất hết tính người. Hắn không hài lòng với việc chỉ giết Hàn Thiên Ngự độc chiếm sư môn, sau đó hắn còn giết luôn các sư huynh tí muội những người đã từng ủng hộ Hàn Thiên Ngự, đẩy sư bá xuống vực, hại sư thúc tẩu hỏa nhập ma, đến cả người đã cất công dưỡng dục hắn là thân sư trưởng môn trước đó, hắn cũng không từ thủ đoạn hãm hại.

Lan Thủy Diệp rơi lệ, bản thân nàng chết không có gì oan ức, bởi tất cả đều do nàng mà ra, là nàng đã cho Phương Thắng Nam có cơ hội làm tất cả những việc thương thiên hại lý này, có chết cũng là đáng tội. Nhưng Hàn Thiên Phong thì khác, nó vốn không có tội tình gì vậy mà lại bị nàng liên lụy vào. Rõ ràng Phương Thắng Nam biết Hàn Thiên Phong là cốt nhục của hắn, tưởng hắn sẽ vì thế mà phóng cho nó một con đường sống, lại không nghĩ hắn tuyệt tình đến mức ngay cả thân sinh nhi tử mình cũng nhẫn tâm xuống tay tận diệt.

Hàn Thiên Phong dùng bàn tay lạnh băng lau lệ nơi khóe mi nàng, vỗ về như vẫn thường làm khi phụ thân Hàn Thiên Ngự lạnh nhạt mẫu thân nó, thanh âm trong trẻo ngày thường đã khàn đục đi không ít.

“Đừng khóc, mẫu thân đừng khóc! Con sẽ luôn ở bên cạnh người!”

Lan Thủy Diệp nén lệ, khó khăn lắc đầu.

“Không được. Con mau, mau đi đi. Lừa, lừa sắp bắt.. bắt vào rồi.”

Hàn Thiên Phong tựa đầu lên vai mẫu thân nó, giúp nàng giữ chặt vết thương nhiễm máu đang lan ra trên bụng, một kiếm này là Phương Thắng Nam đâm nàng.

“Con không muốn, con đi rồi mẫu thân nhất định sẽ khóc. Không có con ở bên, ai sẽ giúp mẫu thân lau nước mắt đây. Con không muốn mẫu thân cô đơn một mình dưới cửa tuyền, có chết mẫu tử ta cùng chết.”

Lừa đã lan sang bức màn bên trong, cột gỗ trên trần nhà đã muốn cháy thành than rơi xuống.

Lan Thủy Diệp dốc hết khí lực còn lại đẩy người Hàn Thiên Phong ra, cả đời nàng chỉ vì sự yếu đuối nhu nhược mà gây ra không biết bao nhiêu sai lầm, ít ra thì trong thời khắc cuối cùng này, nàng muốn được một lần trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ vì nhi tử của nàng.

Hàn Thiên Phong kinh ngạc nhìn mẫu thân nó vùng ngồi dậy, nó nhích đến muốn giúp nàng nhưng lại bị nàng đẩy ngược trở ra.

Lan Thủy Diệp ôm lấy vết thương trên bụng, bên môi còn vơm lại tơ máu, cổ sức gần giọng.

“Nghe lời mẫu thân. Mẫu, mẫu thân cả đời, chỉ, chỉ cầu con, duy nhất.. duy nhất một việc này!” Nàng cười, nước mắt dọc hai bên má chảy xuống.”Hứa, hứa với mẫu thân! Con, con nhất định, phải sống!”

Lan Thủy Diệp mắt thẳng băng ngã xuống, Hàn Thiên Phong muốn tiến tới liền bị nàng trừng mắt khựng lại.

“Mẫu, mẫu thân, cầu con đó! Phong nhi!!”

“V, Vâng!” Nước mắt Hàn Thiên Phong rơi rớt, giọng vỡ ra, gắng gượng run rẩy nâng người đứng dậy.

Chống trụ một bên chân, lúi theo cái chân mất hết sức lực, Hàn Thiên Phong quay lại nhìn mẫu thân nó lần cuối, nàng cũng như vậy nhìn nó đầy ắp trông mong.

“Mẫu thân, con hứa với người! Con nhất định sẽ sống!”

Dứt lời liền cắn môi, bước từng bước chân khó khăn nặng nhọc rời đi.

“Con nhất, nhất định phải sống! Phải sống cho thật tốt, Phong nhi!”

Nhìn theo bước chân khập khiễng của Hàn Thiên Phong, Lan Thủy Diệp thật thấy cuộc đời nàng thật không còn gì hối tiếc nữa. Nhi tử của nàng sẽ sống, sẽ sống hạnh phúc hơn các phụ thân của nó. Không như Hàn Thiên Ngự cả đời sống trong sự sắp đặt, là đồ nhi ngoan, là trưởng môn xuất sắc, là phu, là phụ, rồi đến khi chết cũng là bị sắp đặt mà chết. Hay như Phương Thắng Nam toan tính sống giả dối không có tình người, hắn có thể cười bây giờ nhưng luật nhân quả sẽ không buông tha hắn về sau, cả đời Phương Thắng Nam hắn chỉ toàn điều dối trá, gieo nhân nào thì gặt quả ấy.

Phong nhi, con nhất định phải sống thật hạnh phúc, hạnh phúc thay luôn cho cả phần của mẫu thân! Mẫu thân xin lỗi vì đã gây cho con nhiều đau khổ như vậy, nhưng mẫu thân tin con có đủ mạnh mẽ để vượt qua tất cả! Phong nhi!!

Cả trang viện hòa mình vào lửa, đem nước mắt bi thương tổ tới tận trời cao. Trời bừng sáng nhưng lòng người chết lặng. Mưa ơi mưa, xin mưa hãy rơi xuống chốn này.

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ba lời hứa (2)

Hai.

Mùa đông năm nay tuyết rơi thật dày trên Tuyết Thánh Quốc, nơi đô thành nhộn nhịp Ngải An cũng vắng bóng người qua lại vì tiết trời âm lãnh, cảnh vật điêu tàn, sinh linh liều mình chống chọi trong gió tuyết.

Trong góc khuất nơi mái ngói xập xệ của một căn miếu hoang, một thiếu niên đang ngồi co cụm phủ lên người rom rạ che chắn gió, nhưng làm sao cũng không ngăn được cái lạnh như xuyên thấu tim gan luồn vào. Thiếu niên vòng hai tay như que củi run rẩy ôm lấy người, môi nhợt nhạt mặt mũi tím tái, cắn hệt hàm răng đang va vào nhau cắn cạp.

Y là một người ăn mày bị đồng bạn hắt hủi, trong khi họ ở nơi ấm áp trú ngụ thì y phải ở ngoài này chịu sương chịu gió. Chân bị tật nguyên làm y đi đứng càng khó coi, chưa kể khuôn mặt bị bỏng quá nửa khiến người khác không thể nhìn ra dung mạo ban đầu, lại vì những vết sẹo xấu xí trên người mà cảm thấy ghê tởm muốn tránh xa. Sắp vào độ tuổi thành niên nhưng do không được chăm sóc đầy đủ khiến y gầy gò, nhỏ con hơn hẳn so với những người đồng trang lứa, đã vậy bản tính ít nói nên càng thêm âm trầm khó gần, đây cũng là nguyên cớ mà y bị xa lánh mặc dù y chưa từng làm qua chuyện xấu gì.

Thấy y đơn thân đơn chiếc nên nhiều tên lưu manh thường nhắm vào y mà đánh đập cướp bóc, nhưng dù có dè bủi si nhục đến thế nào thì họ cũng chưa bao giờ thấy y mở miệng cầu xin hay phản kháng, maybe không hề nhử lấy một cái, cứ như đối với những trận đòn đau y hoàn toàn không có chút cảm giác nào. Nhiều người nhìn thấy lúc đầu còn lên tiếng can ngăn, càng về sau vì sợ bọn chúng trả thù nên cũng làm lơ vờ như không thấy.

Nhìn dòng người hồ hững hờ vàng qua lại, lại nhìn những người đang giẫm đạp mình phía trên, khóe miệng chọt kéo ra, y cười tự giễu. Tổng cảm thấy so với những ngày tuyết rơi, tâm của mọi người còn muốn lạnh hơn nhiều.

Ý thức bắt đầu mơ hồ, y thấy đất trời mông lung nhào lộn trong tầm mắt, cái lạnh như tê tâm phế liệt hóa ra chỉ chịu đựng một lát rồi thôi, giống như bây

giờ y không còn thấy lạnh nữa.

Khí huyết dường như muốn đóng băng, y choáng váng nghiêng người ngã vật ra đất. Mất cơ hồ mất đi tiêu cự, y ngược nhìn bầu trời âm đạm thả rơi nhưng bông tuyết bay bay.

Mẫu thân, người ở trên trời có nhìn thấy Phong nhi hiện tại cũng đừng khóc. Phong nhi đã giữ đúng lời hứa với người, đã sống, làm tất cả mọi thứ để có thể sống, dù cho có bị người đời xua đuổi, đối xử thậm tệ, đánh đập thì Phong nhi vẫn sống, sống như bao người ở cõi đời giả lạnh này!

Mùa đông năm nào cũng thật lạnh, nhất là khi không có mẫu thân ở bên. Không còn ai đan áo ấm cho Phong nhi mặc, không còn ai nấu chè cho Phong nhi ăn, cũng không còn ai cùng Phong nhi đắp lên người tuyết nguyện cầu. Điều ước năm nay, có lẽ sẽ không thể nào trở thành sự thật!

Phong nhi chịu thôi mẫu thân à, chắc Phong nhi sẽ bỏ cuộc, vì giờ Phong nhi buồn ngủ quá! Mẫu thân, người tới đón con đó sao?

Không biết có phải là do mệt quá nên y đâm ra tưởng tượng hay không, trong màn tuyết dường như hiện ra một thiếu nữ trong ngần như băng sương.

Đây là đâu?

Tầm nhìn mờ hồ dần sáng tỏ, đập vào mắt là trần nhà bằng gỗ. Hàn Thiển Phong khó nhọc nhích từng ngón tay, cảm thấy xương cốt đau như muốn vỡ cả ra.

“Tỉnh?”

Không hề đoán được bên cạnh sẽ xuất hiện một người khiến Hàn Thiển Phong giật mình, hơi ngược đầu nhìn lên.

Tóc ngắn sương ánh bạc không hề phù hợp với gương mặt trẻ trung xinh đẹp, nhưng chính điều đó lại làm nên sự hài hòa trên con người nàng, bạch y trắng tuyết cùng khí chất lạnh nhạt, nàng là sự hóa thân đẹp đẽ tinh khiết nhất của băng sơn tuyết liên.

“Cô là..?” Hàn Thiển Phong khàn giọng hỏi, cổ họng rất buốt âm ỉ đau.

Nàng đưa đến cho Hàn Thiển Phong một cốc nước, giúp y nâng người ngồi dậy uống, bình đạm đáp lời.

“Ta là ai không quan trọng. Ngươi đã tỉnh, ta cũng nên đi.”

Nàng không chần chờ liền đứng lên, hướng đến chỗ đặt cái nón lụa có màn phủ quanh cảm nó theo, dậm bước ra gần cửa.

“Đợi đã.” Một tiếng gọi giật lại, tiếp theo là âm thanh vật nặng rơi xuống đất. Nàng hơi xoay đầu nhìn lại, đã thấy Hàn Thiển Phong ngã nhào.

“Ngươi làm gì?” Nàng tiến đến đỡ Hàn Thiển Phong ngồi lại bên giường, khó hiểu nhìn y cố chấp nắm lấy tay áo không để nàng đi.

“Ta không thích mắc nợ ai.” Hàn Thiển Phong nói: “Cô đã cứu ta tức là ta nợ ân cô một lần. Hiện tại ta không thể làm gì cho cô, nhưng cô hãy để lại danh tính, sau này ta nhất định sẽ tìm cô báo đáp.”

“Ta không cần ngươi báo đáp.” Nàng cứu người cũng không phải vì trông chờ vào điều này.

Hàn Thiển Phong lạnh lùng: “Vậy ta sẽ không để cô đi.” Rồi khư khư giữ chặt tay áo nàng không buông bỏ.

Nàng nhìn y, rõ ràng ngay cả bản thân mình cũng không thể tự chiều cô, vậy mà cứ khẳng khái đòi giúp nàng. Nàng biết, đây chẳng qua chỉ là một cái cớ, một cái cớ bám víu để tiếp tục sống.

Nàng lạnh nhạt, nói: “Lấy tính thể hiện tại của ngươi, ngươi quả thật không thể giúp gì cho ta. Ta cần ngươi trở nên mạnh mẽ, đủ mạnh mẽ để chống lại bất cứ thế lực nào.” Qua khung cửa sổ tuyết rơi, ánh mắt nàng trở nên đậm chiều, cúi xuống nhìn vào đôi mắt phản chiếu hình ảnh ngược của nàng, nàng nhấn mạnh rành mạch từng lời: “Ta muốn ngươi giúp ta phá hủy bóng tối!”

“Bóng tối? Bóng tối gì cơ?” Hàn Thiển Phong chờ người ra nghi hoặc.

Không nói thêm lời nào, nàng chậm rãi xoay người rồi đi. Hàn Thiển Phong cố nhòm người dậy, chân trần đuổi theo nàng ra tới tận cửa.

Hàn Thiển Phong thờ hồng học, có hơi quá sức tựa người vào cạnh cửa, dùng hết khí lực nói với nữ nhân đã đập tuyết mà đi.

“Tuy ta không biết bóng tối mà cô đề cập đến là gì, như ta đã nói, ta không muốn nợ ân nghĩa của ai, vì vậy ta sẽ giúp cô. Ta hứa, ta sẽ phá hủy bóng tối.”

Những bước chân vì lời nói kiên định của Hàn Thiển Phong mà dừng lại đôi chút, nữ nhân xoay lại nhìn y mỉm cười, một khắc ấy tựa như tuyết sơn cũng tan chảy vì nàng. Bông tuyết từ bầu trời đượm sáng như nhảy múa quanh nàng, một cơn gió lạnh ập tới khiến Hàn Thiển Phong rung mình co người, đến khi y nhìn lại, nữ nhân đã hòa bước vào thế giới tinh khiết trắng ngần.

Mãi đến sau này Hàn Thiển Phong mới biết, “Bóng tối” trong lời nàng là gì.

Ba..

Đó.. thật sự là con người sao?

Một đạo kiếm sáng loáng cắt ngang, rừng trúc vì sự xâm nhập của nhóm người mà không ngừng lay động. Mười mấy hắc y nhân bám người trên thân trúc nhìn nhau gật đầu, đồng loạt phi người vào vòng chiến.

Bên dưới những kẻ chết trận đã nằm ngổn ngang cả ra, những người còn sức chiến đấu đều thương hại nặng nề, không dám dù chỉ là một chút sao nhãng, mắt dán chặt vào cái nhìn của tử địch như đang mỉm cười.

Thật kinh khủng!! Chỉ bằng một người mà lại gây ra ngàn này thương tổn, sức chiến đấu có thể bị được với cả một đội quân trăm người, bọn hắc rôt cuộc là đang đối mặt với loại quái vật gì thế này?!

Dưới ánh trăng huyết lệ, người nọ tựa như Tu la vô tình, bất kể đối phương có bày ra bao nhiêu trận pháp cũng có thể dễ dàng dùng chiêu thức hóa giải, chẳng những thế mà còn loại bỏ luôn những người giữ vai trò chủ chốt trong trận.

“Ngươi.. Đồ quái vật! Xem ta liệu mạng với ngươi!!” Một hắc y nhân điên cuồng hét lên lao về phía người đã cướp đi vô số đồng bạn của hắn, muốn cùng đối phương đồng quy vu tận, chỉ đáng tiếc..

Nhất kiếm sáng lạnh bỏ đời xuống người hắn, trong giây phút trước khi lìa đời, hắn nghĩ hắn đã thấy được một đôi đồng tử màu đỏ ẩn lấp trong màn đêm dạ lên dưới lớp khăn che mặt.

“Huyết.. Huyết là Tử thần?!!”

Hắc y nhân ngã xuống trong cái nhìn kinh sợ của những người còn lại, nếu họ không nghe lầm thì những lời mà hắn nói trước khi chết đó.. là thật?!

Một luồng lãnh khí chạy dọc sống lưng, đám người hắc y nhân nhảy lùi ra sau vài bước cảnh giác tròng người trước mặt. Nếu đúng như lời hắn nói, người nọ thật là Huyết la Tử thần, vậy thì đã có lời giải đáp cho tất cả về trận cuồng sát này.

“Ngươi rôt cuộc là muốn gì?” Một hắc y nhân tiến lên tháo khăn che mặt ra hỏi.

“Chắc, ngay từ đầu hỏi ra có phải là tốt hơn rồi không. Hại ta lãng phí bao nhiêu sinh lực.” Nàng cười, vung kiếm thành đường quạt tròn trong không trung, đánh bay máu tươi nhuộm lên thân kiếm.

“Ngươi.. muốn.. gì?” Hắc y nhân trầm giọng lập lại, hắn hiện tại không có tâm trạng đùa co cùng nàng.

Mắt nàng nheo lại, lãnh thanh nói ra từng lời khiến người đối diện khiếp sợ.

“Ta muốn Phục Sinh phách!”

“Phục Sinh phách? Ngươi điên rồi, nó chỉ là truyền thuyết mà thôi, làm sao ngươi lại tin nó là có thật!”

Nàng cười mũi, giễu cợt nhìn Vũ Cực – Thủ lĩnh nhóm ám vệ.

“Thế ngươi nghĩ ta đi một chặng đường dài đột nhập vào hoàng cung Chu Huyền Quốc, chỉ bởi nghe phong thanh cái truyền thuyết lừa trẻ con của các ngươi thôi sao? Xi, vẫn là nên nhắc nhở ngươi đôi chút. Quốc bảo chỗ các ngươi canh gác lỏng lẻo quá, ban nãy ta đi vào có tiện tay vơ đại vài thứ, ta đang suy nghĩ không biết có nên chuyển nghề sang làm siêu đạo chích không đây.”

Nàng mở bọc vải đen treo ngang thắt lưng ra, tẩm vài roi xuống. Ngọc tỷ bằng vàng khắc rồng điêu lượn dạ sáng dưới ánh trăng, nàng trở tay đem Ngọc tỷ trần quý tung hứng khiến đám người sợ đến tái mặt.

“Ha, hàng thật giá thật đó nha! Ra cảm giác cầm trên tay Quốc tỷ của một nước là vậy sao, thật nặng tay đi!” Đưa Ngọc tỷ lên trước mặt, nàng liếm mắt cười với Vũ Cực: “Không biết ngươi có phiền không nếu ta mang nó đi?”

“Việc này.. Đây không phải là việc mà ta có thể tự ý quyết định!” Vũ Cực thấp giọng: “Chuyện về Phục Sinh phách, ta sẽ bẩm báo lại với thánh thượng.” Hắn hiện tại không thể làm gì khác, thực lực của Huyết la Tử thần còn mạnh hơn cả lời đồn, tùy tiện xông lên chẳng khác nào là tự tìm đường chết.

Nàng cười, thu hồi Ngọc tỷ vào vạt áo, nói: “Được! Ta đợi tin tốt lành từ ngươi!” Dứt lời liền phóng người lên đỉnh ngọn trúc cao chót vót.

Trăng rực sáng sau màn mây mờ ảo, rừng trúc gió lay xào xạc vọng động trong đêm, bóng trăng sáng tỏ tựa như làm nền cho dạ y cô ngạo (cô lãnh, cao ngạo), mắt lạnh liếm sáng, theo hướng hoàng cung nổi lên khói lửa truyền đi tiếng cười.

“Ha ha, các ngươi tốt nhất là nên quay về bảo vệ cho tốt hoàng cung. Lễ vật mà Tà chủ gửi tặng, rất ít người có thể tiếp nhận.”

Dưới chân một trận rung chuyển, từng đợt âm thanh rung động bầu trời, Chu Huyền cung rực cháy mãnh liệt.

Ngước nhìn người tự bao giờ đã biến mất, Vũ Cực siết chặt nắm đấm, kéo lên khăn che mặt, ra hiệu cho những người phía sau nhanh chóng trở về hộ giá.

Chương 31: Ba lời hứa (3)

Hoàng thành ban đêm vì sự xuất hiện của những vị khách không mời mà trở nên náo động, từng tốp binh lính mang theo đuốc sáng tản ra khắp nơi truy quét mọi ngõ ngách trong kinh thành, thiếu điều muốn lật tung cả nhà dân lên.

Chu Huyền để sau khi nghe Vũ Cực bẩm báo, mặt rồng liền nổi bão, cho điều toàn bộ cấm vệ quân, xuất ra toàn lực truy bắt kẻ đã đột nhập vào cung cấm lấy cấp quốc tỳ, đốt hoàng cung, lăng nhục hoàng quyền mang về đây trừng trị, tuyệt không dung tha cho bất kì người nào dám chửi cháp trọng phạm triều đình đang truy nã.

“Chà!! Không nghĩ đến lại thành ra náo nhiệt như vậy, phen này ta lại nổi tiếng nữa rồi!”

Dạ Lang ngồi trên nóc nhà, bên cạnh còn có một bầu rượu cùng một đĩa thức ăn vừa “tho” được của nhà dân gần đấy, nhìn xuống đường phố đèn đuốc sáng ngời, người như mắc cửi đồ xô chạy tán loạn, không khỏi cong môi cười, đưa rượu lên miệng nhấp một ngụm, phè phỡn chống tay ra sau ngắm sao trời.

Một quãng sáng thỉnh thoảng ngang qua mặt biển đêm rồi biến mất, Dạ Lang bật cười ra tiếng.

“Mẫu thân người nói xem, con có phải sắp điên rồi không?” Nàng giơ tay ngang tầm mắt, những đốt ngón tay vì luyện kiếm mà chai cứng thô ráp, hoàn toàn không giống với đôi tay nhỏ nhắn mềm mại của nữ nhân, nét cười trên môi càng thêm tự giễu. “Con đã trở thành kẻ cuồng sát mất rồi!”

Đôi tay này không biết đã lấy đi sinh mạng của bao nhiêu người, dù biết đó là sai trái nhưng vẫn không thể ngăn mình tiếp tục phạm phải, tuân theo những mệnh lệnh phi nghĩa, tất cả chỉ vì sự ích kỉ của bản thân.

Ngã ra mái nhà nhìn bầu trời lung linh những vì sao sáng, nàng đưa tay chắn ngang trán, hơi một môi khép lại đôi mắt. Hạnh phúc là thứ gì đó thật xa vời, tựa như những vì sao kia.

Một cơn đau nhức từ sâu bên trong lồng ngực chạy xộc ra ngoài, Dạ Lang mở bừng mắt, ngồi bật dậy, đưa tay bịt chặt miệng, cổ họng dâng lên vị máu tanh nồng quen thuộc, không thể át chế nghiêng người sang bên ho khàn khặc, máu ồ ạt theo kẽ hở tay rơi xuống thấm ướt hiên nhà.

Nhanh chóng khoanh chân lại vận công mới dần xuống được cơn đau đớn như muốn xé toạc cơ thể, mồ hôi không ngừng chảy dọc hai bên trán, phải mất một lúc lâu sau nàng mới ổn định được luồng bạo khí đang vận hành bất quy tắc trong kinh mạch, nhả ra một ngụm trọc khí, thu hồi công lực.

Đưa tay quạt môi lau đi vết máu khô, Dạ Lang cười nhạt.

“Không sao, rồi cũng sẽ quen thôi mà!”

Đây là thứ mà nàng đã chọn, dùng mạng để đổi lấy một thân công phu tuyệt đỉnh, chỉ cần có được sức mạnh có thể làm bất cứ thứ gì mình muốn, vô luận thể nào cũng không hối tiếc, kể cả việc phải quen dần với cơn đau.

Không ở lại thêm nữa, Dạ Lang phi người lướt đi giữa các mái nhà, tung mình tiêu thất vào màn đêm.

Một bóng người vẫn luôn đứng núp trong con ngõ gần đó thấy vậy liền đuôi theo, giữ lấy một bên chân dị tật khập khiễng lùng lẳng dấu vết nàng.

“Ngươi có về vội, là đang tìm ai sao?”

Dạ Lang nghiêng người tựa vào bức tường phía sau, ẩn mình trong bóng tối mờ nhạt, lười biếng nâng mắt nhìn người vồn vã lao ra từ hẻm vắng.

Nàng đã nhận ra sự hiện diện của y từ trước đó, cố tình vờ như không biết để xem mục đích của y là gì, nhưng y hết lần này tới lần khác chỉ ở ẩn quan sát. Làm nàng khám phục nhất chính là, bất kể nàng dùng biện pháp nào để cắt đuôi, y cũng có cách tìm được nàng, kiên nhẫn từ Tuyết Thành Quốc theo tới tận nơi này.

Ban đầu còn nghĩ là Tà chủ cử người giám thị hành động nàng, nhưng chỉ một lúc sau nàng liền bác bỏ ý nghĩ đó, bởi Tà chủ sẽ không bao giờ làm ra chuyện lộ liễu đến vậy, để một người mà ngay cả khinh công cũng không biết theo dõi nàng.

Y không nói gì mà chỉ nhìn nàng, không có một chút tự giác nào của người bị phát hiện, khóe môi Dạ Lang kéo ra, đối với y khơi lên hứng thú.

“Ngươi rất can đảm, hiếm có người theo được ta lâu đến vậy. Đặt biệt...” Nàng mị mắt, ngữ điệu dần trầm xuống: “...sau khi nhìn thấy cách mà ta giết người, vẫn có đủ dũng khí để ở đây giáp mặt với ta.” Nàng cười, thoải mái buông một câu nhẹ nhàng: “Cho ta một lí do để không giết ngươi xem nào?”

“Ta muốn hợp tác cùng cô!” Hàn Thiển Phong sau cùng cũng mở miệng nói, bảo trì thái độ lạnh nhạt, không hề sợ hãi khi phải đối diện cùng Tử thần huyết sắc.

“Ồ, làm gì nha?” Thú vị! Đây là lần đầu có người đề cập chuyện này với nàng, người bình thường sẽ muốn cùng Tử thần làm gì chứ?

“Phá hủy bóng tối!” Mắt y lóe lên sắc bén, vẻ mặt Dạ Lang cũng thay đổi ngưng trọng, Hàn Thiển Phong nghiêm nghị nhìn nàng, không giấu diếm nói ra ý định thật của mình: “Ta muốn cùng cô, phá hủy bóng tối!”

Một luồng kinh phong đánh úp tới, Hàn Thiển Phong hơi khép mắt lại, đợi khi gió bụi tán ra, bàn tay lạnh lẽo đã chế trụ cổ y từ lúc nào, Dạ Lang vẫn đứng ở bên kia bờ tường trong giây lát đã xuất hiện trước mặt.

Nàng lạnh lùng, mâu quang lạnh nhạt tối tăm.

“Người có biết người đang nói gì không? Những lời mà người vừa thốt ra có thể khiến người chết rất thê thảm đấy. Còn có, đừng tùy tiện lôi kéo ta vào chuyện của người.”

“Ta không tùy tiện lôi kéo cô.” Hàn Thiển Phong nhìn Dạ Lang, không hề thua kém khí thế nàng đáp lại: “Là chính cô đã cho ta cơ hội đó.”

Dạ Lang nhướng mắt: “Hừm, phải không? Lúc nào nha?”

Hàn Thiển Phong cười nhạt: “Bằng việc cô không lập tức giết ta, chừng ấy đã nói lên ta có bao nhiêu cơ hội cho khả năng tương chừng như không tương này.”

Ai có thể nghĩ được, người mệnh danh là con sói trung thành của Vô Minh Tà chủ, không nề hà làm mọi thứ mà y yêu cầu, thậm chí còn vì y không do dự trở thành tử địch của cả thiên hạ, ấy thế nhưng cũng là người hơn ai hết muốn giết y. Vô Minh cung cho rằng họ đã tạo ra một thủ hạ ngoan cường ư? Không, họ đã tạo ra một sai lầm vượt quá tầm kiểm soát. Đúng như danh xưng của nàng, Tử thần, nàng không chỉ mang lại cái chết và sự sợ hãi cho người khác, mà còn mang đến sự hủy diệt cho toàn thể Vô Minh cung. Chỉ là không thể ngờ được, cái bí mật mà nàng cho là đã che dấu vô cùng kỹ lưỡng đó, lại bị Hàn Thiển Phong nhìn ra.

Nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ xa, Dạ Lang thoáng đảo mắt trông về hướng ánh lửa dần sáng lên, kéo lấy vạt áo Hàn Thiển Phong lôi vào góc khuất trong cùng bờ tường, ghé vào tai Hàn Thiển Phong, dùng âm thanh mà chỉ hai người nghe được, nói.

“Vậy người có thể làm gì cho ta nào, Hàn đại hào phú?”

Nếu cho là chỉ mình y biết được thân phận của nàng thì thật sai lầm, danh tính của y từ lâu nàng đã tra ra nắm rõ trong lòng bàn tay.

Hàn Thiển Phong nhíu mày, đợi binh lính đi xa liền đẩy nàng ra.

“Nam nữ thụ thụ bất tương thân, trước vẫn là nên giữ khoảng cách đúng mực đi đã.”

Dạ Lang bật cười, nửa đùa nửa thật, nói: “Trong mắt ta chỉ có người sống và người chết, không phân biệt nam nữ.” Thấy Hàn Thiển Phong như cũ giữ khoảng cách hữu lễ với nàng, nàng cũng tùy y: “Được rồi, nói vào chính sự đi. Trả lời ta, người có thể làm gì cho ta.”

“Bất cứ thứ gì mà cô yêu cầu.” Y nói, ánh mắt kiên định quyết tuyệt: “Ta không ngại cái giá phải trả.”

Dạ Lang vuốt môi: “Chỉ một điều thôi, nếu người hứa là người làm được.”

“Cô nói.”

Mắt nàng lóe lên lệ quang, môi mỏng cong lên mỉm cười.

“Trở thành ta!”

Trở thành nàng?! Hàn Thiển Phong khó hiểu, hơi suy tư nhìn nàng: “Ta chưa rõ ý tứ của cô.”

“Là vậy.” Dạ Lang giải thích: “Người cũng biết ta không thể lộ diện ra ngoài sáng, vậy nên ta cần ai đó thay ta dùng danh nghĩa của hắc đế hoạt động, làm những việc mà bình thường ta phải cất công lắm mới làm được.”

Nàng cười, rất tán thưởng sự không chế cảm xúc nhuần nhuyễn của y, hoàn toàn không để lộ hi, nộ, ái, ô trên gương mặt, thật khó để đoán y là đang nghĩ gì, nàng chính là cần một người như vậy.

“Nếu người đồng ý, chúng ta có thể tiếp tục bàn. Còn không thì. Tự người hiểu rồi ha?” Ý tứ đe dọa trong lời nói rất rõ ràng, nàng sao có thể để người đã biết được bí mật kinh thiên động địa của nàng mà đứng dưng đi được chứ.

“Ta đồng ý.” Hàn Thiển Phong nhàn nhạt, thản nhiên không để tâm đến sự đe dọa của nàng: “Đầu tiên ta cần làm gì?”

Dạ Lang cười, thoải mái nói ra dự định.

“Ngươi trước giúp ta lập Di Thiên các, người ta sẽ đưa đến, việc ngươi cần làm là trở thành Di Thiên các chủ, giúp ta quản giáo tốt mọi chuyện trong ngoài các, chú ý tai mắt rình rập khắp nơi, việc còn lại đợi khi Di Thiên các hoàn thành sẽ nói tiếp. Thế nào, ngươi làm được không?”

“Được. Ta như thế nào liên lạc với cô?”

“Chuyện đó thì ngươi không cần lo. Ta sẽ cho một ảnh vệ đi theo bảo vệ ngươi, có việc tìm ta cứ nhắn qua hân là được.”

“Đã hiểu.” Dứt lời, Hàn Thiển Phong không từ mà biệt, Dạ Lang kéo vai y giữ người lại.

“Này, ngươi vẫn chưa nói.”

Mây Hàn Thiển Phong hơi động: “Nói gì cơ?” Y đã bỏ sót gì sao?

Dạ Lang về mặt sinh sự, bất mãn: “Ngươi vẫn chưa nói là ngươi hứa.”

“Chỉ vì chuyện này..” mà giữ ta lại?

“Đương nhiên.” Nàng ngắt lời y, nói tiếp: “Ta chính là muốn ngươi hứa, ngươi nhất định phải làm cho bằng được.” Nếu không thì còn có ý nghĩa gì.

“Điều này thật sự quan trọng?”

Dạ Lang gật đầu, khẳng định chắc nịch: “Rất quan trọng!”

Hàn Thiển Phong nhìn nàng, thần thái nghiêm trang hạ xuống lời hứa thứ ba, cũng là lời hứa cuối cùng trong đời y.

“Được. Ta hứa.”

Dạ Lang cười: “Ta tin ngươi!”

Ta tin ngươi!

Ta..

..tin ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Ba lời hứa (4)

Ấm quá, là gì vậy? Có ai đó đang gọi ta sao?

Hàn Thiển Phong gắng gượng hé mở mắt, ngay lập tức được người nâng lên quàng tay qua vai người nọ kéo đi, mắt vẫn chưa thích ứng với ánh sáng mờ hồ nhìn người đang cổ sức diu y đi bên cạnh.

“Hạ nhi?” Hàn Thiển Phong khàn giọng dò hỏi, người nọ nghiêng qua nhìn y, mừng rỡ kêu lên.

“May quá, ngài tỉnh rồi! Ngài thấy trong người thế nào, có bị thương ở đâu không?”

“Hoàn hảo.” Đưa tay chạm vào cái đầu đau nhói, Hàn Thiển Phong chợt bừng tỉnh, quay sang hỏi nàng: “Tình hình bên ngoài thế nào rồi?”

Nếu y nhớ không lầm thì trước khi bị thích khách đánh bất tỉnh, Di Thiên các vẫn còn nằm trong vòng vây của Vô Minh cung, cuộc tập kích bất ngờ này đã gây nên hao tổn lớn lao chưa từng có, bao gồm cả sinh mạng những người vô tội bị liên lụy vào.

Hạ nhi không trả lời Hàn Thiển Phong, quay lại lệnh cho hai thuộc hạ phía sau.

“Các ngươi đánh lạc hướng truy binh đuổi theo, ta mang các chủ đi trước.”

Hai người đồng thời gật đầu, tản ra hai hướng khác nhau. Hạ nhi nhanh tay xoay chuyển bảo ngọc trên bờ tường mở ra thông đạo, kéo Hàn Thiển Phong vào trước khi cửa khép lại.

Ánh đuốc hai bên thành tường bùng sáng, Hạ nhi diu Hàn Thiển Phong khập khiễng bước vào gian hầm trú ẩn, để y ngồi trên lap sán rồi đi tới kệ tủ chứa hương liệu, trước tìm được cầm máu trên người nàng.

Hàn Thiên Phong giờ mới chú ý tới thương thế của Hạ nhi, đoán chừng là không hề nhẹ chút nào, bên vai bị chém đứt đã điểm huyết cầm máu nhưng dường như không có mấy tác dụng, máu vẫn chảy ra thấm ướt cả mảng lớn y phục nàng.

Hàn Thiên Phong kéo Đông nhi ngồi xuống, y trước cũng có học qua y thuật, tuy không đến mức gọi là cao siêu, nhưng thương tích loại này vẫn nằm trong khả năng có thể xử lý được, liền tiến đến chọn lấy những dược liệu có thể cầm máu tức thời, hơi xê dịch áo nàng để lộ vùng vết thương, nghe Hạ nhi hít mạnh một hơi nín xuống đau đớn vừa thoát ra khỏi miệng, cố làm mình tạm quên đi cơn đau thuật lại sự việc.

“Bên trong Di Thiên các có nội gián của Vô Minh cung, chính hắn đã tiết lộ vị trí tổng cục Di Thiên các. Vô Minh Tà chủ sau khi nhận được tin liền cho người mai phục ở đây, nội bắt xuất ngoại bắt nhập, sau đó truyền lệnh cho sản người của Di Thiên các, ai giết được nhiều nhất sẽ được trọng thưởng. Lệnh vừa được ban ra, đám người Vô Minh cung như phát cuồng mà thăm sát vô số người bên phe ta, trong một lúc nhất thời người của ta thật không tìm ra cách gì để có thể chống lại lực lượng cường đại của chúng.” Nàng hơi dừng lại một chút, nói: “Vô Minh Tà chủ quyết tâm diệt Di Thiên các, nên đã cử một đội sát thủ tinh nhuệ nhằm bắt sống ngài mang về, muốn hạ nhục sĩ khí của quân ta, làm cho ta phải khuất phục chúng. Y trước nay nổi tiếng lãnh huyết vô tình, nếu để rơi vào tay y thì coi như kết cục đã định, người ở bên ta không thể tiếp tục cầm cự lâu hơn được nữa, ngài phải mau chóng cùng ta rời đi địa phương này.” Ngày nào Hàn Thiên Phong còn sống, thì ngày đó Di Thiên các vẫn còn có hi vọng được tái thiết.

Hàn Thiên Phong vẫn đều tay băng bó vết thương cho nàng, thái độ như cũ không nóng không lạnh khiến Hạ nhi sốt sắng không thôi, ngay khi nàng sắp mất hết kiên nhẫn thì chợt nghe Hàn Thiên Phong nói.

“Người đi đi.”

Giúp Hạ nhi sơ cứu xong, Hàn Thiên Phong lên tiếng đuổi người, đang muốn theo thông đạo đến chính sảnh thì bị nàng giữ lại.

“Ngài đang nói gì vậy, ta sao có thể để ngài ở lại đây được. Người của Vô Minh cung đang lùng sục khắp nơi truy bắt ngài, nếu để chúng bắt được vậy thì sống có khác gì là chết. Ngài hãy mau đi cùng ta, ta sẽ không đi mà không có ngài.”

Hàn Thiên Phong nắm lấy bàn tay đang giữ chặt tay áo y, ánh mắt thanh lãnh ngày thường chứa đựng sự kiên định mà Hạ nhi không dám nhìn thẳng, nói.

“Hạ nhi, đây không phải là lúc hành sự theo cảm tính. Ta nếu như đi cùng người sẽ dẫn đến không ít rắc rối, người của Vô Minh cung nhất định sẽ không buông tha ta, chừng nào còn chưa tìm được ta chúng sẽ không dừng lại.”

Sự cố chấp của Tà chủ Hàn Thiên Phong đã từng lãnh giáo qua, y là loại người sẽ không dễ dàng từ bỏ một khi chưa đạt được mục đích của mình, ngày nào còn chưa diệt được mầm họa là Hàn Thiên Phong, ngày đó từng viên gạch của Di Thiên các sẽ còn bị bới tung lên để tìm cho ra, Vô Minh Tà chủ chính là người một khi đã nhúng tay vào thì nhất định phải đạt được kết quả cuối cùng.

“Nhưng người thì khác, Hạ nhi.” Hàn Thiên Phong nói: “Người hãy chạy đi và cứu lấy những phân đà của Di Thiên các, tuyệt không được để chúng rơi vào tay người của Vô Minh cung, tuyệt không được để xương máu bao nhiêu người ngã xuống trở thành vô nghĩa.” Y đẩy nhẹ Hạ nhi ra, xoay lưng lại với nàng.

Nhìn theo bóng dáng quyết tuyệt đó, Hạ nhi bỗng cảm thấy hình ảnh của Hàn Thiên Phong lúc này to lớn vĩ đại hơn bao giờ hết.

“Hứa với ta là ngài sẽ bình an trở ra, được không?” Giọng Hạ nhi run run, mắt đã giăng mờ hơi sương.

“Xin lỗi!” Hàn Thiên Phong chậm rãi nói, trong thanh âm không nghe ra được tâm tình gì: “Ta không nghĩ là mình còn đủ sức để hứa thêm điều gì.”

“Vậy còn chủ nhân thì sao?” Hạ nhi cố nín lấy một tia hi vọng, mong Hàn Thiên Phong sẽ suy nghĩ lại mà rời đi cùng nàng: “Chủ nhân nhất định sẽ không tha thứ nếu biết được ngài tự ý quyết định mà không hỏi qua nàng.” Hạ nhi biết Hàn Thiên Phong luôn rất tôn trọng lời Dạ Lang, mong là những lời này của nàng có thể đã động được phân nào ý chí y.

Hàn Thiên Phong im lặng hồi lâu, chốc sau buông một tiếng thở dài, từ trong vạt áo lấy ra một vật đặt vào tay Hạ nhi.

Hạ nhi kinh ngạc ngược lên nhìn Hàn Thiên Phong, chỉ thấy trên khuôn mặt ngàn năm không thay đổi đó là ý cười dịu dàng, cúi nhìn vật trong tay Hạ nhi, ánh mắt cất chứa tình cảm sâu kín mãnh liệt.

“Giúp ta giao nó lại cho nàng!”

Theo thông đạo Hàn Thiên Phong tìm thấy gian hầm cơ mật bị khóa chặt, y sớm lường được sẽ có ngày này nên đã cho người xây bên dưới Di Thiên các một hệ thống ngầm nối liền mọi nơi lại với nhau, ở mỗi nơi lại đặt một lượng lớn thuốc nổ, chỉ cần tra một mồi lửa vào đường dây trung tâm các mối liên kết đó, ngay lập tức, Di Thiên các sẽ trở thành ngọn đuốc thấp sáng đất trời, trong vòng bán kính một trăm dặm đều có thể nhìn thấy, đó cũng là tín hiệu để người của Di Thiên các khắp nơi biết được, Tổng cục đã sụp đổ, họ phải mau mau di chuyển tìm đến chủ nhân thật sự của mình.

Hàn Thiên Phong cười nhạt. Rất thú vị phải không? Ngay từ đầu Di Thiên các này chỉ là mồi nhử dẫn dụ người của Vô Minh cung, và bây giờ, chính là thời điểm thích hợp để y hoàn thành chức trách của nó, hoàn thành lời hứa của mình.

Một bàn tay thành linh chụp lên đầu vai khiến Hàn Thiên Phong ngạc nhiên quay lại, là năm môn hạ chủ lực của Di Thiên các: Vạn, Cung, Tường, Đào, Tuệ. Giống như Hạ nhi, nhiệm vụ của họ là bảo hộ chu toàn cho Hàn Thiên Phong, đồng thời cũng là người canh giữ ở gian hầm này.

“Các chủ, sao ngài vẫn còn ở đây? Không lẽ, Hạ nhi đã xảy ra bất trắc gì?” Chỉ có vậy thì mới lý giải được sự hiện diện của Hàn Thiên Phong, Cung nghĩ.

“Nàng ấy không sao hết.” Hàn Thiên Phong nói: “Là ta bảo nàng để ta ở lại. Cả các người nữa, cũng mau đi đi.” Y quên mất nơi này được năm người bọn họ trấn thủ canh gác.

“Không được. Bọn ta sẽ không để ngài một mình mà ở lại.” Tường như mây nhận ra ý định của Hàn Thiên Phong, bảo bọn họ rời đi rồi một mình ở đây chắc chắn là đề..

“Bọn ta đồng ý.” Cả bốn người còn lại gật đầu, liên thanh nói: “Nếu muốn chết thì tất cả cùng chết.” Hi sinh để hoàn thành nhiệm vụ, từ lâu họ đã sẵn sàng tinh thần giác ngộ điều này.

“Hô đồ.” Hàn Thiên Phong thấp giọng quát: “Nếu tất cả đều chết thì ai sẽ bảo trụ Di Thiên các? Các người đã quên lời hứa với ta rồi sao? Lúc ta thu nhận các người, chính miệng các người đã thề độc là sẽ tuyệt đối tuân theo mọi mệnh lệnh của ta. Giờ ta muốn các người nhanh chóng rời khỏi đây, nhất định phải sống để thay ta bảo hộ Di Thiên các, thay ta..” Hàn Thiên Phong dừng lại nhìn năm người quyền uy không nổi dậy, cảm thấy cuộc đời này thật đáng giá, may mắn là y đã kiên trì sống đến tận giờ phút này, có thể gặp được rồi kết bằng hữu với vô số huynh đệ đáng kính trọng, và..

Hàn Thiên Phong nhẹ thở ra, đặt tay lên vai Tường nhìn bọn họ, trong đáy mắt là toàn vẹn sự tín nhiệm tin tưởng.

“Đời này Hàn Thiên Phong có thể gặp được mọi người là may mắn lớn nhất của ta, chỉ tiếc không thể đi theo đến cùng nhìn ngày đại sự khởi hoàn. Đây là mệnh lệnh cuối cùng, cũng là tâm nguyện của ta. Hứa với ta, nhất định phải thay ta.. bảo hộ cho Dạ Lang!”

“Các chủ.” Tường khẽ gọi.

“Đi đi.” Hàn Thiên Phong xoay người, dứt khoát cất bước: “Ta phải hoàn thành lời hứa với nàng.”

Ta tin người!

“Hô hô. Cứ tưởng các chủ Di Thiên các là đại nhân vật thần bí xuất chúng như thế nào, hóa ra không chỉ là một kẻ bị hủy dung mà còn là kẻ tàn tật bị thọt chân.”

Tà sứ Lưu Đức dẫn theo giáo chúng bước vào đại sảnh, vừa mở miệng đã châm chọc Hàn Thiên Phong đang nghiêng người tựa cảm ngòai trên cao, vẻ mặt trào phúng nói.

“Sao vậy, người của Di Thiên các chết hết rồi à? Khách đến nhà mà cũng không biết đường đi ra đón tiếp nữa, thật vô phép tắc. Hãy, coi bộ là phải xem lại cung cách đối nhân xử thế của vị các chủ này rồi.” Hắn lắc đầu vờ thờ dài, những tên khác đón ý cười hùa theo.

Hàn Thiên Phong lạnh nhạt, nói: “Không biết Tà chủ cử chó đến nhà ta sủa ầm lên là có ý gì, nhưng coi bộ là phải xem lại cách dạy dỗ của người nuôi ra con chó này.”

“Người..” Lưu Đức ghen hòng tức giận chỉ tay vào mặt Hàn Thiên Phong, sắp chết đến nơi rồi mà còn lớn lối mạnh miệng, cứ thử lọt vào tay ta xem, ta sẽ để người biết thế nào là sống không bằng chết, rửa sạch mối hận làm nhục ngày hôm nay.

Nghĩ trong bụng vậy hắn liền dần xuống con tức, lời nói ra cũng tự nhiên làm như không có gì.

“Di Thiên các chủ, Tà chủ đại nhân của chúng ta có lời mời người đến Vô Minh cung thưởng trà. Chẳng hay các chủ đây có nể mặt mà bằng lòng đi theo tại hạ một chuyến?”

Không đợi Hàn Thiên Phong đáp, Lưu Đức hất mặt ra hiệu cho đám thuộc hạ phía sau, bọn chúng gật đầu, nhận mệnh đi lên.

Hàn Thiên Phong mắt nhìn đám người hùng hổ tiến đến muốn bắt y, lại liếc xuống tên Tà sứ đứng hiên ngang chánh chệ như kẻ gian được dịp đắc ý liền cười, từ đầu chí cuối vẫn giữ nguyên một tư thế, rất có lễ đối hắn.

“Trà của tà chủ nặng quá, Hàn Thiên Phong không nghĩ dám nhận. Để chuộc tội bắt kính, hay để Hàn Thiên Phong mời Tà chủ thưởng thức một màn trình diễn đặc sắc, các người cũng ở lại coi chung luôn nhé.”

“Bớt xàm ngôn đi.” Về mặt Lưu Đức âm trầm, hắn chán phải đóng giả làm người tử tế rồi, đôi mắt sáng quắc lóe lên sự độc ác: “Đừng có thân lừa ư ra nặng cho rằng Tà chủ đại nhân thật sự coi trọng người. Mau theo ta đến Vô Minh cung nhận tội, đừng để ta phải ra tay đến lúc đó chỉ thiệt cho người. Các người đứng đó làm gì, còn không mau..”

Rầm. Rầm. Rầm.

Chưa nói xong câu, Lưu Đức nhận thấy mặt đất dưới chân bỗng nhiên rung chuyển mạnh mẽ, tâm chấn lan ra ngay một lớn, hắn có thể thấy được đất đá va vào nhau trời lên kéo theo mọi thứ lún xuống, dự cảm có điềm không lành, hắn ngược nhìn Hàn Thiên Phong liền thấy y đang cười.

“Người đã làm gì?” Lưu Đức không ngăn được mình lớn tiếng quát, mặt đất tách ra thành những khe hở hẹp sâu, vài người trong số bọn hắn không may rơi xuống.

Hàn Thiên Phong trấn định như thường, tâm tịnh như nước, nhàn nhạt nói.

“Ta đã bảo là sẽ mời Tà chủ thường mãn trình diễn đặc sắc rồi mà. Không biết Tà sứ có hài lòng hay không?”

“Tên điên nhà nguoi.. Aa!!” Nơi Lưư Đứcc đứng cũng chịu chung số phận như những nơi khác, hắnn vội dùng khinh công nhảy lên thoát khỏi vùng địa chấn đang tê nhánhd dày đặc tạo thành những hố sâu kinh hoàng, quay lại cho Hắnn Thiểnn Phong một ánh mắt căm tức rồi lao đi trước khi bức tường lớn của chính sảnh đổ xuống đè chết nhiều người.

Hắnn Thiểnn Phong vẫn ngồi đó không di chuyển, như thể sự sụp đổ của Di Thiểnn các hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến y, tâm tình đã không còn đặt ở nơi hiểm cảnh ngặt nghèo này.

Dạ Lang! Trong cuộc đời Hắnn Thiểnn Phong ta, hối tiếc lớn nhất là không sớm gặp được nàng. Và hơn cả hối tiếc, là đến tận lúc chết ta mới hiểu được cảm xúc ta dành cho nàng là gì. Ta không hối hận về những gì ta đã chọn, bởi chính chúng đã đưa ta tới gặp nàng, chỉ là.. ta có quá ít thời gian để nhận ra điều mà ta thật sự mong muốn.

Dạ Lang! Kiếp sau chúng ta lại gặp nhau có được không? Kiếp sau ta nhất định sẽ tìm gặp nàng để nói cho nàng biết, tình cảm ẩn giấu mà ta đã chôn sâu trong kiếp này!

Hẹn gặp lại, Dạ Lang!

Vó ngựa phi nước đại mạnh mẽ lướt gió, nghe thấy tiếng động âm ỉ phía sau Hắnn nhi liền quay đầu nhìn lại. Di Thiểnn các đã chìm trong bụi khói mịt mù, lửa bắt đầu rực cháy hừng sáng cả nền trời.

Cấn rắnn phóng ngựa như bay vào màn đêm, hai bên mắt lệ thấm ướt mi rơi, siết chặt vào lồng ngực thông điệp cuối cùng mà Hắnn Thiểnn Phong muốn truyền đi, Hắnn nhi lớn tiếng bật khóc.

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Thực mộng

Tuyết Tĩnh Nguyệt lê bước trên con đường dài mờ tối thấp thoáng ẩn hiện những đóa hoa bi ngạn đỏ tươi như máu, thực thực ảo ảo, không biết đây có phải là cửu tuyền hay chỉ là trong mộng cảnh.

Rừng hoa không gió nhẹ lay động, một bóng đen rẽ lối bước ra khỏi lùm cây, Tuyết Tĩnh Nguyệt nghi hoặc dừng lại nhìn. Đôi mắt như hồng ngọc dẹt quang, từng đường nét sắc sảo hiện hữu trên khối cơ thể săn chắc căng tràn sức mạnh, dẹt nên sự kì bí của bóng đêm trên màu lông đen tuyền, nó chỉ lảng lạng ngồi im một chỗ nhưng lại khiến người khác không thể dời tầm mắt đi được, là.. một con sói?!

Con sói ngẩng đầu nhìn Tuyết Tĩnh Nguyệt, nếu là người bình thường nhìn thấy sói nhất định sẽ bị dọa hoảng sợ bỏ chạy, nhưng kì lạ là Tuyết Tĩnh Nguyệt không hề thấy sợ nó chút nào, ngược lại còn tiến đến gần nó, hắnn cảm thấy sự quen thuộc từ con sói này.

Tuyết Tĩnh Nguyệt đưa tay ra trước mặt nó, cũng không sợ nó cắn hay nhảy vào tới, hắnn chỉ đơn giản là muốn chạm vào nó. Con sói đưa mắt nhìn hắnn, thần thiết vươn lưỡi liếm lên những đầu ngón tay Tuyết Tĩnh Nguyệt, hơi hướng đầu cạ vào lòng bàn tay hắnn. Tuyết Tĩnh Nguyệt khựng người xuống không e ngại vuốt ve bộ lông mềm mại rồi ôm nó.

Đây là lần đầu sau bao nhiêu năm tự phong bế hắnn cảm thấy quyến luyến gì đó không muốn buông tay, cũng là lần đầu hắnn đối với Chu Liên Hoa sinh ra phản cảm. Trước đây, dù nàng có tùy hứng thế nào thì hắnn cũng có thể im lặng mà chịu đựng, nhưng bây giờ hắnn không muốn tiếp tục trơ mắt nhìn nàng hủy hoại những thứ bên cạnh hắnn, đặc biệt là con vật này, hắnn không chắc sẽ làm ra điều gì đó điên rồ nếu nàng lại đan tâm cướp mất nó khỏi hắnn.

Con sói cọ đầu vào cổ Tuyết Tĩnh Nguyệt như thể làm nũng, hưởng thụ cái ôm cùng bàn tay dịu dàng đang vỗ về nó. Bỗng nó đứng dậy, hơi vùng thoát ra khỏi đôi tay Tuyết Tĩnh Nguyệt, hướng về vầng trăng chênh choáng như mộng khởi bước. Chưa kịp để Tuyết Tĩnh Nguyệt cảm thấy hụt hẫng vì mất mát nó đã dừng chân quay đầu nhìn lại, nhận thấy ánh mắt của nó, như bị ma xiu quỷ khiến Tuyết Tĩnh Nguyệt không nghĩ ngợi liền đi theo.

Con sói dẫn hắnn băng qua một đoạn đường, Tuyết Tĩnh Nguyệt mơ hồ nhìn thấy cây cỏ dưới chân như đậm lên tia sáng của hàng ngàn giọt nước óng ánh phản quang, lan tỏa bừng sáng lên không gian u tối tĩnh mịch, hóa ra hắnn đang đứng giữa cánh đồng.

“Nơi này không dành cho huynh!”

Con sói từ bao giờ đã biến mất, thay vào đó là một nữ hài ước chừng năm, sáu tuổi.

Bạch y phiêu động, tóc dài như tơ cột quá nửa mái đầu bằng dây lụa trắng muốt thả tung bay trong gió, nữ hài đứng quay lưng nên Tuyết Tĩnh Nguyệt không nhìn được dung mạo của nàng.

“Đi theo ta, ta đưa huynh trở về!”

Nữ hài mở miệng nói, chất giọng non nớt hơi lạnh nhạt, không quay đầu lại đã cất bước đi.

Tuyết Tinh Nguyệt tựa hồ si ngốc chưa màng tỏ được lời nàng, bởi rồi muốn tìm cách giữ chân nàng lại, thanh âm trầm tĩnh ngày thường cũng vì tâm tư xao động mà lộ ra sự vội vàng hiếm hoi.

“Nàng là ai?” Hắn không hỏi đây là đâu mà chỉ muốn biết tiểu cô nương nhỏ nhắn này là ai, cả cảm giác vô danh đang dâng lên trong lòng.

Bước chân chợt khựng lại, Tuyết Tinh Nguyệt như nghe được nàng thở dài.

“Huynh sẽ hối hận!” Nữ hài nói.

“Ta sẽ càng hối hận hơn nếu không biết được nàng là ai?” Tuyết Tinh Nguyệt kiên định đáp.

Nữ hài lặng đi ít lâu, cánh đồng lúa vàng theo gió va chạm mềm nhẹ vào người nàng, Tuyết Tinh Nguyệt đã đứng cách nàng vài bước chân.

“Huynh sẽ chán ghét ta!” Hồi sau, nữ hài lên tiếng.

“Sẽ không, ta khẳng định.” Không biết vì sao nhưng Tuyết Tinh Nguyệt rất tin tưởng vào điều này.

Phía trước truyền đến tiếng cười nhạt, nữ hài chậm rãi xoay lại nhìn hắn.

“Huynh nhất định sẽ chán ghét ta!”

Tuyết Tinh Nguyệt bước đến cúi người ôm chầm lấy nữ hài, bờ vai dày rộng che đi đôi mắt bị thương làm tâm hắn đau nhói, Tuyết Tinh Nguyệt có loại xúc động muốn giữ chặt lấy nữ hài bên người, bất kể nàng có là ai.

“Từ phi ta không còn là ta nữa, nếu không, điều đó sẽ không bao giờ xảy ra.” Hắn dám cam đoan chắc chắn với nàng như vậy.

Nữ hài im lặng tựa đầu vào bờ vai hắn. Thật ấm áp, khác hẳn cơ thể lạnh lẽo của nàng.

Cũng như con sói, nữ hài đẩy nhẹ người Tuyết Tinh Nguyệt ra, rồi đi vòng tay hắn, nhưng lần này giữa hai người không còn khoảng cách nào nữa, bởi nàng đang nắm lấy tay hắn cùng đi.

Vàng trắng lênh ngao trên cao như tan vỡ, rơi xuống mặt đất hóa thành những bông tuyết sáng ngời, phiêu tán giữa không gian đượm màu đen tối. Tuyết Tinh Nguyệt lặng lẽ mở ra bàn tay, một tia sáng lẻ loi từ đầu bay lạc vào, lấp lánh tựa như pha lê, trong ngần như giọt nước mắt, trải lên con đường ánh sáng bằng muôn ngàn mảnh vỡ của ánh trăng.

Nữ hài buông tay Tuyết Tinh Nguyệt ra, bước lên con đường phủ đầy ánh sáng đang chờ đợi, khi Tuyết Tinh Nguyệt muốn đưa tay giữ nàng lại thì nhận ra khoảng cách đã quá xa vời, hắn bị cố định ở trên bờ vực nhìn nàng đứng ngoài tầm với, vô phương tiến về phía nàng bất kể hắn có vùng vẫy như thế nào. Tuyết Tinh Nguyệt nhủ chặt mày, nhìn ánh sáng tụ lại dưới chân nàng dần tan rã.

“Quay lại đây, ta không cho phép nàng tự ý rời đi ta!!!” Tuyết Tinh Nguyệt hét lớn, bất lực không thể thoát được lực lượng vô hình đang giữ lấy hắn.

“Trễ rồi!” Nàng cười, cúi đầu vọng xuống đáy vực.

Theo tầm mắt nàng, Tuyết Tinh Nguyệt nhìn thấy ngọn lửa từ khe nứt lao vọt lên, cường hãn rực nóng vây lấy thân người bé bỏng của nàng bên trong quả cầu lửa. Trong lửa, hình dáng nàng như thay đổi, từ ban đầu là một bé con, theo thể lửa lớn mạnh liên mang dáng dấp của một người trưởng thành, mà khi nàng ngước lên, Tuyết Tinh Nguyệt kinh ngạc nhìn vào đôi mắt đỏ rực như mắt sói của nàng. Tiểu Lang?!!

Nàng mỉm cười nhìn Tuyết Tinh Nguyệt, cơ thể đã muốn đồng điệu hòa vào trong ngọn lửa hung tàn.

“Trễ rồi!!”

Trông theo ngọn lửa như vòi rồng nuốt chửng lấy nụ cười của nàng, Tuyết Tinh Nguyệt gào lên tuyệt vọng.

“KHỔ..ÔÔ..NNNGGGG...!!!!!!”

Tuyết Tinh Nguyệt kinh hãi hét to một tiếng choàng tỉnh, cả người như được vớt từ nước ra, trống ngực đập liên hồi dồn dập, quay phắt người về hướng phát ra âm thanh.

“Gia? Gia thế nào rồi?”

Tiểu Lang thất thanh chạy đến chỗ Tuyết Tinh Nguyệt. Thấy hắn nằm hai ngày vẫn chưa tỉnh nên nàng định ra ngoài lấy ít nước lau người cho hắn, nhưng khi vừa vào đến cửa thì nghe thấy Tuyết Tinh Nguyệt hét lớn, sợ hắn xảy ra chuyện gì nàng liền lật đật chạy vào, vội quá nên nửa chừng đánh rớt cái thao nước ngay bậc thềm, vừa vào thì đã thấy Tuyết Tinh Nguyệt vẻ mặt hoảng loạn, y phục xộc xệch, thất thần nhìn nàng. Tiểu Lang lo lắng ngồi xuống bên cạnh giường đối Tuyết Tinh Nguyệt, nghĩ sự việc lần này đã kích không nhỏ đến hắn nên ra sức an ủi.

“Gia, gia đừng sợ, mọi việc đều đã qua cả rồi! Chúng ta ổn, mọi người cũng ổn, không ai bị sao hết! Kẻ xấu đều đã nhận trừng trị thích đáng, sẽ không ai

có thể làm hại đến chúng ta được nữa, nên. . A!”

Tuyết Tinh Nguyệt kéo tay nàng về phía hấn, còn chưa để nàng nói xong đã vội dùng đôi môi bịt kín lời chưa nói, nụ hôn bá đạo tràn đầy tính chiếm hữu, Tiểu Lang trong lúc mơ màng chìm nghỉ. Tuyết Tinh Nguyệt lúc mới tỉnh dậy thật quá nồng nhiệt nha!

“Um..!” Môi bị cắn xuống trừng phạt nàng vì không tập trung, Tiểu Lang ăn đau khuôn mặt nhỏ nhắn đều nhăn cả lại, Tuyết Tinh Nguyệt yêu thương liền dùng lưỡi liếm lên vết máu bên khóe môi nàng.

Đến lúc Tiểu Lang tưởng như sẽ chết ngộp vì nụ hôn Tuyết Tinh Nguyệt mới chịu thả nàng ra, tham luyến chạm nhẹ vào môi nàng, triu mến nhìn xuống khuôn mặt còn đỏ hơn cả ông mặt trời.

Tiểu Lang còn chưa hồi thần sau nụ hôn đã bị Tuyết Tinh Nguyệt khóa lại trong lồng ngực, nàng loáng thoáng nghe được Tuyết Tinh Nguyệt nói thầm bên tai.

“May mà nàng vẫn còn ở đây!”

Tiểu Lang chưa xót chìm nghỉ. Hóa ra, hấn sợ mất đi nàng đến vậy. Hóa ra, vẫn còn thứ tình cảm ôn nhu đến ngần này trên đời. May mắn, nàng không vì sự ích kỉ của bản thân mà hủy đi hấn. May mắn, hấn vẫn còn ở đây.

Bất giác tay không kiềm được vòng ra phía sau giữ lấy bờ vai Tuyết Tinh Nguyệt, Tiểu Lang khẽ cọ đầu vào người hấn, nhẹ nhàng nói.

“Gia thật hơi quá đi!”

Sét đánh giữa trời quang, ngay tại bầu không khí lãng mạn vậy mà nàng lại tung ra một câu sát phong cảnh như thế.

Tuyết Tinh Nguyệt đưa tay lên ngửi, quả thật là có mùi nha!

Tiểu Lang cười tí tấc: “Gia thấy ta giỏi chưa, ta biết gia không thích bị người khác động chạm, nên ai đến muốn giúp gia vệ sinh thân thể ta đều một mực can ngăn, ngoài tẩy rửa vết thương thì nơi nào cũng không cho chạm vào, tính ra cũng đã hơn hai ngày kể từ thời điểm bị bắt cóc đến giờ gia chưa tắm rửa qua.” Nàng còn rất lấy làm đắc ý, tựa như đã giúp Tuyết Tinh Nguyệt được một việc lớn lao, bày ra vẻ mặt thiếu đánh kẻ công: “Ta đã làm rất tốt đúng không nha, gia mau khen ta đi”

Ừ, nàng giỏi lắm! Đa tạ nàng đã ừ ta trong thời gian qua, ta sắp cảm nhận được vị chua lên men rồi!

Tuyết Tinh Nguyệt đen mặt, đẩy đầu Tiểu Lang ra lết xuống giường, quay lại nhìn nàng khiêu nỉ.

Tiểu Lang liền hiểu ra ngay việc mà mình cần làm là gì, nàng phải mau mau cho người chuẩn bị nước tắm cho hấn. Trước khi ra khỏi cửa còn không quên nã một phát vào người Tuyết Tinh Nguyệt.

“Gia đừng lo, ngoài ta ra không ai biết gia hai ngày chưa tắm đâu. Gia cứ an tâm mà tự tin lên nha, đàn ông phải ở bản một chút thì mới ra dáng đàn ông.”

Tiểu Lang nhẹ tay khép cửa lại, vụng trộm che miệng cười trước gương mặt đã trở thành màu gan heo của Tuyết Tinh Nguyệt, xoay người tùm tùm chạy đi.

Ôi, không biết đâu nha! Nụ hôn đầu đời của nàng bị Tuyết Tinh Nguyệt cướp mất rồi! Chẳng những thế mà còn siêu cấp nóng bỏng, khiến nàng chỉ hơi tưởng lại thôi cũng thấy nóng trong người! Oaaaa...!! Phụ mẫu dưới suối vàng linh thiêng có biết được cũng không thể trách nữ nhi nha! Nữ nhi. . Nữ nhi, chính là bị người ta cưỡng ép~~~

Tuyết Bạch Cầm nhìn nữ nhân ôm cây xà nhà đu đeo xoắn xít người mà tái mặt, lắc đầu muốn phui bay hình ảnh mắt thảm mỹ này.

Đừng nhìn kéo lại bị đau mắt hột ta ơi! Nữ nhân chết tiệt, có muốn phát xuân cũng nên tìm nơi nào kín đáo hơn chứ, cư nhiên dám ngay giữa ban ngày ban mặt mà làm ra cái trò đồi phong bại tục này. Trời ơi, ta cần phải rửa mắt gấp! Ta không muốn nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng này thêm nữa!! Ôi, tâm hồn trong sáng của ta...!!!

Tuyết Bạch Cầm cầm đầu cắm cổ chạy đi như điên, vừa chạy vừa cọ mạnh mắt mình, không thèm quan tâm gì mà một đường tông thẳng về phía trước y như bị ma đuổi.

Gia nhân quanh đó ngo ngác nhìn Tuyết Bạch Cầm chạy bán khối khó hiểu cầm chổi gãi đầu. Vị vương gia này lại lên cơn gì nữa đây, không phải lại bị thần lẩn roi trúng mặt đây chứ?

Họ lắc đầu quay về làm công việc của mình, không để ý đến vẫn còn một người đứng ở đó, trông theo phương hướng Tuyết Bạch Cầm biến mất mất nhìn oán hận.

Thật không hiểu nổi con vật đáng yêu như thần lẩn đã gây nên tội tình gì. Nó chỉ ăn muỗi, côn trùng và các loài sinh vật nhỏ thôi chứ có làm gì xấu đâu s lại hất hủi nó như thế, thật không thể tha thứ mà!!!

Tuyết Bạch Cầm xui xẻo không hay biết rằng, y đã gây thù chuốc oán với kẻ tôn sùng thần lẩn đến quên ăn quên ngủ, liền quyết phải thay mặt chúng nó

đòi lại công đạo. Người nọ cũng được cái thông minh, biết đối đầu trực tiếp với Tuyết Bạch Cầm thì người chịu thiệt trước sau gì cũng là hắn, liền nghĩ ra cách lợi dụng miệng lưỡi của người đòi, thông qua đó truyền đi những tin đồn thất thiệt. Nào là Bạch Vương là kẻ chết nhất, thấy sâu bọ là sợ đến phát khóc, rồi thì gán cho y biệt hiệu là “Chân tôm”, ý chỉ y còn yếu đuối hơn cả nữ nhân. Gì chứ phải nói sức mạnh của tin đồn là muôn đời không thể xem thường được, mọi người có thể thỏa thích thêm thắt vô số thứ thực hư vào để tăng thêm phần hấp dẫn, một đồn mười, mười đồn một trăm, chẳng mấy chốc phurong danh của Tuyết Bạch Cầm đã lan xa, mọi người đều biết về truyền kì Bạch Vương Tuyết Thánh Quốc với nhiều phiên bản kể khác nhau, Tuyết Bạch Cầm trong một lúc liền trở thành hiệu ứng dùng để chỉ những nam nhân ảo là mặt trắng.

Cũng từ đó mà mối hận của Tuyết Bạch Cầm với Tiểu Lang đã sâu nay lại càng thêm sâu, hận thù truyền kiếp nổi đời.

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Trần không tên (1)

An đại nhân – Thành chủ Kinh Hồng thành – Bị bắt trong sự kiện có liên quan đến đường dây buôn người, sau khi điều tra còn phát hiện y tàng trữ vũ khí binh dụng trong kho. Sự việc lan ra dấy lên một hồi nghi kì, Tuyết Bạch Cầm phải ra sức trấn áp mới dẹp yên dư luận quần chúng, tổng giám An đại nhân cùng Hào Triển Thoại đưa về kinh xét xử.

Tuyết Tĩnh Nguyệt ngờ ý muốn đi riêng, chưa muốn trở về kinh thành vội, mà đi thăm thú đó đây một hồi. Tuyết Bạch Cầm cầu còn không được nữa là, hăm hở chuẩn bị vô số thứ cho Tuyết Tĩnh Nguyệt và Tiểu Lang lên đường chu du ngoạn thúy. Người không biết thì trầm trồ tấm tắc hay cho một màn huynh hữu đệ cung, nhưng chỉ có người trong cuộc mới hiểu được dụng ý thật của Tuyết Bạch Cầm.

Nghĩ mà xem, Tuyết Bạch Cầm không chỉ đạt thành mục đích của chuyến đi lần này là tạo lập quan hệ với Lôi Hồ trại, mà còn thành công xây trụ lại đề điều, tái thiết trị an Kinh Hồng thành, tiếp tế cho dân chúng, bắt giữ bọn phản động, triệt phá đường dây buôn người,.. bao nhiêu là công trạng. Đương nhiên cũng không phải chỉ nhờ vào mình y mà làm được tất cả, nhưng công to nhất vẫn thuộc về Tuyết Bạch Cầm y, Cầm Thương hay gì đó chỉ là nước chảy mây bay. Giờ thì tốt rồi, Tuyết Tĩnh Nguyệt không có ở đây y càng tiện bề ứng đối, tất cả công lao hay khổ lao đều tự khắc rơi vào tay y.

Dân chúng Kinh Hồng thành chỉ biết đến một Bạch Vương hào hoa tuấn mỹ, biết tạo phúc cho dân mà yêu kính, nào nhớ đến sự tồn tại của Tĩnh Vương, ngay cả dung mạo hắn ra sao cũng đều không biết. Tuyết Bạch Cầm đã không muốn công khai danh tính của Tuyết Tĩnh Nguyệt, Tuyết Tĩnh Nguyệt cũng lười lên tiếng. Mọi chuyện đến đây coi như tuyên cáo chấm dứt.

Ngày khởi hành, Tuyết Tĩnh Nguyệt chú ý đến sắc mặt Viên Anh Hoa khi nhìn Tiểu Lang, giống như bị kinh hách sợ hãi, dung nhan nhợt nhạt tiêu tụy, tựa như e ngại điều gì đó mà bứt rứt chân tay đứng ngồi không yên.

Tiểu Lang mỉm cười với nàng, vẫy vẫy tay chào nàng rồi lên xe ngựa cùng Tuyết Tĩnh Nguyệt. Trước khi vào hẳn bên trong, Tiểu Lang nghiêng người nhìn Viên Anh Hoa, con người tinh lóe lên mặt đỏ rồi chợt lảng, nàng vén màn cúi người bước vào xe.

Cỗ xe ngựa chở Tiểu Lang và Tuyết Tĩnh Nguyệt từ lâu đã lẩn tránh đi xa, Viên Anh Hoa cứ ở một nơi chết lặng nhìn theo. Dưới chân một trận chao đảo, Viên Anh Hoa mất thăng bằng ngã xuống, Tiểu Mai và Tiểu Cúc lo lắng hô hoán đỡ lấy nàng.

Viên Anh Hoa tái mặt, nàng dám cá là chỉ có mình nàng biết được bộ mặt thật của Tiểu Lang. Trừ nàng ra thì những người được cứu thoát sau đó, không biết vì nguyên nhân gì mà tất cả đều mất đi ngôn ngữ, Viên Anh Hoa dù có ngu ngốc hơn nữa cũng đoán được chín phần việc này là do ai làm.

Viên Anh Hoa kinh sợ, ánh mắt mà Tiểu Lang nhìn nàng trước khi đi đó, không thể nghi ngờ chính là đang ngắm cảnh cáo nàng. Hoặc là im lặng tạm thời, hoặc.. là im lặng vĩnh viễn.

Cánh hoa là tả bay, trong không khí tràn ngập hương hoa thơm ngát mát lạnh khiến lòng người thanh tịnh. Tiểu Lang và Tuyết Tĩnh Nguyệt đi được mấy ngày đường thì đến đây, nói ra thì thật hồ thẹn, nơi này hoàn toàn không nằm trong lộ trình của hai người, mà nói đơn giản tức là.. đi lạc! Ha ha!

Cứ nói Tuyết Dương Minh là một cái diện si, không ngờ huynh trưởng của y – Tuyết Tĩnh Nguyệt – Lại là một cái mù đường chính hiệu. Tiểu Lang vô cùng hối hận vì đã lỡ để Tuyết Tĩnh Nguyệt cầm đánh xe, nàng cứ đinh ninh là hắn cố tình đi đường mới để nàng có dịp được mở rộng tầm mắt, nhưng hắn đã vòng đường này mấy lần rồi, chẳng lẽ hắn không nhận ra sao?

Tiểu Lang nghi ngờ nên vờ hỏi thử: “Đây là đâu vậy gia?”

Tuyết Tĩnh Nguyệt trầm ngâm một hồi liền đáp: “Thú thật, ta cũng không biết đây là nơi nào.”

Tiểu Lang như nguyện quả thật được mở rộng tầm mắt. Thế mới vỡ lẽ Tuyết Tĩnh Nguyệt là người rất khôn khéo tài tình, có thể thần nhiên như không qua mặt tất cả mọi người, ngay cả những người thân cận nhất. Có trời mới biết, Tuyết Tĩnh Nguyệt hẳn chính thật là một tên mù đường bẩm sinh.

Lạc rồi cũng có cái hay của nó, nơi nào cũng mới lạ, nhìn đâu cũng vui ý. Tiểu Lang phải đấu tranh dữ lắm Tuyết Tĩnh Nguyệt mới nhường lại vị trí đánh xe quan trọng cho nàng, yên phận mà ngồi kẻ bên, chứ cứ để mặc hắn một đường thẳng tiến, nói không chừng hai người sẽ vượt biên lúc nào không hay.

Thôn bản dần hiện ra sau mấy dặm đường trường, đào hoa mờ lối đưa cổ xe hai người tiến vào một trấn nhỏ. Nơi đây cũng giống như vô số thành thị mà hai người từng đến, chỉ khác biệt duy nhất một điều đó là.. Nó quá thanh bình, nghiêm nhiên ngăn cách với khói lửa bụi trần bên ngoài.

Đi vào trấn cứ ngỡ như lạc vào tiên cảnh, những gốc đào già cả trăm năm tuổi vẫn hùng hực sức sống đâm chồi hoa, cũng không biết đây là hoa nở trái mùa hay quanh năm đều nở, cả một trời phi sắc hồng trên mặt nước phẳng lặng như gương.

Tuyết Tĩnh Nguyệt và Tiểu Lang dừng chân trước một tiểu lâu, cũng giống như trấn, tiểu lâu này không có tên. Có lẽ chưa đến giờ cao điểm nơi quán hơi vắng khách, được rồi, là không có vị khách nào, hai người nhìn nhau một chút rồi cùng đặt chân bước vào.

Chuông gió lay động phát ra những tiếng kêu thanh thúy, mảnh tre hơi va chạm vào khung cửa sổ, quán tuy nhỏ nhưng được cái thoáng mát sạch sẽ, bày trí cũng vô cùng hài hòa.

“Hoang nghênh hai vị quan khách đến Quán Không Tên, xin mời đi lối này!”

Một giọng nói ngọt ngào non nớt, tiểu hài đồng nhỏ bé cười rạng rỡ chạy ra đón tiếp hai người, đưa cả hai đến một bàn trống, chờ Tuyết Tĩnh Nguyệt và Tiểu Lang ngồi xuống mới nhanh miệng hỏi.

“Không biết hai vị quan khách muốn dùng qua món gì? Quán Không Tên món gì cũng có, trừ những món quán không biết tên ra.”

Tiểu hài đồng còn chưa cao tới cái bàn, đứng nhón hết chân cũng chỉ thấy được cái mũi cùng đôi mắt se tròn, đầu để tóc ba chỏm trông vô cùng đáng yêu.

Lời mời chào cũng thật đáng yêu! Tiểu Lang nhìn không được xoa xoa hai má bé, mềm mềm mại mại, thật thích!

“Bé con, em bao nhiêu tuổi rồi?”

Hài đồng ghì lại tay Tiểu Lang, cố gắng thoát ra khỏi ma trảo của nàng, phồng má phụng phịu.

“Người ta không phải là bé con, người ta đã được năm tuổi! Hừ!!” Người ta đã là người lớn rồi đấy! Lại còn học theo người lớn đứng khoanh tay hờn giận.

Đứa bé này thật là chọc người yêu quá mức mà!

Tiểu Lang vươn tay chộp lấy hài đồng bé lên đùi, tùy ý đùa giỡn đến thích chí. Bé con tốn công một lúc vẫn gãy dựa không ra, ức đến không chịu nổi, quay lại nhìn Tuyết Tĩnh Nguyệt mắt rung rung cầu cứu. Tuyết Tĩnh Nguyệt bắt đầu nhìn hai người loạn thành một đoàn bên kia, khi thấy Tiểu Lang lại muốn vươn tay tác quái tác quái trên mặt hài đồng đã chau chún sắp khóc, mới lên tiếng kịp thời ngăn chặn hành vi bất nạt trẻ nhỏ của nàng.

“Tiểu Lang, đừng đùa nữa!” Tuyết Tĩnh Nguyệt tươi cười thiện ý trấn an với người bị nàng bắt giữ trong tay, nói: “Tiểu đệ, đệ có thể cho ta biết tên của đệ là gì được không?”

Lần này thì hài đồng khóc thật, nhảy xuống khỏi chân Tiểu Lang vừa chạy vừa khóc tức tưởi.

“Ồ ô..!! Người ta là nữ nhân mà, có phải nam nhân đâu mà bảo để chứ! Oa oa..!!!”

Tuyết Tĩnh Nguyệt đơ người ngồi lặng thinh, Tiểu Lang phía đối diện đã nghẹn cười đến chảy cả nước mắt, môi run run kiềm nén, phồng mang trợn má đến đỏ cả mặt.

Tuyết Tĩnh Nguyệt đưa tay rót trà, bình tĩnh nói: “Muốn cười thì cười đi, đừng nhìn kéo hại sức khỏe.”

“Phụt!! Óa ha ha ha..!!!” Tiểu Lang thật không khách khí chút nào, lớn tiếng ôm bụng cười ha hả, nằm lăn ra bàn, tay nắm liên hồi xuống mặt bàn, cười đến không chịu nổi, rất rất rất mất hình tượng nữ nhi đoan trang hiền thực trong mắt mọi người.

“Xin hỏi hai vị quan khách muốn dùng chi?”

Một nam nhân mặt chữ điền, da hơi ngăm đen, tướng mạo hiền hòa từ tốn đi đến hỏi hai người, phía sau còn có hài đồng đang thút thút nắm chặt lấy tay áo, vành mắt đỏ như thỏ chăm chăm nhìn Tuyết Tĩnh Nguyệt. Tuyết Tĩnh Nguyệt có loại lỗi giác hần là kẻ thân mang trọng tội, cũng không biết làm sao cho đúng, ai bảo hần nhận lầm nữ hài nhà người ta ra nam hài kia chứ.

Tiểu Lang thấy Tuyết Tĩnh Nguyệt khó xử, mỉm cười ra mặt đáp lời.

“Cho chúng ta món tâm đắc nhất của quán, ăn qua một lần không bao giờ quên.” Còn tình nghịch nhảy mắt với hài đồng.

Nam nhân nhìn nàng một chút, chốc sau liền cười.

“Phiền hai vị chờ trong giây lát, món đặc biệt của bản tiệm sẽ được mang ra ngay.” Nói rồi xoay người vào trong, hài đồng đi theo thỉnh thoảng quay lại nhìn hai người, nhấp nháy đôi mắt đăm nước.

“Gia à, ngài phải luyện lại nhãn giới đi thôi. Ngay cả một tiểu cô nương mà cũng nhận sai nữa.” Tiểu Lang hiem có dịp nhàn rỗi liền châm chọc Tuyết Tĩnh

Nguyệt.

Tuyết Tinh Nguyệt cười, nói: "Tội gì phải nhọc công, ta chỉ cần biết nàng là nữ nhân thôi là đủ rồi!"

Tiểu Lang đỏ mặt, bị nói đến ứ nghẹn. Miệng lưỡi của người này càng ngày càng học xấu nha!

Món gà nướng là sen thơm lừng của quán nhanh chóng được mang ra, đặt lên bàn hai người. Nam nhân đưa món ra thì vẫn đứng đó, vươn tay làm tư thế "Mời", nhà bếp chợt vang lên tiếng "loảng xoảng, chẳng mấy chốc một nữ nhân vừa đi vừa lau tay trên tạp dề bước ra, nhìn thấy Tiểu Lang và Tuyết Tinh Nguyệt liền hăm hờ hỏi.

"Hai vị là người từ phương xa đến đúng không? Đã lâu rồi bản tiệm không đón tiếp người từ bên ngoài tới."

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Trấn Không Tên (2)

"Hai vị là người từ phương xa đến đúng không? Đã lâu rồi bản tiệm không đón tiếp người từ bên ngoài tới." Nàng cũng có hơi hoài niệm

Tiểu Lang nhận phần thịt từ Tuyết Tinh Nguyệt đưa sang, cho vào miệng hỏi bà chủ.

"Tại sao vậy? Ta thấy nơi này không tồi chút nào, hơn nữa quan cảnh của trấn cũng rất đẹp, đáng lý ra phải thu hút được đông đảo mọi người đến mới đúng chứ?" Đây đều là lời thật lòng, trước giờ nàng đi qua nhiều nơi, nhưng không có nơi nào khí hậu trong lành, mát mẻ đẹp tuyệt như nơi đây. Tiểu Lang cảm khái, thật xứng là thế ngoại đào viên chốn hạ giới.

Nữ nhân thờ dài, kéo cái ghế ngồi gần Tiểu Lang, nam nhân cũng ngồi cạnh nàng.

"Này cũng khó trách. Đường vào trấn kì thật có bày bát quái trận nhằm ngăn người ngoài đi vào. Hai vị cũng thấy đó, chúng ta đây đều là những lão bá tánh bình thường muốn sống cuộc sống yên bình, nhưng chỉ muốn thôi thì chưa đủ, nhất là khi đất nước này sắp nổi lên một hồi binh đao khói lửa."

Tiểu Lang và Tuyết Tinh Nguyệt đồng thời ngạc nhiên. Tuy đây không hẳn là thời kì thanh bình thịnh trị, nhưng trong nước tuyệt không có bất kì cuộc nổi loạn khơi mào chiến tranh nào. Nữ nhân này cư nhiên lại nói ra những lời như vậy, nếu để người khác nghe được rồi đi tố giác, nàng chắc chắn sẽ bị khép vào tội làm nhiễu loạn lòng dân, có ý đồ mưu phản, bị chém bêu đầu thị chúng.

"Những lời này không nên tùy tiện nói." Tuyết Tinh Nguyệt cố ý nhắc nhở, nghĩ đến nàng dù sao cũng là một người dân hiền lành chất phác không hiểu thế thái thị phi, nếu chỉ vì một phút lỡ lời mà mất mạng thì thật không đáng.

Tiểu Lang gật đầu tán thành: "Đúng vậy! Vị đại tỷ này, may cho tỷ bọn ta là người tốt đó, nếu gặp phải người xấu thì đã sớm đem những lời vừa rồi của tỷ đi báo quan lĩnh chút ngân lượng về ăn chơi cờ bạc rồi!"

Tuyết Tinh Nguyệt đảo mắt. Đừng nghĩ ai cũng như nàng!

Nữ nhân nhìn hai người trước sau lớn tiếng bật cười, quay lại nói với nam nhân kế bên.

"Nha, chàng nói không sai! Hai người họ quả nhiên rất thú vị!"

Tiểu Lang và Tuyết Tinh Nguyệt khó hiểu nhìn nhau. Ánh mắt nữ nhân bỗng thay đổi, trở nên sắc sảo dị thường, nhìn Tiểu Lang buông lời đề nghị.

"Muội muội, có thể cho tỷ mượn tay muội được không?"

Tiểu Lang nhón miệng, tuy không biết nữ nhân định làm gì nhưng không thấy địch ý phát ra từ nàng, và lại Tiểu Lang rất có thiện cảm với một nhà ba người bọn họ, vậy nên rất hào phóng vươn tay đến chỗ nữ nhân.

"Nếu tỷ không chê tay ta dính mỡ, thì được rồi."

Nữ nhân cười, lật lại tay nàng. Tiểu Lang thắc mắc, nữ nhân vì sao cứ nhìn chăm chăm vào lòng tay bàn tay nàng mà không nói lời nào, vẻ mặt đắm chiêu khó đoán. Nữ nhân im lặng, chốc sau liền nhìn nàng mở miệng.

"Người từ khói lửa sinh ra, sau cùng cũng sẽ trở về khói lửa." Nữ nhân khẽ siết chặt tay nàng, rũ mắt: "Muội muội, con đường mà muội chọn, đến cuối cùng là đúng hay là sai?"

Nghe nữ nhân nói, thần tình Tiểu Lang chợt nghiêm lại, hơi dời mắt nhìn sang Tuyết Tinh Nguyệt, thấy hắn như cũ lặng nhìn nàng, thu hồi mắt, đáp.

“Chẳng biết là đúng hay sai, nhưng nếu không đi đến cùng thì làm sao biết được đó là sai hay đúng.” Nữ nhân ngược lên ngay lập tức bắt gặp ánh mắt kiên định của Tiểu Lang, có hơi sững người sau liền cười.

"Muội muội, tỷ chúc phúc cho muội!"

Tiểu Lang cười: "Đa tạ tỷ!" Thấy hài đồng chăm chú nhìn nàng, nàng sực nhớ ra một chuyện: "Tỷ tỷ, bé con này là hài nhi của tỷ đi?"

"Phải, sao vậy?" Nữ nhân vuốt má bé con, hỏi ngược lại.

"Cũng không có gì, chỉ là ban nãy chưa kịp hỏi tên bé thì bé đã chạy mất."

"Ha ha, thật vậy sao?" Nữ nhân cúi xuống xoa xoa hai má bé con ngồi trong lòng, đang làm mặt khó chịu.

"Nương có đặt tên đâu mà biết, hừ!" Hài đồng giận dỗi trả lời, chính nó còn không biết tên nó là gì nữa đây này.

Trước khi Tiểu Lang kịp đưa ra thắc mắc của mình, đã nghe nữ nhân nói.

"Không phải ta không muốn đặt tên cho con, chẳng qua là chưa đến thời điểm thích hợp thôi." Nữ nhân cùng nam nhân nhìn nhau cười, nam nhân đặt tay lên vai nàng, thay nàng tiếp lời.

"Đưa bé cùng cái trấn này, thật lâu vẫn luôn chờ đợi người đến đặt tên cho nó. Nay, cũng đến lúc rồi." Nam nhân lời nói ẩn ý nhìn thẳng vào Tiểu Lang, ý muốn rõ ràng: "Muội muội, muội sẽ không phiền chứ?"

Tiểu Lang kinh ngạc chỉ vào mặt mình: "Muội sao?"

"Phải." Nam nhân và nữ nhân cùng đồng thanh.

"Cái này.." Tiểu Lang gãi đầu, đáng thương nhìn Tuyết Tinh Nguyệt cầu cứu. Nàng chưa từng rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan này, người ta đã nói vậy rồi mà con từ chối thì..

Một nhà ba người chuyên chú nhìn nàng, hài đồng là người sốt sắng nhất. Có thể không sao? Đây là cái tên sẽ dùng để gọi nó, nó cuối cùng cũng có tên rồi!

Mong chờ vào Tuyết Tinh Nguyệt là vô ích, bởi hắn chỉ cười cảm thông nhìn nàng, chính hắn cũng muốn biết nàng sẽ đặt tên gì cho đứa bé và trấn nhỏ này.

Cầu người chi bằng tự cầu mình, Tiểu Lang đành vắt óc suy nghĩ.

"Trường Niệm.." Nàng buột miệng nói ra, cùng lúc đó hài đồng cũng nhảy xuống khỏi người mẫu thân bé chụp lấy y phục nàng, kéo kéo.

"Cái gì Trường Niệm? Nay, tỷ nói thì phải nói cho hết đi chứ." Đây là cái tên cả đời của nó đó nha, so với chuyện chung thân đại sự còn muốn quan trọng hơn, nàng tốt nhất đừng nghĩ ra cái gì kì quái để gọi nó.

Tiểu Lang dờ khóc dờ cười nhìn bé con đang kích động, còn mạnh tay vậy nữa thì e là y phục của nàng cũng sẽ rách luôn mất.

"Bình tĩnh nào, chi là Trường Niệm thôi!"

"Tại sao lại gọi là Trường Niệm?" Nam nhân lên tiếng hỏi.

Tiểu Lang khép hờ mắt, nhìn không ra nàng đang nghĩ gì. Dừng lại đôi chút, Tiểu Lang ôm hài đồng lên ngang tầm mắt mình, cười nói.

"Ta hi vọng sau này em lớn lên sẽ là một người nhân nghĩa, sống chan chứa có lòng thương người. Và dù đi đến đâu hãy luôn nhớ về nơi mà em được sinh ra, em có trọn vẹn tình yêu thương của tất cả mọi người."

Mắt hài đồng rực sáng, nó "Chụt" mạnh vào má Tiểu Lang một cái thật kêu, nhảy cẫng khắp tiểu lâu, vui mừng hô hoán.

"Ta có tên rồi! Ta có tên rồi! Tên của ta là Trường Niệm! Trường Niệm, Trường Niệm! Thật hay, đó là tên của ta!!"

"Đứa bé nhà họ Tôn có tên rồi?" Một thanh niên làm việc gần đó nghe thấy liền hô lên: "Mọi người ơi, đứa bé nhà họ Tôn có tên rồi! Có tên rồi!"

"Thật sao?" Mấy cô mấy bác đang bày bán rau củ cũng nháo nhào cả lên, cả người bán và người mua đều tranh nhau xông vào tiểu lâu hỏi loạn xạ.

"Tên của đứa bé là gì? Tên của trấn ta là gì? Thím Tôn, bác Tôn, hai người mau nói đi chứ?"

"Bé con, bé con. Lại đây, huynh có kẹo cho muội này! Mau nói huynh nghe, tên của muội là gì?"

"Cảm tạ trời phật, cảm tạ trời phật! May mắn ta còn sống đủ lâu để nhìn thấy ngày này! Trấn ta cuối cùng cũng có tên rồi!"

“Tôn gia hai người mau nói gì đi, mọi người đã chờ lâu lắm rồi! Rốt cuộc tên của hài nhi và trăn ta là gì?”

Một thẩm xách theo giỏ trúc đi chợ mau lẹ hỏi, đám đông vây chặt kín tiểu lâu đều gật đầu tán đồng, ai cũng muốn nhanh chóng được biết.

Nữ nhân nhìn Tiểu Lang và Tuyết Tinh Nguyệt đã nhân loạn mà chạy đi, trên bàn còn để lại một thỏi bạc. Khéo môi chọt câu lên, cùng nam nhân đứng phía sau giữ đầu vai nàng mỉm cười, đối với mọi người đang trông ngóng nói.

“Tên của trăn ta là..”

“Trường Niệm – Trường niệm trường tình? Nàng thật sự đã nghĩ gì khi đặt cái tên đó?”

Chạy được một đoạn Tuyết Tinh Nguyệt liền kéo tay Tiểu Lang dừng lại, hai người đứng dưới tàng thụ gần bờ hồ. Tuyết Tinh Nguyệt nhìn nàng hỏi, về mặt của nàng khi đó, không giống như đơn thuần chỉ đặt bừa một cái tên cho có lệ, bên trong chắc chắn chứa đựng điều đó mà hần chưa biết về nàng.

Tiểu Lang không nói gì bước đến gần hồ, mặt nước xanh trong thơm ngát hương hoa, tâm bất giác trở nên nhu hoà như dòng chảy.

“Ta muốn được nhớ đến.” Nàng quay lại nhìn Tuyết Tinh Nguyệt, trái với vẻ mặt kinh ngạc của hần, Tiểu Lang bình thản nói ra suy nghĩ thật của mình.

“Ta.. muốn được mọi người nhớ đến, dù chỉ là một chút thoáng qua trong cuộc đời họ, dù chỉ như một cái bóng vô hình không tên không tuổi, nhưng ít ra ta muốn họ biết, ta đã từng hiện diện ở đó.” Nàng cúi đầu, thanh âm nhỏ dần đến đáng thương: “Ta là có thật, ta “...” đã từng tồn tại trên thế gian này.”

Tuyết Tinh Nguyệt không nghe rõ câu cuối của nàng, dường như đó là một cái tên, một cái tên xa lạ mà hần chưa bao giờ nghe đến, cũng không hay biết rằng, chính cái tên đó sẽ gắn liền với hần suốt quãng đời còn lại.

Ta đang nói gì vậy nè? Dừng không lại xúc động nói ra nhưng lời này. Xúc động đúng là ma quỷ mà!

Tiểu Lang hơi hối hận vì đã lỡ lời nói ra tất cả, cùng hối hận hơn khi vừa rồi nàng còn nhắc đến tên thật của mình, may mắn là có vẻ như Tuyết Tinh Nguyệt không nghe thấy.

Tiểu Lang còn chưa kịp nghĩ ra gì để giải thích, thì Tuyết Tinh Nguyệt đã tiến đến nắm tay nàng kéo đi.

“Gia? Làm sao vậy gia?” Tuyết Tinh Nguyệt không đáp lời mà chỉ kéo nàng đến tảng đá gần rìa hồ nước, hần để nàng đứng đó còn mình thì ngồi xuống, lấy ra con dao bạc nhỏ luôn mang theo bên người, bắt đầu khắc chữ lên thành đá.

Một nét chữ tiếp nối một nét chữ dần dần được họa ra, Tuyết Tinh Nguyệt đang khắc tên nàng lên mặt đá.

“Một ngày nào đó thế nhân có thể sẽ quên đi chúng ta, nhưng sông núi nước non nơi đây sẽ lưu lại mãi mãi, tên nàng và tên ta, chúng ta đều đã từng tồn tại trên thế gian này.” Tuyết Tinh Nguyệt ngừng đầu lên cười với nàng.

“Gia à!” Tiểu Lang cảm động ngồi xuống bên cạnh hần, nhìn hần khắc xuống cái tên “Tuyết Tinh Nguyệt” song song với “Tiểu Tiểu Lang”. Rõ ràng là cảm động đến muốn khóc, thế nhưng lời nói ra miệng lại nghịch ngợm vô cùng: “Không ngờ gia muốn ở cùng ta đến vậy, ngay cả chết cũng muốn cùng ta chôn chung một bia mộ.”

Tuyết Tinh Nguyệt hôn nhẹ lên trán nàng, kéo ra nụ cười nhẹ như sớm mai: “Chỉ cần có nàng, nơi nào ta cũng nguyện cùng đi! Dương gian nhân thế hay âm ti địa ngục, đều đi theo bởi nàng!”

Mặt Tiểu Lang nháy mắt phát đỏ như mông khỉ, bối rối đưa tay đẩy Tuyết Tinh Nguyệt đang áp sát nàng ra, lúng túng như gà mắc tóc đứng lên, lắp bắp không nói được một câu hoàn chỉnh.

“Ài, Ài.. Ai muốn đi cùng gia chứ! Ta, Ta.. Thôi ta đi đây!”

Tiểu Lang ôm hai má sắp bốc khói của nàng bỏ chạy, Tuyết Tinh Nguyệt cười đứng lên đuổi theo nàng. Hai người một trước một sau, ngơ ngác chạy ta truy, đem hai bóng người kéo dài hòa lẫn vào nhau.

Trường Niệm – Trường trường niệm niệm

Đất đá vô tri dậy tình người.

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Trăn không tên

“Lão bá, có thể cho chúng ta thuê con thuyền này được không?”

Đào hoa khoe sắc, mặt hồ yên ả mông lung. Khung cảnh nên thơ trữ tình như vậy mà không tận hưởng thì thật đáng tiếc. Tuyết Tĩnh Nguyệt nghĩ vậy.

Lão nhân đội nón rom hào hứng nhìn hai người, dang tay hướng về những con thuyền mà lão có, sáng thanh cười.

“Tất nhiên là được! Nào, đến chọn con thuyền mà hai người thấy ưng ý nhất đi! Đừng ngại, phu thê mới cưới nên ngọt ngào là chuyện đương nhiên mà!”

Ai.. Ai phu thê mới cưới đâu? Tiểu Lang nhìn quanh, ở đây ngoại trừ nàng và Tuyết Tĩnh Nguyệt ra thì chỉ còn mỗi vị lão bá này. Trời ạ, không phải là đang nói bọn họ đấy chứ?

“Ta, ta.. bọn ta..” không phải phu thê gì đâu lão bá ơi!

“Đa tạ lão bá, bọn ta chọn con thuyền này!” Tuyết Tĩnh Nguyệt cười, kéo tay Tiểu Lang còn đang lắp bắp muốn giải thích lên thuyền.

“Người trẻ tuổi có khác.” Nhìn con thuyền đã rời bến lão vuốt râu cười, quay lại gốc cây dùng mũ rom che mặt nhàn hạ đánh một giấc.

Không biết vì sao nhưng hề bị ghép đôi với Tuyết Tĩnh Nguyệt là Tiểu Lang lại lúng túng cả lên, tay chân quơ loạn xạ chẳng nói được lời nào ra hồn. Trong khi Tuyết Tĩnh Nguyệt thì rất thân nhiên với điều đó, cứ như thể hai người vốn dĩ nên là vậy.

“Sao khi này gia không để ta nói, chúng ta có phải là phu thê gì đâu.”

Tiểu Lang ngồi đối diện chống cằm nhìn Tuyết Tĩnh Nguyệt chèo thuyền, không nghĩ đến hẳn biết nhiều thứ như vậy, là nàng quá coi thường hẳn sao?

Tuyết Tĩnh Nguyệt cười như có như không, nói: “Cô nam quả nữ đi cùng nhau, bị ngộ nhận là phu thê cũng không phải chuyện hiếm lạ.”

Cũng đúng! Tiểu Lang nhìn nhìn hẳn.

“Nhưng gia không thấy khó chịu sao?”

“Vì chuyện gì?”

“Thì vì bị ghép đôi với ta nè!”

Tuyết Tĩnh Nguyệt cười: “Tại sao ta phải thấy khó chịu?”

Tiểu Lang bĩu môi: “Bởi vì ngài là vương gia mang trong mình dòng máu cao quý, còn ta đây chỉ là một nha đầu bình thường thân phận thấp kém, sao có thể xứng mà ghép đôi cùng gia được.”

Tuyết Tĩnh Nguyệt buông mái chèo đi đến gần nàng, Tiểu Lang ngẩng mặt lên vừa lúc tay Tuyết Tĩnh Nguyệt hạ xuống bẹo má nàng.

“Đau đau đau, gia làm gì vậy nha?” Tự dưng sao lại nheo nàng.

Tuyết Tĩnh Nguyệt hơi thả lỏng tay, đậm cười.

“Bỏ đi cái chức vị phù phiếm đó, ta cũng chỉ là một con người. Một con người có yêu, có buồn, có đau đớn, có tiếc thương... Vậy ta khác nàng ở điểm nào? Nếu nàng nói đó là dòng máu ta mang, nàng xem.” Tuyết Tĩnh Nguyệt đặt tay Tiểu Lang lên cổ tay hẳn nhấn xuống: “Dưới lớp da này cũng giống như nàng, khi bị thương sẽ chảy ra máu thịt màu đỏ, ta lại không thấy nó có ghi hai chữ ‘Cao quý’ nào.” Tuyết Tĩnh Nguyệt cười, dịu dàng nhìn sâu vào mắt Tiểu Lang: “Vậy rốt cuộc ta khác nàng ở đâu?”

Tiểu Lang rũ mi, khép hờ mắt. Hẳn không khác nàng ở đâu hết, tất cả chỉ là sự nguy biến nhằm tìm kiếm sự khác biệt giữa nàng và hẳn, lấy đó làm cớ để đẩy hẳn ra xa khỏi nàng. Nhưng, đều bị hẳn biết được và phanh phui cả rồi.

Tuyết Tĩnh Nguyệt để Tiểu Lang lại tự mình ngắm nghĩ, quay vào khoang thuyền lấy ra cổ cầm đặt lên gần nơi nàng ngồi. Tiểu Lang đưa tay vuốt lên dây đàn ngược nhìn Tuyết Tĩnh Nguyệt, chỉ thấy Tuyết Tĩnh Nguyệt vén tóc mái nàng ra sau tai, nhẹ thanh yêu cầu.

“Nàng đàn cho ta nghe được không? Thật lâu rồi chưa nghe qua tiếng đàn của nàng.” Ai đó đã từng nói, tiếng đàn chính là tiếng lòng của người gảy đàn, hẳn hiện tại muốn nghe thanh âm ẩn giấu bên trong con người nàng.

Tiểu Lang khẽ gật đầu, quay lưng lại với Tuyết Tĩnh Nguyệt đặt cầm lên hai bên chân. Tuyết Tĩnh Nguyệt ngồi lại vị trí vốn dĩ, nâng mái chèo, đưa con thuyền thuận dòng nước xuôi đi.

Tảng hoa đào nhẹ rơi như dải lụa hồng của người thiếu nữ vũ khúc tan mẩn khắp đất trời, Tuyết Tĩnh Nguyệt như say trong tiếng nhạc đàn mềm mại dịu ngọt.

Cánh hoa theo gió nhẹ phiêu lượng đáp xuống mặt nước nhuộm hồ thành một màu phấn hồng tuyệt đẹp, thuyền rẽ hoa lá xuôi dòng nước nổi trôi. Trên thuyền, lam y thiếu nữ như hòa vào cảnh sắc, nhẹ nhàng buông lời thanh nhạc tựa mây bay, nắng vàng rực rỡ như đọng lại trên váy áo nàng, phủ lên muôn vàn tia sáng lấp lánh, nữ tử cao giọng cất tiếng hát.

“Ta xin lỗi!” Thang Viễn Thần nhìn bạch y nữ tử đưa lưng về phía hắn, hiếm khi không có tinh thần giễu cợt mang theo sự tự trách cúi đầu, trầm giọng: “Ta đã tới chậm, không thể cứu được y.”

Nữ tử ngẩng đầu nhìn không trung, đêm nay trời không trăng không sao, thanh lãnh trống trải tựa như lòng người.

“Không phải lỗi của ngươi!” Nữ tử nói, quay lại nhìn hắn: “Ngươi đã giúp ta mang y toàn vẹn đến đây, vậy là đủ!”

Thang Viễn Thần không nói, hắn cảm thấy giờ có nói gì thì cũng vô ích, Hàn Thiên Phong cũng không thể sống lại được.

“Hạ nhi vẫn ổn chứ?”

Nữ tử không quen lắm đối với một Thang Viễn Thần trầm lắng như vậy, hắn trước nay là người hào sảng phóng khoáng, dù có phạm phải sai lầm gì thì cũng cười to chấp nhận cái giá phải trả, không oán không hối, luôn luôn tự tin làm bất cứ thứ gì mà hắn muốn, nàng chính là rất thích cách sống này của hắn. Hắn trở nên như vậy có lẽ là do lời hứa với nàng, hứa sẽ thay nàng bảo hộ Hàn Thiên Phong, Hàn Thiên Phong lại vì nàng mà cho nổ tung Di Thiên các, vùi thân mình dưới nghìn trùng cát bụi. Suy cho cùng đây đều là do nàng mà ra, Thang Viễn Thần không nên tự trách mình, bởi lẽ đây không phải là lỗi của hắn.

“Ta đã an bài nàng ấy đến nơi an toàn trị thương, ngươi đừng lo!” Hắn sẽ không để mình phạm thêm sai lầm nào, mất đi một người chí nghĩa như Hàn Thiên Phong là quá đủ, hắn sẽ không để mất thêm bất kì ai.

Nữ tử gạt đầu hướng bìa rừng mà đi, theo tà áo tung bay của nàng, hàng trăm cao thủ Di Thiên các ẩn nấp trong bóng tối bắt đầu di chuyển, đáy mắt nàng ẩn hiện tinh quang, nàng phát tay áo nói.

“Chúng ta đi thôi, đến gặp Hàn Thiên Phong lần cuối!”

Dòng sông bát ngát hương trời, hiu quạnh cô liêu, se đượm khí lạnh ngày thu tan mẩn. Giữa dòng sông, Hàn Thiên Phong nằm trên con thuyền độc mộc, khuôn mặt bị xây xát do đất đá va chạm không làm mất đi vẻ thanh nhã vốn có, ngược lại trông thật an tường tĩnh lặng, tựa như lúc còn nàng trong lòng mẫu thân.

Thang Viễn Thần chèo bè đưa nữ tử đến chiếc thuyền Hàn Thiên Phong ngự, gần nơi hắn đứng có cắm một cây cột dùng để treo đèn lồng, thấp lên tia sáng le lói nơi con sông dài u tịch, sáng cả bóng hình người nữ tử đơn độc ôm ngàn đoá lưu ly tím biếc vạn phần sầu ai.

Cột.

Chiếc bè đung nhẹ vào mạn thuyền hơi rung động, nữ tử cúi người đặt cả bó lưu ly lên người Hàn Thiên Phong, vòng tay y ôm chầm vào lòng. Đây là loài hoa Hàn Thiên Phong yêu thích khi còn sống, cũng là tiếc thương nàng gửi đến y.

“Lời hứa với ngươi, ta nhất định sẽ hoàn thành. Ta, chính tay ta sẽ phá hủy bóng tối.” Nữ tử nhẹ nhàng nói nhưng dị thường kiên định, vuốt lên gương mặt lạnh toát của y: “Vậy nên, hãy yên tâm mà an nghỉ đi nhé.” Nói rồi nàng đứng dậy, nghiêng người khẽ gạt đầu với Thang Viễn Thần.

Thang Viễn Thần hiểu ý khua mái chèo đẩy bè tách ra xa thuyền, từ trong vạt áo lôi ra một đoạn pháo sáng dùng để truyền tin bắn thẳng lên bầu trời. Pháo sáng lập lòe đỏ rực mang theo vân khói dần dần tiêu tán, Quanh dòng sông, người người từ phía sau thân cây bước ra, đèn lồng như những con đom đóm nơi nơi sáng lên, đội cung tiễn khuy một chân xuống, chéch đầu nhọn lên cao bắn ra những vòng cung mũi tên như mưa đã chiêm lửa vào chiếc thuyền Hàn Thiên Phong, đẹp tựa như ánh sao rơi trên trời giáng xuống, chẳng mấy chốc đã nhen nhóm rực cháy cả con thuyền.

Thang Viễn Thần bỏ mái chèo xuống, tuột ra tấm khăn phủ kín cỗ còm hắn đã chuẩn bị, nâng nó đưa đến cho nữ tử.

“Y có lẽ sẽ muốn được nghe ngươi đàn một lần.” Thang Viễn Thần nhìn nàng, trong mắt như có ngọn lửa be bé.

Nữ tử nhẹ cong môi, thấp thoáng nét buồn nhàn nhạt.

“Ừ!”

Tiếp nhận cảm từ tay Thang Viễn Thần, nàng ngồi xuống, ngón tay nhẹ lướt, âm thanh mỹ diệu thánh thót ngân vang.

Con thuyền giấy mang theo ánh nền lặng lẽ trôi, Thang Viễn Thần ngẩng đầu nhìn người đã thả nó. Hạ nhi đang ôm lấy vết thương bên vai trái bị rách ra do cử động mạnh được người đỡ đứng dậy mỉm cười với hắn, khóe mắt còn vuren lại giọt nước ướt át, bên cạnh còn có Vạn, Cung, Tường, Đào, Tuệ năm người.

Hòa điệu trong tiếng đàn của nữ tử, hàng ngàn con thuyền giấy khác được thả vào lòng sông, lấp lánh lung linh như những vì sao đêm tỏa sáng, trên mỗi con thuyền còn có một cảnh hoa lưu ly nhỏ, tựa như thương tiếc, tựa như truy điệu, thấp sáng lên con đường đến tuổi vàng của Hàn Thiên Phong.

"Nhân sinh tựa gió mây

Đời người phù du bao nhiêu lần lầm lỗi

Những tương quay đầu là bờ

Có ngờ được đã quá trễ để quay lại.

Vọng nhìn trời cao giữa muôn trùng vực thẳm

Tìm đâu ra ánh sáng giữa nơi hoang tàn

Kiểm vung lên, máu đỏ nước mắt rơi

Lạc lối giữa bốn bề phồn hoa loạn thế.

Chén rượu này xin được kính người hiền nghĩa

Cầu an lành cho vạn dặm nước non

Chén rượu này xin được kính người tài đức

Cầu cho thiên hạ thái bình thịnh vượng

Chén rượu sau cùng ta xin được tự mình uống

Cầu cho ta sẽ tìm được hạnh phúc của mình.

Thế sự nổi trôi, sự đời khôn lường biến ảo

Chỉ thấy người nay cười, nào nghe người xưa khóc

Tình phù phiếm hay người không chân thật

Ai so bì ai, tâm ai sâu hơn ai.

Chén rượu này xin được kính người hiền nghĩa

Cầu an lành cho vạn dặm nước non

Chén rượu này xin được kính người tài đức

Cầu cho thiên hạ thái bình thịnh vượng

Chén rượu sau cùng ta xin được tự mình uống

Cầu cho ta sẽ tìm được hạnh phúc của mình.

Chén rượu này xin được kính người hiền nghĩa

Cầu an lành cho vạn dặm nước non

Chén rượu này xin được kính người tài đức

Cầu cho thiên hạ thái bình thịnh vượng

Chén rượu sau cùng ta xin được tự mình uống

Cầu cho ta sẽ có được hạnh phúc của mình.”

Hàn Thiển Phong, ta sẽ không bao giờ quên người!

Hàn Thiển Phong, chúng ta sẽ không bao giờ quên người!

Hàn Thiển Phong, đừng bao giờ quên chúng ta!

Thiếu nữ vẫn mãi mê say trong điệu hát, Tuyết Tinh Nguyệt dường như thấy được bầu trời đêm mở ra qua lời ca của nàng, cả dáng vẻ nhỏ bé cô độc giữa dòng sông.

Trong tiếng hát, hắn nghe thấy nàng khóc. Trong tiếng hát, hắn nhìn thấy những giọt lệ nàng rơi. Lặng lẽ, thấm nhuần vào mây gió. Trong tiếng hát, hắn mơ về hạnh phúc của nàng.

Ngự trị nơi bóng đêm, vàng trắng trên cao như viên ngọc trân quý sáng soi tâm can con người.

Tà áo lướt gió, Tiểu Lang đứng trên cây cầu đá nhìn xuống bờ hồ mờ lung ánh trăng ngàn. Tuyết Tinh Nguyệt đứng phía sau nàng, lặng im nhìn thiếu nữ gác tay tựa vào thành đá, lâm vào suy tư. Tiểu Lang chỉ đứng một chút rồi đi, làm động tác vươn tay cao nhường người hít vào một ngụm khí mát lạnh.

“Nàng là ai?”

Gió liêu khò, tà áo bay bay, ngàn sợi tóc dài như tơ phiêu tán trong gió, thanh âm thật nhẹ nhưng làm người ta không lơ đi được, Tiểu Lang sững sờ cũng không quay lại.

“Nàng.. thật sự là ai?”

Giờ thì nàng đã nghe thấy rồi, âm thanh của Tuyết Tinh Nguyệt, hẳn rồi cuộc cũng hỏi ra điều hẳn muốn biết nhất.

Tuyết Tinh Nguyệt không phải kẻ ngốc, sao có thể không nhận ra những khác thường xung quanh nàng. Hẳn có thể tự tìm hiểu, nhưng hẳn muốn nghe chính miệng nàng nói ra, nàng.. là ai?

Từng làn gió lướt qua khơi lên đợt sóng lòng dao động, đèn lồng rực đỏ bốn bề lắc lư, Tuyết Tinh Nguyệt và Tiểu Lang từ lâu đã dừng bước giữa chốn không người qua lại, trên bậc đá của thềm cầu, khoảng cách mấy tầm tay tưởng như một đời người xa vời vợi, trăng lặng lẽ thả ánh sáng trôi nổi giữa lòng sông, nghiêng bóng soi hai bóng dáng tĩnh lặng trên thành cầu.

Lam y phiêu động, Tiểu Lang chậm rãi xoay người lại, nheo mắt mỉm cười.

“Gia đang nói gì vậy? Gia quên rồi sao? Ta, là Tiểu Lang của ngài.”

Tuyết Tinh Nguyệt tiến đến gần nàng, vươn tay chạm vào gò má hơi nhiễm sương lạnh, giọng từ tính trầm thấp ôn nhu.

“Nàng là Tiểu Lang của ta?”

“Àn.” Tiểu Lang khép hờ mắt.

Tuyết Tinh Nguyệt nâng mặt nàng lên, cúi nhìn suối nguồn huyền diệu trong đôi mắt nàng, tìm chọt nhói, những điều muốn nói lại không thể thốt ra thành lời, chung quy vẫn là hẳn luyện tiếc nàng. Tuyết Tinh Nguyệt vòng tay ôm nàng, nhốt nàng lại trong lồng ngực dày rộng, chôn mặt vào tóc nàng, giọng điệu chọt nhẹ, không biết là nói cho nàng nghe hay đang tự thuật với mình.

“Phải rồi, nàng là Tiểu Lang của ta, sao ta có thể quên nàng được chứ.”

Thoáng siết lấy nàng, trong thanh âm đã không giấu được tình cảm xao động.

“Mãi mãi, là Tiểu Lang của ta được không? Chỉ là Tiểu Lang thuộc về riêng ta thôi, có thể không?”

Tiểu Lang im lặng vùi người càng thêm sâu vào lồng ngực ấm áp của Tuyết Tinh Nguyệt, trời mới biết nàng đã có suy nghĩ không muốn rời xa vòng tay yên bình này. Nàng vươn tay ra phía sau giữ lấy hắn, nhắm mắt lại, bình lặng những rung động bên trong.

“Được.” Nàng đáp: “Ta sẽ mãi mãi là Tiểu Lang của ngài.”

Trên cây cầu đá cong cong uốn ngang qua dòng sông vô danh, đôi bóng người quấn quýt bên nhau như muốn hòa thành một thể dưới vầng trăng sáng ngời, in ngần năm thương nhớ vào sử sách thiêng liêng. Tình này đã kết, thân dù có tan thành tro bụi cũng vạn kiếp bất li. Không nguyện cùng sinh, chỉ nguyện được chôn chung một mộ, đời này kiếp này tình này không dứt.

Trần không tên trở thành Trường Niệm trần, cầu đá không tên trở thành cầu Trường Niệm, dòng sông góc phố đều lưu lại nỗi nhớ, ta sẽ đem nơi này lưu vào ngàn năm thiên cổ, để vầng trăng tỏa sáng vạn kiếp không phai, để thế nhân nhớ đến chúng ta như một truyền kì huyền thoại, đây là nơi ta chôn giấu toàn bộ thương nhớ của ta về nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Cuối đường chân trời đỏ

“Các ngươi không phải là con người. Các ngươi chỉ là công cụ. Công cụ thì không được phép có tình cảm. Cảm xúc là thứ không cần thiết. Các ngươi chỉ được phép phục tùng, phục tùng và phục tùng.”

“Xin chào! Ngươi là người mới đến đúng không? Ta cũng vậy. Ta không có tên, họ gọi ta là Lam Băng. Tên của ngươi là gì? Từ giờ chúng ta hãy là tỷ muội tốt của nhau nha.”

“Chủ nhân là người cho các người tất cả. Chủ nhân chính là Thần của các người. Phục tùng ngài! Trung thành ngài! Vì ngài cam nguyện làm mọi thứ!”

“Thành công, thành công rồi! Tiểu Dạ, ta thành công rồi! Ta đã vượt qua thử thách để tiến vào Âm Tiêu cung, là Âm Tiêu cung đó nha. Ta sẽ có một thân phận mới, một cuộc sống mới tốt đẹp hơn. Sẽ không còn ai gọi ta là con hoang hay đánh đập ta. Rồi ta sẽ được bọn họ công nhận, sẽ trở thành niềm tự hào của Vô Minh cung. Tiểu Dạ, ta thật vui nha!!”

“Sát thủ không được phép động tâm. Một lần động tâm. Chờ đợi các người.. là vực sâu vạn trượng.”

“Tiểu Dạ, người đừng cố chấp nữa. Người đã quên những gì chúng ta được học rồi sao? Sát thủ không được phép có lòng nhân từ. Người mau giết hắn đi!!”

“Người khác những kẻ bình thường đó, người có sức mạnh, người đặc biệt. Dạ Lang, người là người được chọn.”

“Ta hận người!! Ta hận vì sao chúng ta lại khác nhau như vậy. Tiểu Dạ, ta hận người!!!

“Hãy lựa chọn. Dạ Lang. Hãy lựa chọn. Nàng và người.”

“Tiểu Dạ, đây có lẽ sẽ là lần cuối cùng ta gọi người như thế. Tiểu Dạ, ta mệt mỏi. Giúp ta, Tiểu Dạ, cứu ta với..!!!”

Lam Băng, người biết không? Từ lần đầu tiên gặp người, ta đã cảm thấy người thật xinh đẹp. Rất muốn cùng chơi đùa, trò chuyện, thân thiết, trở thành những người tỷ muội tốt của nhau.

Nhưng..

Từ bao giờ đôi mắt trong trẻo, hồn nhiên ấy vẫn đục tạt chất.

Từ bao giờ người trở nên điên cuồng, tàn nhẫn? Giết người có gì vui đâu, tại sao người lại cười?

Từ bao giờ trái tim người đầy tâm kế, thủ đoạn? Người nói, người muốn được hạnh phúc. Nhưng xây nên hạnh phúc của người, lệ máu bao nhiêu người đã rơi. Mất người thăm sâu, tay người nhuộm đầy máu.

Lam Băng! Từ bao giờ người đối với ta không còn cười?

Lam Băng! Hoa đào tháng ba vẫn nở đẹp như vậy! Người còn nhớ Điệp Cốc năm xưa không?

Điệp Cốc, hoa phủ kín cả vùng trời, từng cơn gió nô đùa nghịch ngợm trên những cánh hoa. Ta và người trải mình nằm lên thảm cỏ non xanh ròn, hoa rơi rơi ôm trọn lấy chúng ta. Ngắm nhìn bầu trời xanh rộng lớn, người kể ta nghe về giấc mơ của người.

Khi người lớn lên, người sẽ yêu một người. Cùng người mình yêu, xây dựng mộng uyên ương.

Trong ngày thành thân, người sẽ là tân nương tử xinh đẹp nhất. Cùng người mình yêu, kết bái phu thê.

Người sẽ có một căn nhà nho nhỏ. Cùng người mình yêu, sinh ra một đám nhóc con.

Người sẽ đem tất cả yêu thương dành cho chúng. Cùng người mình yêu, nuôi dưỡng chúng lớn khôn.

Khi người về già, người vẫn muốn là một lão bà hạnh phúc. Cùng người mình yêu, sống đến đầu bạc răng long.

Giấc mộng đó.. người có còn mơ không?

Lam Băng! Người vẫn thật xinh đẹp ngay cả trong giấc ngủ của mình. Ta dùng những cánh hoa màu đỏ rải lên chiếc giường của người, lặng lẽ vuốt lại sợi tóc rối.

Lam Băng! Đoạn kết này người có thích hay không? Mỹ nhân say ngủ trong đóa hoa màu máu.

Thế giới, thật tối tăm. Ta từ lâu đã quên đi giấc mộng của mình. Linh hồn ta chết theo từng ngày, chỉ có trái tim đang đập là còn gào thét. Ánh sáng cuối đường chân trời đó, người có thấy hay không? Hãy đi theo ánh sáng và đừng quay đầu lại. Có một thế giới thật hạnh phúc đang chờ đợi người.

Ngủ ngon nhé, người tỷ muội của ta!

Gió lướt qua mang theo hương thơm của hoa đào dịu ngọt, rơi xuống, đậu trên gương mặt người thiếu nữ say ngủ dưới gốc đào. Dung nhan an tĩnh lạ thường, rèm mắt rung rung từ từ hé mở.

“ Tỉnh?”

Trên đầu vọng xuống tiếng nói trầm thấp, Tiểu Lang mở mắt ra, đập vào mắt là hàng đào rực rỡ cùng khuôn mặt ôn nhu của người nọ.

“Ta ngủ bao lâu rồi?” Thanh âm có điểm khàn khàn do mới tỉnh ngủ. Thật lâu lắm rồi nàng chưa trải qua cảm giác này, tỉnh dậy tự nhiên sau một giấc ngủ.

Tuyết Tĩnh Nguyệt vuốt tóc nàng, gỡ những cánh đào ra: “Khoảng hai canh giờ.”

“Những hai canh giờ?” Tiểu Lang cao giọng nghi hoặc. Với bản năng của một sát thủ, giấc ngủ chưa bao giờ là điều an toàn. Luôn luôn phải đề cao cảnh giác phòng bất trắc, bởi chỉ một giây lơ là mạng sống có thể không còn thuộc về mình nữa.

Bao năm qua Tiểu Lang vẫn luôn rất cẩn thận, nên chưa khi nào có được một giấc ngủ ngon. Một nguyên nhân khác nữa là nàng không muốn ngủ, không muốn mơ, không muốn sống trong quá khứ, chìm ngập vào đau thương. Nói là ngủ, chỉ bằng nói là chọn mất thì đúng hơn.

Ấy vậy mà ở bên người này nàng lại có thể ngủ những hai canh giờ. Mà quan trọng hơn là, trong suốt hai canh giờ đó, nàng hoàn toàn không ý thức được những gì đang diễn ra xung quanh mình, chỉ bấy nhiêu đó thôi cũng đủ để nàng chết hơn cả trăm lần. Vì sao lại như vậy? Là vì hân? Vì người ở bên cạnh là hân nên bất tri bất giác cảm thấy an toàn mà ý lại?

Tuyết Tĩnh Nguyệt nhìn Tiểu Lang sau khi tỉnh dậy thần tình liền chìm vào mờ mịt, vươn tay vuốt má nàng, xoa nhẹ: “Làm sao vậy, có gì không đúng sao?” Thế nào mà nàng lại im lặng như vậy?

“À, không có gì.” Tiểu Lang bối rối vùng ngồi dậy, giờ nàng mới nhận ra nàng vẫn còn gối đầu lên đùi của hân. Aii, có trễ quá hay không? Bao giờ mà sự nhay bén của nàng lại trở nên kém như vậy?

“Nằm thêm một lát nữa đi.” Tuyết Tĩnh Nguyệt đưa tay đề lại vai người vừa tỉnh dậy đã không thành thật. Đôi mắt đen tuyền tĩnh lặng cúi nhìn người nằm trong lòng, ngữ điệu mềm nhẹ: “Vừa rồi nàng nằm mơ?”

Đối với câu hỏi bất chợt của Tuyết Tĩnh Nguyệt, Tiểu Lang có chút bất ngờ nhưng vẫn nhanh chóng đối lại: “Ừm.” Nàng vừa nằm mơ, mơ thấy một người trông chừng như đã quên mất, lại không nghĩ vẫn còn nhớ rõ như vậy. Mi dài khẽ rũ, khép hờ mắt che đi tâm tình.

Tuyết Tĩnh Nguyệt khẽ nâng cằm nàng, để nàng đối diện nhìn vào mắt hân, mỉm cười như gió xuân tươi mát lòng người: “Tiểu Lang, có lẽ nàng không biết. Mỗi khi nàng có tâm sự hay buồn bã, cái đầu nhỏ nhắn này đều sẽ cúi xuống, khép mắt lại che đi tất cả cảm xúc chân thật của nàng.” Tuyết Tĩnh Nguyệt vuốt lên gò má nàng, trong giọng nói đã pha lẫn một chút thương tiếc khó phát giác: “Mơ thấy chuyện không vui?”

“Cũng không hẳn đi.” Sắc mặt Tiểu Lang bỗng ngưng trọng, mặt nhăn lại, giọng thấp phàn ỳ khua: “Gia, phải giữ thư thế này cùng ngài nói chuyện thật không thoải mái tí nào, cổ của ta đều nhanh tê lại.” Mà đây mới là trọng điểm này: “Gia ơi, ta đói.”

Trên gương mặt ôn hòa của ai đó nhanh chóng xuất hiện tia nứt. Ta đây đã không ngại cho nàng mượn chân để ngủ trưa, đã không biết on thì thôi, sao trong giọng nói của nàng còn nghe ra sự oán trách vậy? Hầy, làm người khó thật tốt nha.

Tuyết Tĩnh Nguyệt lắc đầu cười khổ, trước để Tiểu Lang tự mình ngồi dậy rồi mới chống đỡ thân cây từ từ đứng lên, cố chịu sự tê buốt do giữ nguyên một tư thế ngồi quá lâu. Tiểu Lang không nói gì nhìn hân, thấy hân quay lại cười cười nói với nàng:

“Ta cũng có chút đói. Chúng ta cùng đi.”

“Vâng, gia. Chỉ có ngài là tốt với ta nhất thôi.” Tiểu Lang cười hi hi, đợi Tuyết Tĩnh Nguyệt đứng được một chút, liền tiến tới kéo tay hân cùng đi.

Tuyết Tĩnh Nguyệt cười, cũng không quản nàng dẫn hân đi đâu, thấp giọng mắng: “Khéo nịnh” rồi đi cùng nàng.

Đi được một đoạn, Tiểu Lang bỗng dừng bước, xoay đầu cùng gió lướt về phía đình viện.

Đào hoa hai bên khe rừ cảnh, nhẹ đung đưa cùng gió hòa vào tiếng chim hót. Rõ ràng hoa nở đẹp như vậy, rực rỡ như vậy, lại không biết vì đâu khoi lên ưu thương khôn tả bằng lời.

Ánh mắt Tiểu Lang mờ mịt, thất thần nhìn về một nơi mơ hồ trong kí ức, bên môi nở nụ cười nhợt nhạt.

“Gia à, hoa đào tháng ba nở đẹp lắm! Hoa nở đẹp, nhưng cũng thật nhanh lụi tàn. Phải chi hoa cứ nở mãi thì thật tốt biết bao.”

Dõi theo ánh nhìn xa xôi của nàng, Tuyết Tĩnh Nguyệt vươn tay bao lấy tay nàng, cùng nàng nhìn về một nơi không tồn tại.

“Hoa nở rồi hoa rơi. Chỉ cần cây vẫn còn, hoa sẽ không bao giờ tàn lụi.”

Tiểu Lang đảo mắt sang Tuyết Tĩnh Nguyệt, chỉ thấy người nọ thật an tĩnh, đôi mắt nhu hòa như chứa đựng cả một bầu trời đêm huyền diệu. Thật sâu lắng, cũng thật yên bình.

Phải rồi! Chỉ cần cây vẫn còn, hoa sẽ không bao giờ thôi nở. Hết mùa xuân, hoa vẫn có thể nở vào mùa đông. Sẽ nở mãi, nở mãi.

Tiểu Lang mỉm cười. Đây không phải lần đầu tiên Tuyết Tĩnh Nguyệt thấy nàng cười, nhưng lại là nụ cười khiến Tuyết Tĩnh Nguyệt xao động không thôi, cơ hồ có thể lu mờ hết ánh sáng rực rỡ của thế gian này.. nụ cười chân thật của nàng!

“Đi thôi.”

Tiểu Lang đi trước kéo Tuyết Tinh Nguyệt còn đang ngơ ngẩn theo sau, tay không quên nắm chặt lấy tay hắn.

Đọc theo con đường khảm đá rời khỏi đình viện, vạt áo bạch sắc cùng lam sắc như hòa vào nhau, chậm rãi bay lên theo từng bước chân của hai người. Trong tim có gì đó đang tan chảy, một cảm giác nhộn nhịp vui sướng đã mất đi từ lâu, vội hít vào một luồng khí mát thanh sảng, khóe mắt động lại ý cười thật lâu chưa tiêu tan.

Liếc nhìn đào viện xa xa, vài chiếc lá xanh đuối theo gió trong nắng chiều dần phai nhạt, sắc hồng tung bay, nắng dịu nhẹ bùng sáng lên không gian. Hai cô bé dưới gốc đào chơi đùa thật vui vẻ, hoa rơi rơi ôm trọn lấy giấc mơ của cả hai. Nhìn thật sâu vào đôi mắt sáng ngời của cô bé, Tiểu Dạ mở ra nơi khóe miệng đường vòng cung tỏa nắng của bầu trời.

Tạm biệt, Lam Băng!

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Quỷ Y (1)

Dừng chân ở Trường Niệm trấn được ít hôm, hai người liền thu xếp hành lý trở về kinh thành. Đọc đường đi thường qua không biết bao nhiêu cảnh đẹp, Tiểu Lang hào hứng hết chỉ động rồi lại chỉ tây, Tuyết Tinh Nguyệt nhìn nàng vui vẻ mà tâm như cũng mềm mại hẳn ra, ý cười luôn thường trực trên môi.

Mỗi khi đi qua một địa phương, Tiểu Lang và Tuyết Tinh Nguyệt hai người lại hi hục khắc tự danh trên bia đá. Trong mắt người khác đây có lẽ chỉ là hành vi ngây thơ trẻ con không đáng nói, nhưng đối với hai người bọn họ nó lại có ý nghĩa vô cùng. Đó là bằng chứng chứng minh cho sự tồn tại của họ, rằng Tuyết Tinh Nguyệt và Tiểu Lang đã từng đi đến nơi này.

Làm xong tất thấy hai người lại nhìn nhau ngốc ngốc cười, chỉ là đơn giản muốn cùng đối phương chia sẻ niềm vui nho nhỏ. Tháng ngày sau này, mong là lại có thể được cùng người chu du đến bốn phương tám bể, khắp cùng trời cuối đất, nơi nào cũng nguyện ý cùng đi, miễn là được ở bên cạnh người.

Bạch sắc và lam sắc quyen nhẹ giữa đôi bàn tay, ngồi trên thảm cỏ ngắm hoàng hôn buông xuống. Tiểu Lang khẽ tựa đầu vào bờ vai Tuyết Tinh Nguyệt.

“Chúng ta trước nghĩ lại đây, đường vào núi về đêm rất nguy hiểm, kinh thành cũng không còn bao xa nữa, chúng ta cứ chậm rãi mà đi, gia thấy sao?”

Tiểu Lang dừng xe ngựa trước một khách điểm hẻo lánh nằm trên đường. Tuyết Tinh Nguyệt thấy sắc trời đã tối muộn cũng không gấp gáp gì việc hỏi kinh liên gặt đầu đồng ý, giao xe ngựa cho người trông coi cùng Tiểu Lang đi vào trong.

Khách trong điểm cũng không nhiều, đại đa số là nhân sĩ giang hồ hoặc những người hành hương xa nhà. Tuyết Tinh Nguyệt và Tiểu Lang chọn một cái bàn trống người rồi ngồi xuống, không nhanh không chậm gọi món ăn.

Tiểu Lang liếc mắt, từ lúc nàng bước vào đã cảm thấy nơi đây có gì không đúng lắm, không ít tầm mắt lén lút dò xét tới lui trên người nàng, sát khí dù nhỏ nhưng không phải là không có, cố tình hoặc vô tình chúng đều tập trung nhằm vào nàng. Tiểu Lang thu liễm, xem ra thân phận kia của nàng đã bại lộ.

“Gia này, ngài có tin ta không?” Tiểu Lang nhìn Tuyết Tinh Nguyệt, cười nhẹ nói với hắn.

“Tin. Ta tin nàng.” Tuyết Tinh Nguyệt không do dự đáp lời, hắn cũng nhận ra thái độ khác lạ của khách nhân bên trong điểm, cả bầu không khí ngột ngạt bức người này, ảm giấu như sắp phát sinh chuyện gì đó.

Nhận được câu trả lời của Tuyết Tinh Nguyệt, giọng điệu của Tiểu Lang mềm nhẹ đến khó tin.

“Vậy gia nhắm mắt lại có được không, cho đến khi ta lại bảo gia mở mắt ra.”

Dù không biết ý định của nàng là gì nhưng Tuyết Tinh Nguyệt tin mọi thứ đều có lý do của nó, Tiểu Lang đã bảo hắn hãy nhắm mắt lại tức là nàng có lý do để yêu cầu hắn làm việc này, và hắn chọn tin tưởng nàng, hắn tin dù với bất cứ lý do gì thì đó cũng chỉ là vì hắn.

“Được.” Tuyết Tinh Nguyệt nhắm mắt lại.

“Khách quan, món ăn đã được mang lên, xin cứ tự nhiên thưởng thức.” Tiểu nhị niềm nở mời nàng động đũa.

Tiểu Lang gác cằm lên mười ngón tay đan lại hơi lồm xồm, nghiêng đầu cười với tiểu nhị.

“Hãy dè, cứ bị mọi người nhìn chằm chằm thế kia thì sao mà tự nhiên ăn được nha! Còn có, phiền người chuyển lời đến người nấu bếp.” Nàng mị mị mắt, lãnh ý tựa như đường cong trên môi ngày một kéo ra. “Ta mặc dù có yêu thích ăn uống thật nhưng cũng sẽ kén chọn một số món, đặc biệt là những món có thêm thành phần không cần thiết đại loại như độc được được tẩm trong đĩa dê nướng này!”

Tên tiểu nhị động sát khí, nhanh tay muốn rút thanh đao giấu dưới mặt bàn lên hông chém nằng, những tên khác đóng giả lái thương hoặc chân chính là từ sĩ cũng rút vũ khí ra, không nói lời nào xông thẳng tới chỗ nằng.

Tiểu Lang một cước đá văng tên tiểu nhị va vào thành bàn ngã sập xuống, đưa trên tay như ám khí bạc nhất, bằng tốc độ mắt thường không thể thấy vun vút chọc thủng cổ họng của kẻ địch đến chuẩn xác. Tiểu Lang thuận thể chớp lấy Tuyết Tinh Nguyệt ra sau bảo hộ, vừa chạy vừa chống đỡ rừng gươm đao giáo mác.

Mắt thấy một tên nhằm vào Tuyết Tinh Nguyệt chém xuống, song mắt Tiểu Lang khép lại sắc lạnh còn hơn đao, hàn quang nhanh như chớp bắn thẳng vào kẻ nọ, gã hét lên một tiếng to tưởng liền ngã gục ra sàn.

Ánh kiếm lạnh lẽo mang theo tia máu nhỏ giọt, Vô Dạ kiếm như dải lụa sắc mỏng theo Tiểu Lang xoay vòng nhảy múa đoạt mạng, đồng tử bức xạ ra ánh sáng màu đỏ nhạt, Tử thân mỉm cười khiêu điệu vũ tiền vong.

Ba trái phích lịch đạn nhằm nằng ném tới, Tiểu Lang thuận thực di mũi kiếm điểm nhẹ lên lớp vỏ của chúng như lông vũ lướt qua khe hắt lên, tung ra kinh phong mạnh như vũ bão bắn thẳng về phía bọn người, giữ lấy eo Tuyết Tinh Nguyệt rồi nhanh chóng dùng khinh công nhảy ra ngoài trước khi khách điểm nổ tung.

Khói lửa mịt mù, tuy không biết là có người còn sống hay không, nhưng Tiểu Lang sẽ không ngốc đến mức mà ở lại đây chờ thêm nhiều người kéo đến chi viện, liền cùng Tuyết Tinh Nguyệt hai người nhảy lên con hắc mã rồi phóng đi.

Những người trong khách điểm đều là những cao thủ đã trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, Tiểu Lang không chắc lắm nhưng nằng nghĩ, đó không phải là do một tổ chức cử người ra để diệt trừ nằng, bởi phần lớn các môn phái ở Tuyết Thánh Quốc đều chịu sự chi phối của Vô Minh cung, họ sẽ không đại đột mà làm ra hành động gần như là tự sát này.

Nghĩ Nghĩ, nằng đắc tội cũng không ít người, trong đó còn có một số thế lực lớn quyết tâm lấy cho bằng được mạng của nằng để tể trời cao, và thế là sẽ không dừng lại cho đến khi chưa bắt được nằng. Lấy điển hình như Chu Huyền Quốc chẳng hạn, mỗi hạn đột cung đoạt bảo vật năm xưa đó thật khó mà nguôi ngoai.

Tiểu Lang ghim cương cho ngựa dừng lại, đường rừng hiểm trở nằng chắc chắn họ sẽ không mạo hiểm mà đuổi theo đến tận đây, nhưng đó không phải là mối bận tâm của hiện tại, mà.. chính là phải giải thích ra sao với Tuyết Tinh Nguyệt.

Tiểu Lang đưa Tuyết Tinh Nguyệt hẫy còn nhắm mắt đến thân cây ngã sà gần mặt đất ngồi lên, ánh trăng nghiêng qua hàng tùng phủ xuống lớp sáng nhàn nhạt lắng đọng hơi thở. Tiểu Lang thất thần nhìn Tuyết Tinh Nguyệt, ánh trăng lung khói buông lơ lửng sáng vầy lấy người hấn, khiến hấn trở nên đẹp đến lạ thường. Người nọ lại như một pho bạch ngọc im lặng cảm dỗ chúng sinh, trong phút chốc, Tiểu Lang thấy mình chắc là điên mất rồi khi nghĩ muốn chạm vào bờ môi Tuyết Tinh Nguyệt.

Nằng đưa tay vuốt dọc theo sườn mặt hấn, hơi cười nói.

“Có thể mở mắt ra được rồi!”

Mi mắt khẽ chớp động, Tuyết Tinh Nguyệt nhìn Tiểu Lang toàn toàn vẹn vẹn trước mặt hấn, vươn tay chạm vào má nằng không nói gì.

“Sao gia không hỏi?” Nằng nói: “Nếu gia hỏi, ta sẽ nói cho gia biết. Ta.. là ai?” Nằng không nghĩ đến việc tiếp tục lừa dối hấn, có lẽ sau này nằng sẽ hối hận vì đã để hấn biết sự thật, nhưng có cho nằng chọn lại, nằng cũng sẽ làm y như vậy.

“Ta chỉ biết nằng là Tiểu Lang của ta.” Tuyết Tinh Nguyệt đậm cười, thần sắc nhu hòa: “Những chuyện còn lại, ta không quan tâm.” Dù cho nằng có là ai thì nằng vẫn là Tiểu Lang của hấn, sẽ ở bên hấn, thuộc về hấn, mãi mãi.

Tiểu Lang nhẹ thở ra, còn chưa hiểu được ẩn ý sâu xa mà Tuyết Tinh Nguyệt muốn đề cập. Nằng chỉ đơn giản nghĩ, Tuyết Tinh Nguyệt không có tâm truy cứu nằng, cho dù nằng là ai thì vẫn như cũ chấp nhận nằng, vậy là đủ rồi, phải không?

“Nằng bị thương?!”

Trông thấy vết máu loang nhoe gần ống quần nằng, Tuyết Tinh Nguyệt thoáng nhíu mày. Nắm tay kéo Tiểu Lang ngồi lên thân cây, Tuyết Tinh Nguyệt khuy một chân xuống đất, tháo hài nằng ra đặt sang bên, rồi đem chân nằng gác lên đầu gối để tiện xem vết thương.

Vết cắt khá sâu, hấn là do lúc phích lịch đạn nổ đã bắn văng mảnh vỡ vào chân nằng, tuy không nhìn thấy nhưng qua đôi tai hấn vẫn có thể tưởng to mọi việc, đủ biết lúc đó tình thế rất ác liệt. Tuyết Tinh Nguyệt tỉ mỉ xem có vật gì vướng vào hay không, khi đã chắc chắn rồi thì mới lấy ra kim sang được trong người giúp nằng cầm máu, xé vụn ống tay áo băng lại vết thương để tránh bị nhiễm trùng.

Tiểu Lang nhìn một loạt động tác của Tuyết Tinh Nguyệt, không nói gì mà để hấn vì nằng săn sóc vết thương. Trong lòng không hấn là không cảm động, nhưng chính vì cảm động nên mới không nói ra được lời nào. Nhìn xuống nam nhân đang chuyên tâm quấn từng vòng vải, cẩn thận nhẹ tay như sợ động đau nằng, vành mắt nóng lên, khóe mắt ần ần cay.

So với những vết thương cũ của nằng, vết thương này chỉ tạm coi là bình thường, nằng đã từng bị thương nặng hơn thế này nhiều, nhưng không có vết thương nào trong quá khứ làm nằng đau như hiện tại. Tuyết Tinh Nguyệt càng dịu dàng bao nhiêu, thì càng khiến nằng không thể kiềm chế ý định muốn lao vào lòng hấn òa khóc, tìm kiếm sự che chở từ bờ vai dày rộng ấm áp, trút hết uất ức luôn đè nặng trong tâm can nằng bấy lâu nay.

Trong quá khứ vẫn luôn tự hỏi, liệu.. sẽ có một người thật sự quan tâm nàng, một người mà khi nàng đau, sẽ còn đau hơn nàng gấp cả trăm nghìn lần. Thật may mắn là có một người như thế, ở ngay đây, ngay bên cạnh nàng. Tuyết Tinh Nguyệt..

Ánh trắng sáng tỏ nơi nơi, không biết có soi được vào lòng người trần tở. Gió nhẹ lướt, tán cây nhẹ nhàng lay. Đêm nay, tình dừng chân ở chốn này!

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Quý Y (2)

Gần đến kinh thành, đường phố cũng tập nập nhộn nhịp hẳn lên. Tiểu Lang đưa Tuyết Tinh Nguyệt vào tửu lâu để dùng bữa, may mắn là nàng có thói quen cất giữ đồ đạc trọng yếu trong người (bao gồm cả ngân lượng), chứ không giống như ai kia, cái gì cũng ném vào xe ngựa (cũng vẫn là ngân lượng), nhờ vậy mà hai người mới không phải lội suối bắt cá hay vào rừng tìm hoa quả, ngủ nghỉ khi gió đông xe lạnh tràn về, mà ở đây, ngồi trong tửu lâu ấm áp sạch sẽ, nếm qua sự hào nhoáng của hương vị đậu nành lên men. TvT

“É!? Lão công, lão công. Phải muối ấy đó không?”

Tiểu Lang đang chìm trong nước mắt, tưởng nhớ lại hương vị thơm ngon của bào ngư vì cá trước đây, để ăn cho xong món đậu hũ nhậy nhều này, thì chợt nghe thấy giọng nói lạnh lùng của nữ nhân. Thanh âm có điểm quen thuộc, dường như là nàng đã từng nghe qua ở đâu đó rồi.

“Lang nhi?!!!”

Lần này là giọng nói ngạc nhiên pha lẫn sự kinh hãi của nam nhân, Tiểu Lang nghi hoặc nhìn ra sau, chào đón nàng cư nhiên lại là vòng ngực mềm mại của nữ nhân.

“Đúng là muối thật rồi!” Nữ nhân vui sướng hét lên, càng thêm siết chặt Tiểu Lang vào ngực của nàng ấy. Trong một thoáng Tiểu Lang đã nghĩ, cứ thế này mà chết đi thì cũng coi như là một cái chết đẹp.

“Nàng còn muốn ôm muối ấy đến bao giờ? Mau thả ra để ta còn nhìn mặt.” Nam nhân nhú mày, tiến tới tách hai người còn đang dính chặt như sam ra. Tâm điểm xôn xao đều đổ dồn về bên này, hiển nhiên không một ai chú ý đến ánh mắt của Tuyết Tinh Nguyệt.

Sau một hồi vấn an ông bà tổ tiên, Tiểu Lang được giải cứu khỏi nạn chết ngộp, vừa mới thoát được sự chào đón nồng nhiệt của nữ nhân, ai ngờ tiếp đến lại rơi vào sự sấm soi của nam nhân.

Nam nhân giữ cằm nàng, hết xoay trái rồi lại đưa qua phải, nhìn từ trên xuống dưới một lượt, nói.

“Ấn đường âm đạm, hai má hao gầy, cả người tiêu tụy đi một vòng. Xem ra trong thời gian qua đã chịu không ít cực khổ.” Nam nhân quay lại nhìn nữ nhân, vẻ mặt nàng vô cùng căng thẳng, hết như người nhà bệnh nhân đang chờ đại phu chẩn bệnh, nói như giục nàng: “Nàng mau xuống bếp làm vài món mang lên đây để ta tắm bổ cho muối ấy, nhớ xắt cho đều tay nhân sâm rồi hăng bỏ vào nồi gà hầm. Đi đi, chúng ta không có nhiều thời gian để chờ đợi nàng đâu.”

“Tuân lệnh lão công!” Nữ nhân nghiêng tay đúng 45 độ ngang trán, đứng thẳng nghiêm cẩn, dùng tư thế cấp dưới chào cấp trên, trước khi đi còn chụp lấy hai đầu vai Tiểu Lang dặn dò.

“Đừng lo lắng! Ta biết đây là khoảng thời gian khó khăn đối với muối, nhưng không sao hết, chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua. Muối cứ an tâm mà ở yên đây chờ ta, ta hứa là sẽ làm tất cả mọi thứ để có thể đưa muối thoát khỏi hiểm cảnh này.” Nữ nhân bỗng đứng giương thẳng nắm đấm lên trời, quyết chí hét lên vang dội: “Gà hầm nhân sâm muôn năm!!!” Rồi trong cái nhìn như chết sống của mọi người, xông thẳng vào gian phòng bếp của tửu lâu. Lại một trận gà bay chó sủa.

Tiểu Lang vuốt mồ hôi bên trán. Thật là đến như lốc xoáy đi như bão giông, tỷ ấy vẫn thế không hề thay đổi chút nào, luôn khiến người khác kinh ngạc rồi biến đi mất tăm, về điểm này thì nàng còn phải học thêm nhiều từ tỷ ấy.

Tầm mắt bất chợt dời sang Tuyết Tinh Nguyệt bị bỏ mặc suốt từ nãy giờ, đang nhàn nhã thưởng trà một bên, phong thái ung dung lịch thiệp, như có như không mỉm cười nhìn nàng. Tiểu Lang lần thứ hai ra mồ hôi ướt cả sống lưng, vội vã hướng hẳn nói.

“Quên chưa giới thiệu với gia. Đây là đại ca kết nghĩa của ta, Quý Y. Còn vị khi nãy là nương tử của huynh ấy, đại tẩu Mộc Vân Khuynh.” Nhìn Tuyết Tinh Nguyệt gật đầu hữu lễ hướng Quý Y chào, Tiểu Lang vui vẻ nhìn sang Quý Y nói tiếp: “Đại ca, còn đây là..”

“..Là đối tượng đang tìm hiểu của nàng.” Tuyết Tinh Nguyệt ngắt lời Tiểu Lang, không nhìn đến nàng vì kinh ngạc mà há hốc mồm cả ra, đối với Quý Y cười, nói: “Đệ là Tuyết Tinh Nguyệt, hân hạnh được gặp huynh, đại ca.”

Này này, đừng có xưng hô bậy bạ nha! Gì mà đại ca chứ, đừng có bắt chước theo nàng! Và lại, chúng ta từ khi nào tìm hiểu nhau vậy? Vu khống, đây đúng là vu khống trắng trợn mà!!

Đầu mày khẽ nhăn lại, trên mặt Quý Y ghi rành rành hai chữ không vui, nói: "Ta không nghĩ chúng ta lại thân thiết đến vậy, vẫn nên là xưng hô tên, chớ gọi ta là đại ca. Hôn nữa.." Quý Y liếc nhìn Tuyết Tinh Nguyệt bằng ánh mắt dò xét khó chịu: "Người gặp Lang nhi từ khi nào? Đã quen biết nhau được bao lâu? Quan hệ yêu đương đã tiến triển đến mức gì rồi? Người tốt nhất là nên thành thật khai báo, chớ nên giấu diếm gian dối nửa lời, bằng không thì đừng trách ta đối với người nặng tay."

Đôi đũa trên tay Quý Y "Rắc" một tiếng gãy thành hai nửa, vẻ mặt sa sầm dọa người, lãnh khí phát ra khiến mọi người quanh đó chỉ hận không thể nhanh chóng cách xa y trăm mét, thái độ với Tuyết Tinh Nguyệt chỉ có thể dùng bốn từ "Cực kì không tốt" để hình dung, hết như Tuyết Tinh Nguyệt là phường lừa gạt ga gả dân nữ nhà lành.

Tiểu Lang bối rối, khó xử ngăn Quý Y lại tiếp tục truy vấn Tuyết Tinh Nguyệt không tha.

"Đại ca à, muối.."

"..Đệ và nàng quen biết nhau cũng đã hơn nửa năm. Lần gặp đầu tiên, chính là tại Vạn Hoa lâu ở Vạn Hoa thành. Khi đó nàng là tài nữ được một người bằng hữu của đệ mời đến đãi thưởng món đàn, nhờ vậy mà bọn đệ mới có cơ hội gặp nhau." Tuyết Tinh Nguyệt còn nhớ như in, khi ấy chính Tiểu Lang là người đã đề nghị hán nhận nàng về làm việc. Nhớ lại lần đầu gặp nhau đó, Tuyết Tinh Nguyệt không khỏi cười ra tiếng: "Còn về chuyện yêu đương, đó là vấn đề riêng tư của bọn đệ, đệ xin phép được giữ bí mật chuyện này."

Mặc kệ thái độ Quý Y có không tốt đến đâu, Tuyết Tinh Nguyệt vẫn như cũ bảo trì sự nhã nhặn ôn tồn ứng đối. Riêng Tiểu Lang thì đã như đà điều chôn mặt xuống bàn, không bao giờ nghĩ.. muốn ngóc đầu lên nữa.

Ngay khi Quý Y lại giờ chứng phát tác, một giọng nữ hào sảng vang lên. Mộc Vân Khuynh bê theo cái nồi đất đã quay trở lại.

"Chàng đừng ức hiếp đệ ấy nữa, cũng phải từ từ chứ, chuyện tình cảm sao có thể gấp gáp được. Lang nhi, đừng ngủ nữa, mau dậy ăn gà tỷ hầm cho muối này!" Nàng mở nắp nồi ra, khói nghi ngút bốc lên, hương thơm ngào ngạt lan tỏa kích thích vị giác của mọi người, chỉ hận không thể nhanh chân chạy lại cắn một miếng.

Tỷ nhìn sao mà thấy muối ngủ hay vậy? Tiểu Lang tròn mắt. Mà thôi, cũng nhờ tỷ ấy mà nàng mới thoát được thế gọng kiềng của hai người.

"Cảm ơn tỷ!" Tiểu Lang cười, đối Tuyết Tinh Nguyệt: "Gia, đồ ăn đại tẩu làm là ngon nhất đó! Gia mau ăn đi cho nóng!" Nàng từ trong nồi tách ra cái đùi nóng hổi béo ngậy đặt vào bát Tuyết Tinh Nguyệt, thúc giục hán mau mau dùng.

"E hèm! Khụ khụ, Lang nhi!"

Mộc Vân Khuynh giờ nắm tay che ngang miệng vờ ho, dùng ngón cái trở trở sang bên cạnh ám chỉ. Tiểu Lang nhìn theo liền thấy được khuôn mặt ả nhăn tít giận, so với đáy nồi còn muốn đen hơn vài phần của Quý Y. Gần như là bật người dậy, Tiểu Lang nhanh nhẹn vội dùng muôi tách ra phần đùi ngon nhất còn lại bỏ vào trong bát Quý Y, cười lấy lòng.

"Đại ca, mời huynh dùng qua! Đây là tấm lòng của muối và công sức của đại tẩu nha!"

Quý Y hừ lạnh một tiếng, sắc mặt tuy vẫn kém nhưng đã hòa hoãn được đôi ba phần, không còn đáng sợ như ban nãy, chậm rãi thưởng thức đùi gà mà Tiểu Lang gấp cho.

Tiểu Lang và Mộc Vân Khuynh đồng thời thở ra, cũng bắt đầu dùng bữa.

Này cũng không thể trách nàng nha! Cùng Tuyết Tinh Nguyệt ngày ngày bên nhau, nàng sớm đã giữ thói quen cùng hán chia sẻ mọi thứ. Chẳng hạn như có món nào ngon nàng thích ăn, nàng sẽ để phần gấp cho hán, Tuyết Tinh Nguyệt cũng vậy. Thói quen thật sự là một thứ rất đáng sợ, một khi đã hình thành thì khó lòng mà rũ bỏ, nhất là khi nó đã trở nên thân thuộc.

Ánh trăng đậm màu mờ sáng trên nền trời u tối, xuyên qua màn đêm, bóng đen đập mây cười gió lao đi, tung người nhảy lên một tòa nhà hoang phế, nơi đó đã có một người ngồi chờ sẵn từ bao giờ.

"Đại tẩu ngủ nhanh vậy sao?"

Tiểu Lang cười khanh khách, nhẹ nhàng bước dọc trên cột gỗ, tiến đến chỗ Quý Y đang giờ cao bầu rượu, tiếp nhận hộp một ngụm.

"Muội biết nàng ấy mà, nếu hỏi trên đời này nàng làm gì là giỏi nhất, chắc chắn nàng ấy sẽ không do dự trả lời, là ăn và ngủ. Gọi nàng là "Heo con" cũng không phải là không có lí do."

"Hi, huynh quá lời rồi! Theo như muội thấy, tỷ ấy như vậy là đáng yêu nhất!"

Quý Y đưa mắt nhìn nàng, vẻ mặt không vui nói: "Vậy còn tên đó là sao? Từ bao giờ mà muội lại thân thiết với người của hoàng gia như thế?"

Họ Tuyết chính là Quốc họ, ngoài hoàng tộc ra, dân thường rất hiếm người mang họ này. Tuyết Tinh Nguyệt lại không cố kị nói ra danh tính của mình, cũng thật khó để Quý Y không nhận ra hán là ai đi.

Tiểu Lang khẽ rũ mắt: "Hán là nhiệm vụ của muội." Tà áo phiêu động, Tiểu Lang cúi đầu, không gian chợt yên ắng, chỉ còn nghe thấy âm thanh của cơn

trùng kêu.

Tiểu Lang giấu đi khuôn mặt không có nghĩa là Quý Y không nhìn được, ngược lại qua giọng nói, nàng đã vô tình để lộ ra tâm tư xao động của mình. Đưa tay nhẹ nâng mặt nàng lên, Quý Y nhìn đôi mắt trốn tránh của Tiểu Lang, giọng điệu không khỏi dịu xuống.

“Muội thích hần, phải không?”

“Không có.” Tiểu Lang yếu ớt đáp lời.

“Lang nhi, nhìn huynh!” Quý Y giữ chặt khuôn mặt Tiểu Lang, một đôi hắc bạch phân minh đối diện thẳng thừng với tầm mắt nàng: “Muội thích hần?”

Đáp lại Quý Y là sự im lặng của Tiểu Lang, đôi mắt to tròn ngày thường sụp xuống. Hồi lâu sau, nàng mới mở miệng lên tiếng, Quý Y phải vòng hết cả tai lên thì mới nghe ra được lời nàng nói.

“Muội.. cũng không biết nữa. Cảm giác khi ở cạnh hần luôn đặc biệt vui vẻ, không nhất thiết phải làm gì lớn lao, chỉ cần nhìn thấy hần mỉm cười, muội cũng sẽ cười theo. Khi ở bên cạnh hần, muội không cần phải che giấu chính mình, hần luôn có thể dễ dàng nhận ra cảm xúc của muội, biết khi nào thì muội vui, khi nào thì muội buồn. Những lúc như vậy hần chỉ im lặng ở bên cạnh muội, nhưng lại làm cho muội thấy an tâm hơn bao giờ hết. Muội muốn cùng hần chia sẻ thật nhiều thứ, muốn ở bên cạnh hần ngao du khắp bốn phương, biển trời mờ mịt hay thiên nhai hẻo lánh, chỉ cần là hần, nơi nào muội cũng nguyện cùng đi.”

Tiểu Lang e dè nâng mắt lên nhìn Quý Y: “Đại ca, đó có phải là thích hay không? Sẽ có đôi lúc vì hần mà giận hờn vu vơ, sẽ khi hần cùng nữ nhân khác đổi chuyện mà tâm cảm thấy khó chịu, sẽ khi hần buồn mà đổ lỗi cho tất cả mọi người, khi hần vui sẽ cảm thấy ngày hôm nay thật đáng sống, và.. cả nụ hôn của hần, sẽ khiến cho tim đập không thôi. Đại ca, đó.. thật sự là thích sao?”

“Không chỉ đơn thuần là thích.” Quý Y cười: “Muội yêu hần rồi, ngốc à!”

Muốn cùng một người chia sẻ mọi thứ trong đời, không thể điều khiển tâm trạng của mình bị người đó chi phối, nguyện ý làm tất cả chỉ để đổi lại nụ cười của một người, bá đạo muốn độc chiếm cho riêng mình. Đó, còn không phải là yêu hay sao?

Tiểu Lang, muội đã hăm quá sâu rồi!

Nhưng Quý Y không biết, người hăm sâu trong đó không chỉ có một mình Tiểu Lang, mà, còn có cả Tuyết Tinh Nguyệt.

“Muội.. Yêu? Thật sự là yêu!?”

Tiểu Lang mờ mịt, lăm bầm như người mất hồn, không tự chủ lặp lại.

Quý Y cười khò lắc đầu. Bé con ngốc nghếch, ngay cả tình cảm của mình mà cũng không hiểu được. Tuy đã giúp nàng giải tỏa được nỗi lòng, nhưng đồng thời bên trong y cũng dấy lên ngọn lửa ghen tị.

Hay cho người Tuyết Tinh Nguyệt, dám đoạt tâm của muội ấy đi! Xem ta như thế nào bỏ thuốc xổ vào đồ ăn của người!

“Được rồi, đừng suy nghĩ nữa! Đến, uống cùng ta nào!” Quý Y dúm bầu rượu vào tay Tiểu Lang, thân nhiên lấy một bầu khác cùng với nàng rồi ngửa đầu uống cạn.

Tiểu Lang suy tư nhìn bầu rượu trong tay, không biết là đang nghĩ gì, quay sang hỏi Quý Y.

“Đại ca, huynh có hạnh phúc không?”

Quý Y khựng lại động tác rót rượu, đưa mắt nhìn Tiểu Lang không nén được ngạc nhiên.

Sợ y hiểu sai ý, Tiểu Lang vội nói: “Không phải, ý của muội là huynh với đại tẩu thế nào? Có điều gì trắc trở hay không? Thật sự, thật sự hai người có đang hạnh phúc?” Tiểu Lang càng nói càng lộn xộn, chung quy không thể diễn tả được lời mà nàng muốn nói, hơi nóng nảy vỡ trán.

“Aiiii!! Chết tiệt, thật không biết nên nói thế nào với huynh nữa!!”

Quý Y gọi nàng, nhẹ giọng khẳng định: “Lang nhi, ta rất hạnh phúc! Ở bên Vân nhi mặc dù đôi lúc sẽ thấy hơi phiền toái vì đủ loại rắc rối mà nàng ấy mang đến, dù thế, ta vẫn muốn ở bên cạnh nàng. Dù có chọn lại bao nhiêu lần đi chăng nữa, thì người mà ta muốn nắm tay cùng đi hết con đường còn lại, chỉ có thể là Vân nhi.”

Nhớ đến những hành động có thể gọi là ngốc nghếch của Mộc Vân Khuynh, khóe môi chợt cong lên: “Ta thích nụ cười của nàng, sự hồn nhiên vô tư xóa đi bao mệt mỏi, cả sự nghiêm túc toàn tâm toàn ý nghiên cứu đủ loại cách thức chế biến món ăn, chỉ vì muốn ta ăn được nhiều hơn một chút. Ta thật may mắn vì có nàng ở bên, cũng thật may mắn vì đã lấy được nàng làm thê tử, còn có..” Y nhìn Tiểu Lang, cười dịu dàng: “Còn có, cả muội nữa. May mắn là muội vẫn ở đây, đối với ta như vậy là đủ.”

“Đại ca!”

Tiểu Lang khẽ gọi, nhích đến ngồi sát bên cạnh Quý Y, ngẩng đầu nhìn vầng trăng tà tà soi sáng.

“Đại ca, huynh nhất định phải hạnh phúc. Huynh phải hạnh phúc, thì muội, mới an tâm mà bước tiếp được.” Con đường nàng đã chọn không gì có thể thay đổi, nhưng những người ở bên cạnh nàng, nàng hi vọng họ đều sẽ được hạnh phúc.

Im lặng qua đi. Quý Y choàng tay qua vai Tiểu Lang, giữ lấy đầu nàng khẽ tựa vào vai y, cùng nàng nhìn ngắm ánh trăng nơi xa xôi.

“Ừ, ta sẽ hạnh phúc, nhất định. Vậy nên, muội cũng phải hạnh phúc.” Bé con của ta!

Những vì sao lung linh lấp lánh trên bầu trời mộng ảo, có hay chẳng tâm tình chốn nhân thế phong ba. Thời gian thì vẫn cứ trôi, quá khứ đã qua vốn không thể hồi lại. Ta chỉ có thể tiếp tục nguyện cầu trên con đường đó, hi vọng điểm đến cuối cùng, sẽ không phải là hạnh phúc trong mơ.

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Đương triều đệ nhất yêu cơ (1)

Mưa tí tách thấm ướt phục y hoa lệ, nhỏ giọt trên gương mặt tỉnh tề tựa như nước mắt rơi. Đôi môi nhợt nhạt vì đứng lâu trong mưa mà nhiễm lạnh, một thân liễu yếu đào tơ nhẹ run lên từng hồi.

"Tại sao không phải là ta?" Nàng thấp giọng quát, thanh âm ngập tràn phần hận không cam tâm: "Rốt cuộc thì nữ nhân đó hơn ta điểm nào?"

Nam nhân đối diện cũng một thân ướt sũng, hơi quay mặt đi lộ ra sườn mặt góc cạnh, trầm giọng nói.

"Nàng ấy.. không có điểm nào hơn nàng. Từ dung mạo gia thế, đến tài hoa hơn người. Nàng ấy, chỉ là một thôn nữ không hiểu thế thái thị phi. Nhưng là ta yêu nàng."

Hắn yêu sự hồn nhiên vô tư của nàng, ánh mắt ngây thơ sùng bái mỗi khi nàng nhìn hắn. Hắn không quan tâm đến cái gì gọi là thân phận hay địa vị cách trở, so với làm thái tử được người người tôn kính, hắn luyện tiếu thời gian ở bên cạnh nàng hơn. Nếu vì vậy mà phụ hoàng phế truất hắn, hắn nguyện ý bỏ lại mọi thứ phía sau để được sống cùng nàng.

"Ta yêu chàng còn nhiều hơn nữ nhân ấy, tại sao chàng vẫn không chịu hiểu." Nàng hét lên: "Rõ ràng là ta gặp chàng trước, rõ ràng là thời gian chúng ta quen nhau nhiều hơn. Hà có gì chàng cứ khẳng khẳng nhận định là nữ nhân ấy, lẽ nào tình cảm bao năm qua của ta chàng còn không biết, sao chàng có thể nhẫn tâm đối với ta như vậy?"

Yêu, hắn nói là yêu sao? Người yêu nàng, còn tình cảm của ta biết phải làm sao đây?

Hắn thích nghe đàn ca múa hát. Nàng dày công khổ luyện ngày đêm, đàn đến mười ngón tay đều rướm máu, hát đến khi không thể thốt được bất kì âm thanh nào. Chỉ vì một thời khắc ngắn ngủi được ở bên cạnh hắn, nàng cam nguyện hoá thân thành cánh bướm say điệu múa bên hoa.

Hắn thích thi văn hội họa. Từ thư ngũ kinh có gì mà nàng chưa học qua, chỉ hận trời sinh không đúng thời, sinh vào làm thân nhi nữ mà không phải là một thân nam nhân, để tài hoa của nàng chỉ có thể chôn vùi chốn khuê phòng thực nữ.

Hắn muốn một nữ nhân dịu ngoan, biết thấu hiểu lòng người. Nàng đây sẽ vì hắn mà kiềm chế bản tính, trở thành người trong mộng. Hắn muốn một đời một kiếp một đôi người. Nàng đây nguyện vì hắn sống chung chấu chết chung mộ.

Những gì hắn muốn, có gì mà nàng không làm được. Nàng thậm chí còn thay đổi cả tính cách vốn dĩ của mình, tất cả chỉ vì để có được lòng hắn. Nhưng rồi thì sao chứ? Hắn chọn một nữ nhân trái ngược hoàn toàn với những gì hắn đặt ra, quên đi nguyên tắc hoàng gia để theo đuổi thứ tình cảm hắn cho là chân ái. Hắn nói, hắn yêu nàng.

Vậy còn ta thì sao?

Để có được "hạnh phúc" nàng đã hi sinh vô số thứ, bao gồm cả con người ngày xưa của nàng. Không còn bóng dáng nhỏ nhắn của một tiểu cô nương ngây thơ khờ khạo, vì yêu hắn, nàng đã trở thành một nữ nhân tâm địa đa đoan. Hắn bảo nàng tài hoa kinh thế, nhưng hắn nào biết, thứ mà hắn cho là trời phú đó, tất cả đều được trả bằng sự nỗ lực không ngừng nghỉ của nàng.

Nàng chấp nhận trở thành con người mới, chấp nhận cái giá phải trả để có được tình yêu. Nhưng hắn lại nói với nàng, hắn yêu một nữ nhân khác, những gì hắn có thể làm cho nàng, chỉ là một lời xin lỗi rồi bỏ đi.

Ha ha ha, cuộc đời của ta chỉ vì một câu "xin lỗi" của người mà không còn gì cả. Tình yêu sâu đậm bao nhiêu năm bỗng chốc hoá thành nước rồi rơi như mưa, trái tim nồng nhiệt chỉ vì khoảng khắc này mà trở nên băng lãnh. Ta sẽ không tha thứ cho các người!!!

Đó cũng là lúc tình yêu sinh ra lòng thù hận, và thù hận đem giết chết tình yêu. Chu Liên Hoa nàng đã bị vắn đục bởi thứ tình yêu đầy lòng hận thù.

"Nương nương, người tỉnh rồi!!"

Vừa mở mắt, Chu Liên Hoa đã thấy Hồng nhi vắt khăn ướt đắp lên trán nàng, nét mặt không giấu được sự vui mừng đang bùng sáng.

Chu Liên Hoa chống tay muốn ngồi dậy, Hồng nhi vội vã tiến tới đỡ lấy nàng. Cảm nhận một trận choáng váng sau nửa đầu truyền đến, Chu Liên Hoa đưa tay xoa xoa thái dương.

Hồng nhi đưa nước sang cho nàng, vừa hay Chu Liên Hoa cũng thực khát. Dòng nước ấm chảy xuống thấm nhuần cổ họng đau ê buốt, Chu Liên Hoa bấy giờ đã tỉnh táo phần nào.

"Ta bị làm sao?"

Thanh âm trong trẻo ngày thường trở nên khàn khàn thập phần suy yếu, một Chu Liên Hoa khí thế bức người, giờ lại có thêm mấy phần mềm mại của nhược trạng mỹ nhân. Hình ảnh đối lập này rơi vào mắt người khác, càng khiến cho họ thêm luyến tiếc muốn bóc lòng che chở nàng.

Hồng nhi thấp đầu thưa chuyện: "Hồi bẩm nương nương, Hôm qua lúc trở về từ chỗ Nghi phi, sắc mặt của nương nương có vẻ kém. Nô tì lo lắng cho sức khỏe của nương nương nên đã ở đây canh giữ một đêm, quả nhiên nửa đêm nương nương ra một thân mồ hôi, tựa hồ gặp phải ác mộng mà xoay người trăn trở. Không dám chậm trễ, nô tì đã để Thanh nhi ở lại chăm sóc người, bản thân thì chạy tới Thái Y viện tìm Hồ ngự y đến chuẩn bệnh cho người." Nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Theo lời của Hồ ngự y, nương nương là do suy nghĩ quá độ nên thân sinh mệt nhọc. Trần ngự y đã kê đơn, trước khi đi còn dặn dò, trong thời gian ngắn, nương nương nên dẹp hết mọi chuyện sang bên để chuyên tâm tĩnh dưỡng. Cần nhất là phải để đầu óc được thanh thoi, uống thuốc đúng giờ, ăn đúng bữa, nghỉ ngơi vài ba ngày là bệnh tình sẽ hoàn toàn khỏi hẳn."

Hồng nhi là người cẩn thận tỉ mỉ, đối với Chu Liên Hoa ôm một loại tâm lý gần như là tôn sùng, những gì có lợi cho chủ nhân của mình nàng thường ghi nhớ thật kĩ, là tâm phúc đắc lực mà Chu Liên Hoa dụng tâm bồi dưỡng ra.

Chu Liên Hoa gật đầu tỏ vẻ đã tường tận, Hồng nhi liền bê bát thuốc tự tay nàng sắc cẩn thận đưa cho Chu Liên Hoa dùng, Chu Liên Hoa thần nhiên tiếp nhận, đối với Hồng nhi là hoàn toàn tín nhiệm.

Thanh nhi và Lục nhi từ ngoài tiến vào, đối Chu Liên Hoa nhún người hành lễ, nói.

"Bẩm nương nương. Có Nghi phi, Thục phi, Hiền phi, Huệ phi, Mai phi, Ngọc phi đến. Đang chờ ở trước cửa Liên Hoa cung."

Tin tức cũng thật nhanh, mới đó đã biết nàng ngã bệnh mà đến đây thăm. Chu Liên Hoa nhếch môi cười lạnh, muốn đến xem nàng chết chưa chứ gì?

"Cho họ vào." Nàng lười biếng nói.

"Dạ." Thanh nhi và Lục nhi đồng thanh lui ra.

Chu Liên Hoa điều chỉnh lại tư thế ngồi, Hồng nhi tiến đến khoác lên người nàng một lớp trường bào bằng lông thú mềm mại. Vì nhiễm bệnh nên Chu Liên Hoa có vẻ yếu ớt nhợt nhạt hơn bình thường, hình ảnh kiều sa lộng lẫy chói mắt nhường chỗ cho sự kiều mị liêu nhân, khoe mắt đuôi mây đều là phong tình vạn chủng. Hay cho một cái quốc sắc thiên hương mê hoặc chúng nhân.

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Đương triều đệ nhất yêu cơ (2)

Hay cho một cái quốc sắc thiên hương mê hoặc chúng nhân.

Nhóm người Nghi phi uyển chuyển nổi bước tiến vào, vừa tới cửa, chính là thấy một màn bày như thế.

Đứng trên phương diện nữ nhân mà nói, các nàng ghen tị đồng thời cũng vô cùng hâm mộ Chu Liên Hoa. Có thể nhận thánh sủng của bậc quân vương hơn hai mươi năm chẳng hề đổi thay, đó không phải là điều đơn giản.

Các nàng cả đời sống trong thâm cung, tâm tư từ ngày đặt chân vào nơi này đã không còn thứ gọi đơn thuần, có thể tự bảo vệ mình sống ở nơi cung cấm xa hoa đầy rẫy những cạm bẫy, cùng những tranh đấu ngầm khác nghiệt này là không hề dễ. Sai một li là đi một dặm, sơ suất một bước là vực sâu vạn trượng đợi chờ. Nếu may mắn nhận được sủng hạnh thì châu báu lụa là nào thiếu, còn không thì tuổi xuân chỉ có thể vùi chôn héo tàn, chết già ở nơi người không biết quý không hay.

Để giữ được lòng quân, tình cảm có hay không nào có phải là điều quan trọng. Ở nơi người người đều khoác lên lớp vỏ nguy trang này, mặt đối mặt, hư tình giả ý. Yêu trong men say, tình khi ái tình tàn, hạnh phúc có chăng chỉ là một giấc mộng trước khi trời hừng sáng, phù phiếm tựa như mây gió phiêu dật đằng xa nơi chân trời. Là phi nhưng chẳng khác gì là kĩ, chung quy cũng chỉ là những nữ nhân mua vui cho người.

Là nữ nhân của vua, kiếp này đã định hạnh phúc vốn chẳng thể vẹn tròn. Mọi người đều nghĩ các nàng tâm địa bất lương, tranh giành ân sủng vì danh lợi, vì tham vọng có thể bước lên vạn trượng lầu cao làm mẫu nghi thiên hạ, dưới một người, lại trên trăm vạn người khác. Nhưng nào có ai biết đâu rằng các nàng cũng chỉ là phận nhi nữ thường tình, mưu cầu hạnh phúc. Có ai biết đâu rằng, các nàng cũng chỉ vì lỡ yêu phải một người trái tim quá rộng lớn. Một trái tim chứa cả giang sơn, lại không có chỗ chứa một mình nàng.

So với bọn họ, Chu Liên Hoa đứng ở vị thế hoàn toàn trái ngược. Nàng có tham vọng, nàng tài trí hơn người, đương nhiên sẽ không cam chịu mà núp bóng người khác mãi. Mê hoặc quân vương bất quá cũng chỉ là một thủ đoạn nhằm đạt được lợi ích nhất định, Tuyết Thánh để dù có được thân nàng, nhưng tâm nàng thì vĩnh viễn nằm ngoài tầm với, bởi thứ đó nàng đã ném đi từ lâu rồi.

Nhóm người Nghi phi tiến tới vấn an Chu Liên Hoa, ai cũng một bộ quan tâm lo lắng hỏi thăm sức khỏe của nàng. Nghi Phi thân thiết ngồi cạnh bên giường, nắm tay Chu Liên Hoa sốt sắng không thôi.

"Tỷ tỷ, tỷ thấy trong người thế nào rồi, đã khỏe hơn chút nào chưa, có cần muội truyền ngự y tới hay không?"

Chu Liên Hoa nhẹ lắc đầu: "Không cần, ta không sao. Chỉ là bệnh vặt vĩnh mà thôi, không cần phải làm quá lên như vậy."

Nghi phi thở phào một hơi, nhẹ vuốt ngực, an tâm cười với nàng.

"Tỷ làm muội lo chết đi được, vừa hay tin tỷ ngã bệnh là muội vội chạy tới đây ngay. Trên đường đi có gặp qua mấy tỷ muội, biết tỷ ngã bệnh, nên mọi người đã mang rất nhiều nhân sâm thảo dược trân quý đến để tặng tỷ, chỉ mong tỷ sớm ngày bình phục."

Chu Liên Hoa nhìn bọn họ mỗi người đều cầm theo giỏ trúc, đúng như lời Nghi phi nói, bên trong đó chứa đầy những thứ đáng giá đắt tiền, thấy nàng nhìn đến thì tất cả đồng loạt giương môi cười. Chu Liên Hoa thoáng đảo mắt sang Hồng nhi, Hồng nhi hiểu ý khẽ gật đầu, mang theo Thanh nhi và Lục nhi đến thu lễ vật của từng người rồi đi xuống, lúc này Chu Liên Hoa mới hướng nhóm cung tần phi tử cười đáp lễ.

"Đa tạ tấm lòng của mọi người, ta nhất định sẽ không phụ sự kì vọng mà sớm ngày lành bệnh."

Nghi phi cười: "Tỷ tỷ đừng khách sáo, đây là bổn phận của bọn muội." Nói rồi như sợ nhớ ra điều gì đó, nàng ta "A!" một tiếng, nói: "À phải rồi, đêm mai đoàn sứ giả của Ngọc Long quốc sẽ đến, không biết tỷ có cần muội giúp chuẩn bị gì hay không?" Trong lời nói lộ ra cỗ ẩn ý.

Mắt Chu Liên Hoa chợt lóe, tự biết Nghi phi đang ám chỉ điều gì, nàng mỉm cười, nhàn nhã đáp: "Những gì cần làm, ta đều đã làm. Hi vọng đến lúc đó, muội sẽ ra tay tương trợ."

"Tất nhiên rồi." Nghi phi cười, đứng lên hành lễ. Hiền phi, Thục phi, Huệ phi, Mai phi, Ngọc phi cũng đồng loạt cúi người.

Nghi phi ngẩng đầu, sóng nước sắc sảo luân chuyển trong đáy mắt, đôi môi tiên diễm cong lên đầy mỉa mai: "Muội, nhất định sẽ không làm tỷ thất vọng."

"Nghi phi tỷ, tỷ đồng ý giúp cho Chu Liên Hoa thì bên hoàng hậu phải tính sao?"

Từ lúc rời khỏi Liên Hoa cung, Ngọc phi vẫn luôn bồn chồn trăn trở, đợi đi xa rồi mới dám mở miệng hỏi.

Nghi phi trái lại bình tĩnh hơn dự kiến của mọi người, cười nói.

"Trai cò đánh nhau, được lợi chẳng phải là chúng ta sao? Cứ để họ thỏa thích đấu đá nhau đi, chúng ta ở ngoài chiêm mồi vào là được. Hoàng hậu tốt, Chu Liên Hoa cũng tốt. Đến cuối cùng ai là người trụ lại thì cũng thương tổn nặng nề, đó chính là thời cơ thích hợp để chúng ta ra tay đoạt quyền." Thoáng siết lại những ngón tay, Nghi phi mỉm cười âm trầm.

Có ai là thích sống trong cảnh khúm núm lay lắt người khác, nàng ở nơi hậu cung sống gió khó khăn lắm mới đạt được vị trí này, nhưng nàng không nghĩ sẽ an phận ở một nơi, mà luôn tìm cách củng cố địa vị của mình. An phận ư? Thứ đó chỉ dành cho những kẻ yếu đuối, muốn sống yên bình một đời không tranh chấp. Quy luật chốn hoàng quyền là đào thải, những kẻ nghĩ muốn đứng yên một nơi sẽ bị loại ra khỏi cuộc chơi, đây là nơi chỉ dành cho những người có đủ tinh táo và lí trí để kiểm soát tất cả. Thắng làm vua, thua thì... Chết!

"Tỷ nói chí phải." Hiền phi nghiệm ra, bật cười: "Chúng ta cứ ở yên làm ngư ông đắc lợi là được rồi."

"Phải đó, phải đó. Mọi chuyện đều nghe theo Nghi phi tỷ là đúng nhất." Huệ phi, Mai phi nhìn nhau tán thưởng. Thục phi cũng không kiếm lời vuốt mông ngựa.

"Điều đó là đương nhiên. Các người nghĩ Nghi phi tỷ là ai kia chứ, chỉ có tỷ ấy mới suy nghĩ được thấu đáo như vậy."

Nhóm phi tử khanh khách cười, Nghi phi hài lòng dẫn đầu đoàn người quay trở về điện.

Chu Liên Hoa thả trái chu quả mọng nước vào miệng, nhắm nháp vị ngọt thanh tao từ đầu lưỡi. Đây là loại trái cây ưa thích của nàng, một mùa chỉ kết quả đúng một lần duy nhất trong năm, dưới chân đồi Hòa Diễm của Phượng Diễm quốc. Chỉ có hoàng gia quý tộc mới được thưởng qua loại quả này, phú quý cường hào có tiền cũng chưa chắc mua được, càng đừng nói chi đến lê dân bá tánh bình thường.

Dĩ nhiên loại quả hiếm như thế sẽ được liệt vào hàng cống phẩm thượng đẳng, ngay cả người không thích ăn trái cây như Tuyết Thánh để cũng luôn miệng khen không dứt. Ăn ngon lễ dĩ nhiên sẽ nhớ tới giai nhân, Tuyết Thánh để vì muốn được lòng mỹ nhân mà đem chúng ban tặng cho Chu Liên Hoa, khiến hoàng hậu từng tức giận không thôi trước sự thiên vị của hân.

Quả thật phải công nhận một điều, nó rất hợp khẩu vị của nàng, Chu Liên Hoa có thể ăn suốt mà không cảm thấy ngán.

"Người bên hoàng hậu, rốt cuộc cũng có động tĩnh?"

Nàng nói, mắt cũng không nâng lên nhìn Hồng nhi đang quỳ bên dưới, mềm mại nằm trên nhuyễn tháp chuyên tâm thưởng thức đĩa trái cây tươi ngon.

Hồng nhi cắn mực đáp: "Dạ phải. Nuong nuong, có cần nô tì ra tay diệt trừ ả ta hay không?"

"Trước mắt cứ giữ ả ta lại, dù sao tìm một con chốt* bù nhìn cũng không phải dễ dàng gì. Ngai vị hoàng hậu tuy ta không có hứng thú, nhưng cũng sẽ không để người khác dễ dàng ngồi lên như vậy." Nàng cười, làm như lơ đãng nói: "Tự đừng ta lại muốn biết, Nghi phi nếu như hoá điên trong yến tiệc đêm mai, không biết sẽ trông như thế nào?"

Rèm mi khẽ rũ, chỉ thấy mắt Hồng nhi đánh lại loé lên tia sắc bén, cúi người hành lễ với Chu Liên Hoa rồi từ từ lui ra, hiển nhiên đã tường tận lời nàng.

Môi thoáng cong, Chu Liên Hoa đặt chu quả trước môi nhưng không vội cắn xuống, toàn thân tản ra sát ý nhàn nhạt.

"Muốn đấu với ta, ngươi còn chưa đủ tư cách."

Chu quả nhanh chóng bị nuốt chửng.

*Tên gọi của một quân trên bàn cờ tướng, thường được dùng như một quân cờ hi sinh để mở đường.

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Nghịch thiên

Học.. Học..

Vết thương sau lưng nóng ran tựa như phát sốt, máu đỏ thấm nhuộm ướt một màu bạch y.

Dưới bầu trời bao la rộng lớn, bóng dáng nhỏ nhắn lao đi trong bóng đêm đầy bất lực. Trước mắt đã là vực sâu.

Không còn lối thoát nữa!

Tiếng ngựa hí vang tru tréo ngày một gần, nhân nhi quay phắt người nhìn nhóm hắc y nhân đuổi tới, lùi bước về sau.

Chân giẫm lên một mảnh đất mềm, nhân nhi hoảng hốt nhìn bụi đất theo đó rơi xuống sần sật.

Trước là địch nhân, sau là vực thẳm. Hai ngã từ lộ, xem ra trời muốn tận diệt ta rồi!

Cha, mẹ! Hải nhi bất hiếu, đã phụ sự kì vọng của hai người!

Gió theo khe vực hất làn váy tung bay, nhân nhi nhắm mắt, tuyệt vọng ngã ra sau.

Nhóm hắc y nhân nhảy xuống ngựa chạy đến, vừa kịp trông thấy nhân nhi bị bóng tối nuốt chửng.

"Nhân loại, có muốn trao đổi không?"

Ai? Là ai đang nói vậy?

Máu từ đỉnh đầu chảy xuống che mờ tầm mắt nàng, thân thể vạn phần đau đớn ngay cả nhích một ngón tay cũng cảm thấy khó khăn.

Đây là đâu? Ta vẫn còn sống sao? Nhưng có lẽ, sẽ không còn bao lâu nữa.

Trước mắt thỉnh linh xuất hiện một bóng dáng vĩ ngạn, nhân nhi co người học ra một ngụm máu nhỏ, mơ hồ trông thấy.. Kia, là sói sao?

Ánh trăng lười liềm treo trên cao, vạch ra đám mây soi xuống khung cảnh nơi đáy cốc. Vạn vật toả sáng, lung linh đầy hư ảo.

Cự thú màu đen ung dung liếc nhìn nhân loại nhỏ bé, nhưng đôi mắt rực sáng lại không giấu được sự kích động của nó.

Chờ đã ngàn năm, cuối cùng cũng chờ được người đến. Người này là tiền thân của nó, trải qua hai mươi bảy kiếp mà tu thành người.

Tâm nguyện vẫn chưa thành, nó không thể để nàng chết được. Nếu không thì việc nó phạm mệnh trời, phá vỡ thiên quy, đi đến nơi này ả mình chờ gặp nàng, há chẳng phải là vô nghĩa hay sao?

Chờ lâu như thế, đợi lâu như thế, chung quy đều chỉ vì một người. Để có thể gặp được người đó, nó cam nguyện bị thiên kiếp đánh thành tro tàn, hồn phi phách tán.

"Nhân loại, có muốn trao đổi không? Dùng tam kiếp của ngươi, đổi lấy một lần trọng sinh."

Có thể sao?

Nhân nhi chớp mắt, muốn nói nhưng cổ họng đã nghẹn đặc.

"Ban ngày là người, đêm đến hoá thành hình hài khác. Cho đến khi sinh mệnh tiêu tan, lời nguyện này sẽ trói buộc ngươi mãi mãi."

Cự thú nhìn nàng, đôi mắt sắc bén chứa đựng sự quyết tuyệt.

"Nhân loại, ngươi có muốn trao đổi không?"

Mây mù che mờ trăng sáng, trước khi mọi thứ chìm vào bóng tối, thoáng như nghe thấy tiếng ai đó khe khẽ vang vọng.

"Cứu ta!"

Diêm Vương điện - Trên bàn làm việc của phán quan. Một cái tên lặng lẽ biến mất khỏi sổ sinh tử.

Bạn đang đọc truyện *Trường Niệm - Tình yêu của Trăng và Sói* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.